

ZSEBZSIRÁF

A főiskola, és ami mögötte van...

A Jászberényi Tanítóképző Főiskola lapja

Jön, jön, jön!

Az egyetemi integráció

Interjú dr. Benedek Sándor főigazgatóval (3. oldal)

Vekerdi Tamás pszichológus előadása főiskolánkon

(6. oldal)

Happy birthday, szeretet!

(14. oldal)

Átlépünk a

2000.

esztendőbe...

Beszélgetés Nagy Feróval, a Beatrice frontemberével

*„...Én nem akartam
Európába menni, én ott
vagyok...”*

Töredelmesen

1999. December. Az utolshow Zsebsziráf. Ebben a hónapban. Ebben az évben. Évezredben (még vitatják).

Szemeszter vége. Gyakjegyek hiánya, egyesek. Javítunk, zéhákat. Muszájból, vizsgázunk, sikerül. Jól esik. Boroskóla, az is.

Karácsony, szilveszter. Együtt a család, szeretet. Márahól, ünneplünk. Magunkat, egymást, másokat. Így szoktuk. Egy más, jobb jövőben. Bízva. Talán az lesz. Kivárjuk, ráérünk.

Búcsúm töletek, ezáltal. Egy, plusz másfél év. Jó volt, szép; elég. Csináljátok, tovább, jó lesz. Írjatok. Olvassátok. Érdemes, érdekes.

Emlékek, köszönöm, kaptam, de adtam is. Zsebsziráf, kedvelem. Most átadom, becsukom, lezárom. A szemem is.

Sziasztok!

Akarom mondani: SZIEsztok...

(bt.)

A tartalomból...

Interjú dr. Benedek Sándorral.....	3. oldal
Hallgatói tájékoztató.....	4. oldal
Szakestek beszámolója.....	5-6. oldal
Főiskolánkon járt Vekerdi Tamás pszichológus.....	6. oldal
Egyetemi Lapok II. Nemzetközi Konferenciája.....	7. oldal
Gondolatok a művelődésszervező képzésről és a felsőoktatásról.....	8. oldal
AIDS.....	9. oldal
A dohányzásról magunk között.....	10. oldal
Kultúra.....	11-16. oldal
Elődeink írásaiból.....	17-18. oldal
Interjú Farkas Ferencsel.....	19. oldal
Tallózó.....	20. oldal
Népszerűség 1999.....	23-24. oldal
Horoszkóp.....	25. oldal
Körkérdés: A XXI. század küszöbén.....	26. oldal
Zene: Beszélgetés Nagy Feróval.....	27-29. oldal
Kollégiumi Napok.....	30. oldal
Gólyabál.....	31. oldal
Humor.....	32-33. oldal
Sport.....	34-36. oldal
Közüvélemény-kutatás.....	37. oldal
Kép-le(te)sen.....	38. oldal
Üzenőlap, rejtvény.....	39. oldal

Október havi nyereseményjátékunk helyes megfejtése:

„Nagyon szereti a természetfilmeket.”

A szerencsés nyertesek a következő olvasóink:

Erdész Imréné (Zsuzsika néni), nyereseménye 300 FT-os étkezési utalvány, amely a főiskolai menzán váltható be;

Kiss Tímea (IV. M), nyereseménye a Rákóczi Söröző által felajánlott 500 FT értékű ajándékutalvány.

Nyertesainknek gratulálunk! A nyereseményekért jelentkezzenek a 224-es szobában!

ZSEBSZIRÁF

A Jászberényi Tanítóképző Főiskola lapja

Főszerkesztő:

Benkő Tamás

(Kép-le(te)sen)

Mell-Ék szerkesztő:

Viszok Attila

(Humor)

E-mail: btutu@freemail.hu/

Felelős szerkesztő:

dr. Wirth Lajos

A szerkesztőbizottság tagjai:

Fazekas Ildikó

Horti Andrea

Kiss Tímea

(Kultúra)

Kovács Krisztián

(Sport)

Kriston Rezi Léda

(Horoszkóp)

Rentkó Erzsébet

Simon Viktória

(Zene)

Urbán Adrienn

(Körkérdés)

Vetési Melinda

Illusztráció:

Telek Béla

Munkatársak:

Baranyay Zsófia

(Rejtvény)

Bathó Mónika

Gergely Anna

Ghiurca Valentin

Mata Anikó

Papp Beáta

(Mindentről Mindenkinék)

Felelős kiadó:

dr. Benedek Sándor

Szedés:

Horti Andrea, Kiss Tímea, Rentkó Erzsébet

Tördelés:

Benkő Tamás, Viszok Attila (Mell-Ék)

Levélcím: Zsebsziráf, JTIF, 5102 Jászberény.

Rákóczi út 55., Kollégium, 124-es szoba

Telefon: 06/57-500-405

E-mail: zsebsziraf.jtif@drotposta.hu

Megjelenik negyedévenként 300 példányban

Lap. eng. szám: III/isk./141/280/1988.

Készült:

Verzál Print Kft. Nyomda, Jászberény

Felelős vezető:

Purda József

A szerkesztőség tagjai a lapban megjelent írások szellemiségevel nem minden esetben értenek egyet!

2000. január elsejétől intézményünk megszűnik Jászberényi Tanítóképző Főiskolának lenni. Az egyetemi integráció értelmében a jövőben a Szent István Egyetem főiskolai karaként leszünk aposztrofálva. Ám mielőtt az integráció életbe lépne, a főiskola vezetése – konkrétan a Főiskolai Tanács – már megkezdte a belső reformot. Saját hatáskörében – még függetlenül a leendő egyetem vezetőségétől – megváltoztatta a főiskola eddigi szerkezeti felépítését. Magáról a döntésről és az ezt szükségessé tévő okokról dr. Benedek Sándor főigazgatót kérdeztük.

+ Milyen változtatásokat valósítanak meg a főiskolán, s miért van ezekre szükség?

– Köztudott, hogy januártól az egyetemi integráció eredményeképp a Szent István Egyetem főiskolai karaként működik tovább intézményünk, ezért úgy döntöttünk, hogy elébe megyünk néhány olyan szerkezeti változtatásnak, amely egyébként is célszerű lesz. Az integrálandó egyetemi karok szervezeti felépítése, működése eltér a miénktől. Léteznek önálló oktatási egységek. Így intézetek, ezeken belül intézeti tanszékek, valamint önálló tanszékek, amelyek ugyan nem tagolódnak tovább, de rendelkeznek bizonyos anyagi és szakmai önállósággal. Nálunk közvetlenül a felső vezetés által irányított tanszékek vannak, mint minden egyprofilú főiskolán. A jelenlegi helyzetből adódó eltérés a későbbiekben állandó döntési, értelmezési problémákhoz vezethetne. Másrészt takarékosági szempontból is sokkal előnyösebb, ha bizonyos felhasználói döntések ott születnek, ahol a források vannak.

A Főiskolai Tanács döntése értelmében két nagyobb egységet, intézetet hozunk létre, s emellett három önálló tanszék fog működni. Az egyik nagyobb egység a Tanítóképző Intézet. A jelenlegi Magyar Nyelvi Tanszék, a Természettudomány Tanszék, a Művészeti Nevelési Tanszék és a Neveléstudományi Tanszék foglalta magába, vezetője dr. Notheisz János főiskolai docens lesz. A

Társadalomtudományi Tanszék és a Közművelődési és Felnőtteknevelési Tanszék pedig együtt alkotja majd a Társadalomelméleti, Közművelődési és Felnőttképzési Intézetet dr. T. Kiss Tamás főiskolai docens vezetésével. Feladata a

közművelődési szakemberek (művelődésszervezők, könyvtárosok) képzése lesz.

Önálló tanszékként fog működni a Szociálpedagógiai Tanszék. Helyzete abból a szempontból sajátos, hogy egy egész szak képzéséért felelős, s perspektívaként szerepel az intézetté alakítása.

A Testnevelési Tanszék és az Idegen Nyelvi és Irodalmi Tanszék és Lektorátus szintén önálló tanszékként fog létezni, s az integráció után szerves kapcsolatot kell majd kiépítenie az egyetem hasonló profilú egységeivel.

+ A szervezeti átalakulásokkal együtt várható-e a képzési struktúra módosulása?

– Úgy érzem, nekünk már az utóbbi években is sikerült egy változásokhoz jól alkalmazkodó offenzív vezetési stílust megvalósítanunk, ami lehetővé tette, hogy a főiskola pénzügyi ellehetetlenülését megakadályozzuk, s biztosítsuk a képzési profil bővülését. Az elmúlt években a tanítóképzés mellett igen változatos oktatási lehetőségeknek adtunk teret, s ez így lesz a jövőben is.

+ Terveznek-e változásokat az oktatás tartalmában? Az itt végzett szakemberek, tanítók komoly megbecsülésnek örven-

denek, de ezt a megbecsülést meg is kell tartani.

– A négyéves tanítóképzés bevezetésében sokat segített egy országosan összehangolt képesítési követelmény és tanterv. Másrészt viszont ez a tanterv már megérett a módosításra. Ma már tudjuk, hogy nagyobb teret kellene szentelni az úgynevezett multikulturális képzésre, a roma kisebbség kultúrájának oktatására, vagy például a környezetismereti, környezetvédelmi képzésre. Viszont saját hatáskörben nem térhetünk el az általánosan elfogadott követelményektől, mert bizonytalan, hogy utólag miként minősítené ezt a Magyar Akkreditációs Bizottság. Terveink közt szerepel az előbb említett iránymódosítás, de ezt mindenképp országos szinten kell összehangolni.

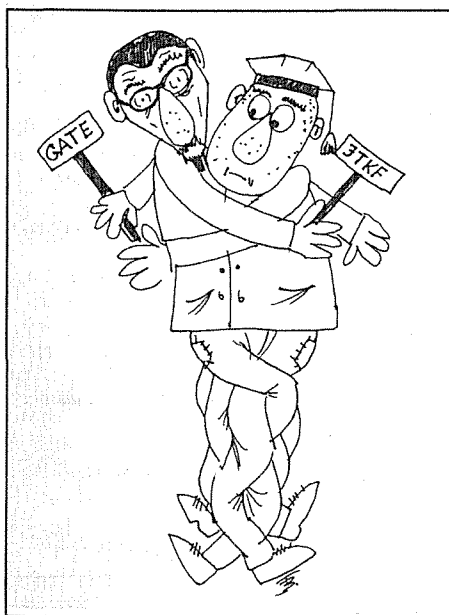
+ A felvételi statisztikák azt mutatják, hogy a nem tanítói szakokon nagyon nagy a túljelentkezés. A későbbiekben lesz lehetőség a hallgatói létszám növelésére?

– Sajnos nem, mivel az állam egy bizonyos hallgatói keretszámot finanszíroz, s az ettől való eltérésre nincs lehetőségünk. További hallgatókat csak az önköltséges képzési formákon belül tudunk fogadni. A felvételre jelentkezők pedig csak elenyésző esetben vállalják az ilyen képzést. A jövő évben a művelődésszervező és könyvtár szakon a levelező tagozatot már csak költségértérítéses formában fogjuk elindítani, mivel az állami támogatás ezen a tagozaton annyira alacsony, hogy nem tudnánk a kapott összegből a megfelelő minőségű oktatást biztosítani.

+ Az átszervezésnek milyen anyagi vonzatai vannak? Várható, hogy valamilyen plusz forráshoz jut a főiskola?

– Az integrációból adódó átszervezésekre és fejlesztésekre van módja pályázatot benyújtani a SZIE-nek, ezen belül nekünk is. Reményeink szerint a FEFA pályázat előnyös elbírálása esetén több százmillió forintos egyszeri fejlesztési támogatásban részesülhetünk, ami a képzés infrastruktúrájának nagyon jelentős fejlesztését teszi majd lehetővé.

Ennek első, a közeljövőben már látható lépése lesz a volt MHSZ-épület oktatási célokra való alkalmassá tétele. Ennek az épületnek a kezelési jogát a kormány 1999 októberében ítélte a főiskolának.

1999. szeptember 22-én, a délutáni órákban az Apponyi-teremben megrendeztük (II. S) a szociálpedagógus szakestet.

Szociálpedagógus szakest

Az estet Dobák Gábor hallgató nyitotta meg, majd Szentésiné dr. Tóth Edit, a Szociálpedagógiai Tanszék vezetője mondott üdvözlőbeszédet, melyben köszöntötte a szerény számban megjelenő tanárokat és diákokat.

A köszöntőt a nyári társadalomismereti tábor élménybeszámolója követték. Berki Beáta csoporttársunk a *lőrinci*, Putaki Éva tanárnőnk pedig a *dunaalmási* táborról tartott rövid ismertetőt.

Ezután szünetet tartottunk, amikor is büfé állt a hallgatóság rendelkezésére (borral, szörppel, pogácsával és szendviccsel). Miután fizikai szükségleteinket kielégítettük (kaja, pia, cigi stb.), jó hangulatú vetélkedővel folytattuk az estét.

Ezt Szabó Judit vezette, zsűritagoknak Bodó Nikolettát, Kónya Tímeát, Sajó Juditot és Simon Ágneszt kérte fel.

Első feladatként nevet kellett választaniuk a csapatoknak, és bemutatkozó verset írniuk.

A vetélkedő második feladatában a tanárok adtak számot szakmai tudásukról, különböző témakörökben: a megesezt kecske esetéről dr. Kozáková Radnai Mária, a teakészítés rejtelméről Szentésiné dr. Tóth Edit, a Szolnok-Hatvan közötti MÁV-menetrend hierarchiájáról Putaki Éva, a fehérre festett kocsmái WC-k problémájáról Bozsó Krisztina tartott előadást.

Ezt teszt követte, melyet minden csapat 80%-osan oldott meg. Nem voltak tájékozottak azonban a következő kérdésekben: mennyibe kerül a Penny Marketben a Mistral ásványvíz, illetve mit jelent Krúdy Gyula szerint, ha jácinttal álmodunk (ha valaki kíváncsi a válaszokra, járjon utána(m)!!).

A negyedik szuperóriási feladat a „különböző témák, különböző stílusban” volt. A témák nem mások voltak, mint: örökbefogadás, hátrányos helyzetű családok, munkanélküliség, szenvedélybetegségek. Ezekről kellett öt percig beszélni a következő stílusokban: perverz, erotikus, siránkozó, ironikus illetve Torgyán.

Mivel a feladatok során nagyon magányosnak éreztük magunkat (talán az alacsony létszám miatt), ezért az ötödik feladat egy hirdetés feladása volt egy társskereső rovatba, mint pedofil szőke bombázó; kíváncsi perverz, aki prosztatabántalmakkal küzd; pszichopata

gyilkos, húsz éves skizofrén fiatalember. Íme egy remekmű:

„Még egészszen lévő hallgatag bányákat kedvelő, vállalkozó szellemű

szeletelendő partnert keresek szabadidő kellemes eltöltéséhez. Apróbb darabok is érdekelnek. Jelige: Még ép testben, épp élek.”

A hatodik feladatban szituációk előadására kértük meg a még jelen lévő aktív, lelkes (?) résztvevőket. A kitalált jelenetek, amelyeket láthattunk:

– 70 éves bácsinak adj kotont és magyarázd el, hogyan kell használni;

– hajléktalannak adj el egy kétmilliót lakást, mint ingatlanügynök;

– két részeg embernek mondd el, mi az, hogy „szoc. ped.”;

– kábítószerfüggőnek beszélj a családban folyó erőszakról.

A szituációs játékok nagy derűtséget keltettek, sokak véleménye szerint ez volt a szakest csúcspontja.

A jókedvű társaság „nótára gyűjtött”, következett az éneklős feladat, melynek lényege, hogy gyászosan, szerelmesen, primitíven és kéjelegve kellett előadni a *Lakodalom van a mi utcánkban* című közismert nótát.

Zárásként keresztelőre kellett meghívót fogalmazniuk a következő szavak felhasználásával: kivonás, személyazonossági, telek, káderjelentés, csorgat, prosztata, gettó, sztaniollemez, Mucsaröcsöge és Pokrivtsák Mónika. Íme egy ízelítő:

„Kedves Pokrivtsák Mónika!

Szeretettel meghívjuk Mucsaröcsöge Telken tartandó Csorgat gettó keresztelőjére, melyre legyen szíves hozza magával sztaniollemezét és a személyazonosságját. Amennyiben nem hozza magával, kivonjuk a forgalomból a káderjelentés alapján. Aláírás: Prosz Tata”

Sajnos ezzel a feladattal be kellett fejeznünk a szakestet, mert a hallgatóság érdeklődése teljesen „elpárolgott”.

Miután az Apponyi-teremben a szervezők egy része rendet tett, a „muri” a kóli 227-es szobájában koedukált formában folytatódott...

Több érdeklődőt vártunk mind a tanárok, mind a diákok részéről. Aki jelen voltak, azoknak köszönjük, és kívánjuk, hogy a mostani elsősknek jobban sikerüljön a szakest megrendezése.

Kónya Tímea, Sajó Judit, Szabó Judit

Mivé lehet egy művelődésszervező?

Médiaszakemberek a főiskolán

November 24-én két órás kommunikátori szakestnek adott otthont a Jászberényi Tanítóképző Főiskola Díszterme.

A Soós Imre főiskolai adjunktus és a harmadéves művelődésszervező szakos hallgatók által szervezett rendezvény vendégei Bálint Edina (Juventus Rádió), Csete Beáta (Szolnok Rádió), Jovanov Levente (Trió Rádió, Jászberény) és Váczi Virág (Tv2) voltak, akik egykoron városunk főiskoláján szerezték diplomájukat. Az est interaktív jellege tette lehetővé, hogy a leginkább érdeklődésre számot tartó kérdések

Csete Beáta, Váczi Virág, Bálint Edina és Jovanov Levente (Digitfoto: Soós Imre)

irányulhattak a meghívottakhoz. A zömében művelődésszervező szakos diákból és néhány oktatóból álló hallgatóság számára ezúttal a már tapasztalt profik szájából is bizonyítást nyert, hogy az iskola csupán az elméleti alapokat adhatja meg annak, aki a média területén kíván dolgozni a főiskola elvégzése után. Az igazi műhelyek a médi-

umok által felkínált gyakorlati lehetőségek lehetnek, ezért hárul mind fontosabb szerep a város csekély számú gyakorlati helyül szolgáló civil szervezeteire, szerkesztőségére.

Amelyeknek a felsőfokú tanintézménnyel kézen fogva kell hatékonyan bekapcsolódnuk a jövő szakembereinek minőségi képzésébe.

Benkő Tamás

(Megjelent a Jászkiút 1999. november 27-i számában.)

A Testnevelési tanszék szakestje

Első szakest-bemutatónk

Nagy izgalommal készültünk erre a számunkra nagy, sőt hatalmas – izzadságot nem kímélő – feladatra...; a tesís szakestünkre, melyet a kollégium tornatermében mutattunk be november közepén.

Már az előkészületek is igen „idegtépők” voltak. (Ugye, Judit?!) Nem is tudja elképzelni az az ember, aki nem sportolt, hogy milyen fáradságos munka rejlik egy három-, illetve ötperces koreográfia összeállításában és a gyakorlat előadásában. Itt szeretnénk gratulálni minden testnevelés szakos hallgatónak, aki ebben részt vett!

Ha esetleg nem láttad volna, íme egy kis ízelítő:

Az estünket a testnevelés szakosok kötelező 64 ütemű gyakorlata nyitotta. Ezt a másod-, harmad- és negyedévfolyamos lányok együtt adták elő. Ezután *Andrási György* tanszékvezető hivatalosan

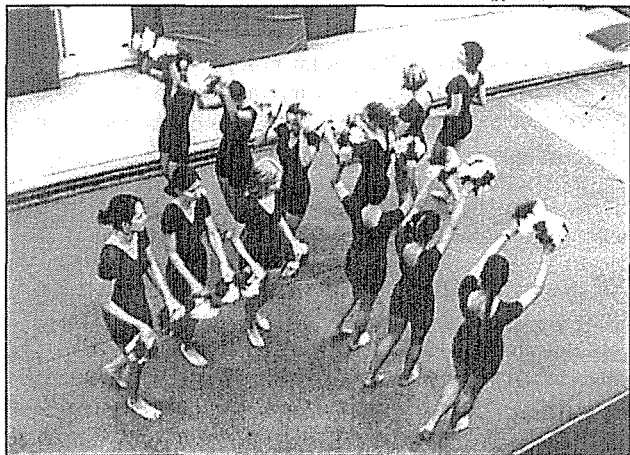
is megnyitotta a szakestet. Volt ott minden, „dínom-dánom”, például a IV. F-es lányok karika- és labdagyakorlata. De nem hiányzott az egyéni bemutatás sem. A harmad- és negyedévfolyamos fiúk gyűrűn és korláton mutatták meg tudásukat. A negyedéves lányok közül *Jelemáskorláton Somoskő Gerlót*, gerendán *Sasinszky Ágnes*t láthattuk. Megemlítendő a II. F-es *Tárcza Vivien* és *Kovács Szilvia* cselgáncs-bemutatója. Voltak csoportos megmozdulások is, például a másodéves lányok botgyakorlata, vagy a negyedéves lányok pom-pom- és karikagyakorlata kicsiknek. Nem hagyhatjuk említés nélkül a másodéves fiaink és *Nagy Csaba* által előadott súlyzógyakorlatot sem. Az est befejező szakaszában nagy sikert aratott a II. F-es lányok step-pad bemutatója, és a negyedévesek gúlaépítése.

Úgy gondoljuk, nem volt hiábavaló fáradozás tető alá hozni egy ilyen szakestet. Sok oktató – közöttük *dr. Benedek Sándor* főigazgató úr is – és még több hallgató volt kíváncsi a tesisek bemutatóra, s valamennyi érdeklődőtől pozitív visszajelzések érkeztek. Bár szó, ami szó, a szakest után a klubban rendezett „bulitól” kicsit többet vártunk... A társaság valamelyest szét-széledt, noha volt egy klikk, amelynek tagjai jól szórakoztak.

Mi úgy gondoljuk, annál azért az egész többet ért, hogy Ti jól éreztétek magatokat!

Eszter és Mariann

(Digitfoto: Soós Imre)

Földes György előadása főiskolánkon

Földes György, az *ELTE* tanára és a *Történettudományi Intézet* vezetője, november 30-án *történelem előadás* keretében járt nálunk.

Vajon az eseményen részt vevő hallgatók nagy létszáma az érdeklődést igazolta volna, vagy inkább azt, hogy az előadáson résztvevőknek – „jutalomból” – eggyel kevesebb tételt kell vizsgázni? Mindegy, mindezenre jó volt tapasztalni az érdeklődést.

Az *1989-es rendszerváltás* időszakáról beszélgettünk, illetve tartott előadást *Földes György*. A kérdések feltétele után mindenki elmondhatta saját véleményét, és megette ezt az előadó is. *MSZP*-s párttagsága ellenére (ami csak az előadás után derült ki a hallgatók számára) objektív próbált lenni – mondta –, és ez szerintem sikerült is neki.

Véleményem szerint igazán érdemes volt meghallgatni *Földes György* magyarázatát, aki megígérte, ha lesz rá „kereslet”, szívesen visszajön máskor is.

Egyébként melegen ajánlom a *Magyarország története* előadások látogatását máskor is, már csak *Balla Ferenc* tanár úr élvezetes előadása, humora miatt is.

Somogyi Judit

Újra itt járt Vekerdi Tamás

1999. november 29-én a *Neveléstudományi Tanszék* meghívására főiskolánk vendége volt *dr. Vekerdi Tamás*, a médiumokból is jól ismert pszichológus. A *Waldorf-módszer* nagy híve két előadással is megtisztelte az érdeklődőket. A bemutatkozó előadáson a nappali tagozatos tanítók és számos költségtérítéses (tovább-) képzésben részt vevő hallgató volt jelen. A második fórumon a főiskola *Apponyi-termében* már minden érdeklődőt szeretettel láttak. Eredetileg egy személyes hangvételű kerekasztal-beszélgetésre invitálták a professzort és a pedagógus szakma képviselőit, de tekintettel arra, hogy a nagyon ritka alkalmak egyike, amikor *Vekerdi* a főiskolánkra látogat, ezt a találkozást mindenki számára elérhetővé tette a tanszék. Ezt a lehetőséget talán százötvenen ki is használtuk.

Aktuális témamegjelöléssel éltek a szervezők: *a gyermek és a változó világ; a gyerekek szerepe, helyzete a mai társadalomban; gyermekközpontú pedagógia; gyermekközpontú társadalom*. Ezeket a kérdéseket „boncolgatta” a professzor, *Karácsony Sándor* fejlődés-lélektani modellje alapján. Ebben vázolta a gyerekek lélektani fejlődési szakaszait és ezzel párhuzamosan vizsgálta ezek társadalmi leképeződését is. *Vekerdi* számos életből hozott, humorral átszótt gyakorlati példával színesítette az egyébként is változatos előadást. Ezt a közönség időnként nagy nevetéssel jutalmazta. Az eredetileg másfél órára szánt beszélgetés felét az előadás tette ki. Ezek után a megjelentek kérdéseket intézhettek vendégünkhez. Sok hozzászólásban nehezményezték, hogy a politikusok nem kérik ki a szakma véleményét az aktuális kérdésekben, ezért a pedagógusok

csak elszenvedői a jó szándékú, ám szakmailag helytelen döntéseiknek.

Nagyon furesa volt látni, hogy ezek az emberek mennyire szeretnék valamiféle pozitív visszajelzést kapni a számukra hiteles szakembertől. Mintha kissé bizonytalanok lennének, kicsit elveszettek az oktatás nagy útvesztőiben. Számos óvópedagógus és tanár szeretett volna megerősítést abban, hogy helyes az, amit munkájuk során csinálnak. Nagy problémaként jelentkezett az óvoda és iskola közti átmenet megkönnyítése a gyerekek számára, a tanítók elméleti képzése és a gyakorlati tapasztalatai között fellelhető ellentét, és a pedagógusok új minőségbiztosítási rendszerének tervezete. *Vekerdi* kifejtette, hogy nem tartja lehetségesnek az objektív minősítést, hiszen egy pedagógus a személyiségét használja munkaeszközként, és ez nem vizsgálható. Az oktatási rendszert elemezve elmondta, nem tartja egészségesnek azt a hajszát, ami az egyes iskolák között ma hazánkban jelen van, nevezetesen azt, hogy a gyerekek minél hamarabb sajátítsák el az alapvető készségeket (írás, olvasás, számolás). Kifejtette, hogy rossz az a gyakorlat, mely szerint a gyerekeket egy felnőttek számára megalkotott kritériumrendszer alapján kellene megítélni. A gyerekeket csak gyerekeknek szánt rendszerben lehet vizsgálni, ők olyanok, amilyenek az adott életszakaszban lenniük kell, természetesen olykor igen nagy egyéni eltérésekkel.

Az elmondottak alapján remélem, sikerült egy kis kivonatot adnom erről a találkozásról azoknak, akik nem lehettek jelen, és bízom benne, hogy hasonlóan magas színvonalú és legalább ennyire közvetlen és emberi előadókkal a jövőben is találkozni fogunk.

Pöll József

Egyetemi Lapok II. Nemzetközi Konferenciája

Egy puccos szálloda, igényes környezet, körülbelül hetven hallgató, neves előadók és (ami tulajdonképpen a lényeg) rengeteg főiskolai s egyetemi újság: röviden így lehetne jellemezni az idei **Egyetemi Lapok Nemzetközi Konferenciáját**, amit *Budapesten* a *Hotel Griffben* rendeztek meg, november 25-26-án.

Harmincöt hallgatói lap jelent meg a konferencián, s ami fontos, köztük számos határon túli magyar intézményből is, mint például *Kolozsvárról*, *Nagyváradról*, *Marosvásárhelyről*. Erről a jelentős eseményről természetesen nem hiányozhatott a mi közkedvelt *Zsebszírátunk* sem, *Madarász Anett* és *Kiss Tímea* képviselte *Jászberényt* a konferencián, s azt hiszem, nagyon tanulságosak voltak a lap számára az itt tapasztaltak.

A program alapvetően az újságírássra, az újságírási jogi korlátjaira, a mai magyar médiahelyzetre épült. Hallhattunk – többek között – a tényfeltáró újságírásról, a bűnügyi tudósító munkájáról, a napisajtó és a felsőoktatás kapcsolatáról, a televíziós csatornák híradóinak tartalmi elemzéséről, részt vehettünk sajtókonferenciákon. (Az előadásokról részletesebben a *Művelődésszervező* című, januárban megjelenő kiadványunkban olvashatsz majd.) Lehetőséget kaptak maguk a lapok is, hogy bemutatkozzanak, körülbelül tíz perces kis önreklámozás keretében, ahol az újság rovatait, jellemzőit, esetleges problémáit mondták el (mint például mi az utánpótláshiányt). A résztvevő diákság a helyszínen egy spontán szerkesztőséget alakított, s a rendezvény ideje alatt újságot szerkesztett (erre minden technikai feltétel adott volt), így az előadások közben is lelkes munka folyt. Az elkészült újságokat az utolsó napon értékelték.

A program összeállítása és a konferencia lebonyolítása nagyon alapos s igényes szervezői munkáról tett tanúbizonyságot. Betekintést nyerhettünk egy igazi, „nagy” konferencia menetébe, a magától értetődő „velejárókkal”, mint például médiastandok (itt elsősorban a napilapok képviseltették magukat), elegáns hostess lányok vég nélküli mosollyal, kétpercenként megszólaló mobiltelefonok (aminek persze nincs gazdája), reprezentációs ajándékok (ahány támogató, annyfélé toll, mappa, reklámtáska, jegyzetömb stb.), állófogadás, a szünetekben kávé, üdítő. A szervezők (a *Diákinfó* szerkesztősége) ügyeltek az előadások pontos kezdésére, s arra, hogy a résztvevők minden kívánságát kielégítsék. Én mégsem éreztem teljesnek a rendezvényt, mert a különböző szerkesztőségek nem igazán tudtak beszélgetni egymással (talán a sűrű program miatt), pedig a lapok szempontjából a legtanulságosabb s leghasznosabb az lett volna, ha a különböző intézmények újságai tapasztalatokat cserélnek, tanácsokat, ötleteket adnak egymásnak (hisz nem vagyunk egymás konkurensei, ezen a szinten még működhet a baráti viszony). Örömmel tapasztaltam, hogy ez másoknak is hiányzott, mert egyéni kezdeményezésre az utolsó este a résztvevők összeültek egy kis eszmecsere; mi ezen sajnos nem vettünk részt, mivel visszajöttünk a *gőlyabálba*, de azt hiszem, ez a beszélgetés volt a leggyümölcsözőbb egyrészt az újság szempontjából, másrészt azért, mert így a hallgatók megismerkedhettek, kapcsolatokat alakíthattak ki egymással.

Azt hiszem, joggal mondhatom, hogy a profibb, nagy példányszámú egyetemi lapok mellett a *Zsebszírát* megállta a helyét, más hallgatóktól pozitív visszajelzéseket kaptunk (annak ellenére, hogy a „szakma” – néhol igazságtalanul – kissé „lehúzta” a lapunkat). Mindenféleképpen érdemes lesz a jövőben is részt venni hasonló rendezvényeken, remélem, lesz rá igénye a következő *Zsebszírát-generációnak* is.

Utóirat: Végül néhány *aranyköpés* a konferenciáról... Az egyik lap bemutatása közben:

.....más, állandó rovatunk az impresszum”

.....ez nem állítás, ez így van”

Kollégiumi vezetőképző

A *FEKOSZ* működésének alapja a tagkollégiumokban zajló közösségi élet. Ennek elősegítésére rendezték meg november 26-27-én, *Budapesten*, a KOB-titkárok találkozóját.

A résztvevők között volt *Fazekas Ildikó* és *Mata Anikó* is. Minden ilyen továbbképzés-jellegű rendezvény egyik alapvető célja az, hogy a kollégiumi önkormányzatok jogi alapját biztosabbá tegyék. Ennek érdekében az első előadás témája a kollégium és a *Felsőoktatási törvény* kapcsolata volt, *dr. Kádasi Tibor* prezentációjában, aki *Debrecenben* kollégium-igazgató. A következőkben *dr. Bujáki Gábor* vette át a szót, aki némi kitekintést nyújtott a nyugat-európai országokban működő kollégiumi ellátási formákba. A hivatalos jellegű előadásokat vacsora szakította meg, ami után kötetlen beszélgetés alakult ki, ahol mindenki elmondhatta gondját-baját, kérhetett tanácsot, összehasonlíthatta saját helyzetét másokéval. Ezek a beszélgetések sokat segítenek a hasonló méretű kollégiumok specifikus problémáinak megoldásában, és hasznos ötleteket szerezhetünk be.

A másnapi reggeli után csoportfoglalkozások következtek, melyek más-más témával foglalkoztak. Volt gazdasági csoport, ők konkrétan a költségekkel, fenntartási problémákkal és díjakkal foglalkoztak. A másik csoport a kollégiumok külső kapcsolataival foglalkozott, szóba került a *HÖÖK-FEKOSZ* között évek óta emlegetett szándéknyilatkozat is. A harmadik asztalnál kifejezetten a „kolbizek” (kollégiumi bizottságok) vezetéséről, és a kollégiumi igazgatókhoz, tanárokhöz, rektorokhoz fűződő viszonyokról folyt a beszélgetés.

Természetesen a csoportok között megvolt az átjárhatóság, sőt minden csoport beszámolt eredményeiről a többieknek, ekkor is lehetőség volt a vélemények kifejtésére, a vitára, az újabb ötletek felvetésére.

A szombat délelőtt távozó résztvevők mindegyike elégedetten indulhatott útnak. A szervezők azért, mert újra elég nagy számban jelentek meg a kollégiumok képviselői, a meghívottak azért, mert újra hasznos információkkal gazdagodtak, újabb lehetőségeket ismertek fel, új ötleteket kaptak.

Gondolatok a művelődésszervező képzésről és a felsőoktatásról

Ebben az évben immár negyedik alkalommal rendezte meg a Kultúraközvetítők Társasága és a Magyar Kultúra Alapítvány közösen a Fiatal Kultúraközvetítők Fórumát. Idei fő téma a művelődésszervezés, kultúraközvetítésre való felkészítés szakmai képzésének egész rendszere volt. Idén csoporttársammal, Bagi Ritával ketten képviseltük főiskolánkat.

A találkozó keretei nem voltak mereven szertartásosak. A résztvevők a véletlen alapján kapott névkártyák színei szerint kerültek egy társasághoz, így mindenkinek volt alkalma véleményének kifejtésére és esetleg ütköztetésére másokéval. Persze megvolt a lehetőség az átjárásra, mintha máris az integráción belüli áthallgatást gyakorolnánk.

A délelőtti leginkább kiscsoportos beszélgetésekkel telt el, megismertük kissé asztaltársainkat, amit jelentősen megkönnyített Bánlaky Pál kezdeményezése, melynek nyomán a fórum valamennyi résztvevője kölcsönös tegeződésbe kezdett, amit legalább a rendezvény végéig ki is használtunk. Első feladatként tizenöt perces felkészülési idő után kellett a többi csoportnak bemutatni magunkat szavak nélkül, tulajdonképp ezzel alakították ki bennünk azt a közösségtudatot, ami kellett a további közös munkához.

Második teendőnk az volt, hogy meg kellett fogalmaznunk mindazt, ami a képzéssel kapcsolatban problémaként vetődik fel bennünk. Közben megérkezett dr. Tóth József, a JPTE rektora, akihez egy kérdést is feltehetünk a csoportunk nevében. Mind a kérdésekre adott válaszokban, mind a csoportok beszámolójában nagyjából ugyanazok a problémák kerültek elő. Szó esett a tömegképzés hátrányairól az elitképzéssel szemben, ennek kapcsán az oktatás minőségéről, ennek szavatolhatóságáról. Másik kiemelt téma az oktatók alaptalan nagyképűsége volt, hiszen „magas színvonalon lehet oktatni értelmetlen, fölösleges dolgokat”. Ezt a vonalat folytatva jutottunk el a tantervekig, azok összeállításáig, a tanárok szakképzettségéig. Az egyik csoport direkt kérdése nyomán szó volt az értelmiségi attitűd hiányáról, és azokról az értékekről, amit Magyarország vihet az Európai Unióba. „A matyó babával szemben a Barbie-baba hiába ronda és a kultúra szemete, akkor is ő fog győzni!” A levelező képzés hátránya is felmerült, mely olyan a nappali oktatás mellett, „mint a veréb a fileműlőhöz hasonlítva”.

A kérdések természetesen nem lettek maradéktalanul megválaszolva, egyrészt azért, mert nem a megfelelő embernek tehetjük fel őket, másrészt ezek a problémák nem mostani

keletűek, évek óta léteznek, megoldásuk valószínűleg elhúzódik még egy darabig.

A délután hátralevő részében mesés élményünk volt szó szerint, mivel játéktérapiához hasonló módon folyt tovább a munka. EHU Nia királyának lányáért kellett vetélkednünk tudásban, ügyességben. Kockákkal kellett a királylány. Eugénia kedvében járnunk, majd ezekbe bele kellett tennünk minden tudásunk és hasznos tulajdonságunk. A mese befejezése is a mi feladatunk volt. Sajnos nem mindegyik csapat vette át a megfelelő hangulatot, a mese közepén néha igen bonyolult szakmai kifejezésekkel és meghatározásokkal találkozhattunk.

Nagy sajnálatomra az est további programjain nem maradhattunk, pedig minden bizonnyal ekkor lehetett volna valóban értékes kapcsolatokra szert tenni a szakmai előrelépés érdekében.

Összességében azt mondhatom el, hogy érdemes volt elmenni, látni, hogy ilyen is van, és hálás vagyok Hidy Péternek, az MTA munkatársának, aki révén eljutottam ide, és Fodor Péter tanár úrnak is, aki Ritát invitálta meg. Jövőre minden bizonnyal többünknek lesz szerencséje eljutni ide, és remélem, hogy mások is gazdagodhatnak ezáltal.

Fazekas Ildikó

Ifjú művelődésszervezőink

Az elsőéves könyvtár-művelődésszervező és művelődésszervező szakos hallgatók első megmérésteltetése a dr. T. Kiss Tamás tanár úr által megteremtett szakest megszervezése és lebonyolítása volt. A lelkes szervezőgárda hamar összeállt és elméletben már a műsor is kész volt – legalábbis akkor még azt hittük...

Az első megbeszéléseken azonban jöttek a viták, de még mindig sikerült nagyjából egy véleményre jutni – természetesen akadt egy-két, csak ellentmondani képes emberke... akinek nem inge... A terv egyszerű volt: ez elmegy ide, az pedig oda bevásárolni, ez szól annak, onnan pedig hozza az izét. Nos, ez a folyamat nem egészen így zajlott le, sikerült kissé bonyolultabbá tenni.

Pár embernek már az is problémát okozott, hogy mivel mutakozzon be, mások pedig azt fontolgatták, hogy sok oldaluk melyik oldalát fordítsák a közönség felé.

A legmozgalmasabb az est hete volt, ekkor éreztük, kellene csinálni valami konkrét dolgot is. Ezzel kezdetét vette a szaladgálás, mindenki ment száz+1 felé: termet intézni, bevásárolni, kiskanálért, nagykanálért, és még ki tudja miért. Erre a hétre kialakult, hogy ki az a hat-nyolc ember, akire tényleg lehet számítani. Sajnos volt olyan, aki az utolsó napokban beteget jelentett.

Miután sikerült elintézni a hangosítást, termet, fellépők listáját, bevásárlást szerdára, a produkció előtti napra főpróbát hirdettünk. Délután három órára. Nos, a megbeszélt időpontra már körülbelül négy ember ott volt, sőt öt órára már tizenöt főre gyarapodott a létszám! (A többiek??? No comment!)

És jött a nagy nap, november 25-e, amikor már élesben ment a dolog. A szervezők ekkor már csak a r o h a n g á l t a k, cipekedtek, kiabáltak meg ilyesmi. A kezdés 17 órára volt kitűzve, de csak közel félórás csúszással tudtunk kezdeni.

A két műsorvezető rövid megnyitója – melyet esekély másfél óra alatt alkottunk

kreatív módon – után dr. T. Kiss Tamás tanár úr kezdte a szereplést beszédével.

Ezután következtek a hallgatók a lehető legváltozatosabb témákkal. Egy kis ízelítő a teljesség igénye nélkül: aerobik, diszoboz-bemutató, zenekar, lövészet, vívás, tánc, hőrség- és tengerimalac-jellemzés, sógyurmák, sminkelés, fogyasztóvédelem, asztrofotózás és még sok-sok más. Remélem, nem haragszik meg senki a résztvevők közül, de ki szeretné említeni két műsorszámot, melyek a legzajosabb sikert arattak. Az egyik Péter Szabó Krisztina (akit felkonferáláskor „lekrisztianóztam” – Bozs. PSZK!) egy értelmetlen szöveg előadásával, melyet puská nélkül, oly átéléssel szavalt, hogy akár politikusnak is elmehetne. Zsirus Péter és gitárosa (Németh Péter – A szerk.) egy miskolci zenekar Batman, Superman című számát játszotta, sikerét mi sem bizonyítja jobban, minthogy az aránylag kicsi, de lelkes közönség visszatapsolta őket.

Mire lementek a műsorszámok, megérkezett a vacsora huszonnégy darab pizza képében. Ezekből körülbelül öt perc alatt csak a dobozok maradtak meg, sajnos sok résztvevőnek nem maradt egy darabka sem...

A munka után következett a szórakozás, zenés buli formájában, melyhez a zenét Víszkok A. szolgáltatotta – köszöni!

Időközben egyre többen lettünk, ami csak jót tett a hangulatnak... Éltelt-italt már csak bonyolult expedíciók árán lehetett szerezni. Késő éjszaka lett, mire kezdett elpilledni a táncos lábú sereg, csak néhány fanatikus maradt, akiknek tán lótlódót adott az anyatermészet, mert nem fáradtak. Záróakkordként már csak egy „kis” takarítás maradt, melynek örömteli lefolyását inkább nem részletezem, mert..., mert csak!

Na, mint minden mesének, az enyémnek is lassan vége: szép volt, jó volt, megcsináltuk, előadtuk, megettük, letáncoltuk, kitakarítottuk, bezártuk és nem pihentük ki, mert következett a Golyaból!

Dr. T. Kiss Tamás tanszékvezető megnyitja a rendezvényt

A hallgatóság feszülten figyel az előadást

December elsején, az egész világon sok ember feltűzte a kis piros szalagot.

Hogy miért? Az *AIDS világnapja* miatt.

AIDS. A szó hallatán mindenki megborzong.

Félünk tőle, mégsem tudunk sokat róla.

Elképzelni sem tudjuk, milyen lehet a halál tudatával élni.

Pedig már 13 éve, hogy diagnosztizálták Magyarországon az első beteget.

Szülőhelye valószínűleg Közép-Afrika volt, és eredetileg majmokat fertőzött a betegség. De senki sem tudja biztosan, mikor indult el a kontinensek közötti pusztító útjára. Néhány évvel ezelőtt felbukkant az Egyesült Államokban, anélkül, hogy bárki is észrevette volna a jelenlétét, csendesen terjesztve a végzetes kórt. Éppen azokat a sejteket fertőzte meg, amelyeknek az a feladata, hogy a fertőzések elleni küzdelmet irányítsák. S azoknak a testfolyadékoknak, testnedveknek az útján terjed, amelyeknek az élet továbbvitele volna az eredeti szerepe, s az élet fenntartása.

Felvilágosítás: tudni a *mit* és a *hogyan* – ez ma a legbiztosabb védekezés az AIDS ellen.

Körülbelül 25 évvel ezelőtt egy 42 éves dán orvosnő elvállalta, hogy három évig Afrikában dolgozik, Zaire északi részén. Amikor az ideje letelt, bejárta Ghanát, Nigériát, Szenegált, valamint az Elefántcsontpartot. Aztán újból Zairében, Kinshasa egyik modern klinikáján vállalt állást. Afrikai tartózkodásának egész ideje alatt hasmenés gyötörte, és ezt csak gyógyszerek szedésével tudta elviselni.

1976-ban rosszabbra fordult az állapota. Hasmenését már gyógyszeres kezelés sem zabolázta, nyirokcsomói megduzzadtak. Állandóan fáradtnak és levertnek érezte magát. A klinikai vizsgálatok, többek között a nyirokszövetből vett metszetek, nem hoztak eredményt. 1977-ben a nyirokcsomó-duzzanatok visszaféjlődtek, az orvosnő fáradtsága tovább nőtt. 1977 júliusában, amikor Dél-Afrikában töltötte szabadságát, a még ismeretlen betegség drámai fordulatot vett. Súlyos légzési bántalmak léptek fel. A beteg hazarepült Dániába, s ott kórházba került. A röntgenfelvételek árnyékoltságot lehetett felismerni. A szövetminta-vizsgálatok olyan jelenségeket mutattak, amelyek – mint erre később rájöttek – az önmagában ártalmatlan kórokozó, a *Pneumocystis carinii* által okozott tüdőgyulladásra jellemzőek. Ehhez még szájüregbeli sarjadzó gomba-fertőzés járult. A laboratóriumi vizsgálatokból a T-sejtek számának csökkenése derült ki. Az orvosnő életét a legnagyobb igyekezettel sem sikerült megmenteni. 1977-ben meghalt. A dán sebészorvosnő, ma már valószínűsíthető, az első egyike volt, akiknek életét követelte a halálos járvány.

Európában élt az a fiatal amerikai művész, aki 1981-ben Nyugat-Berlinbe költözött. 1982 tavaszán erős láza támadt, fejfájás gyötörte, és az volt az érzése, hogy súlyos beteg. Az év elején sötét bőrfolt keletkezett a bal sárcsontján. Mint a *Steglitz Klinika* bőrgyógyászati részlegének orvosai beszámoltak róla, a 30 éves művész az adatfelvétel során kertetés nélkül bevallotta, hogy *homoszexuális*, és *kábítószerrel* is élt. Amint a jobb alcomban és a bal felkaron is megjelent a folt, a beteget kórházi kezelésre fektették be. Az orvosok a *Kaposi-szarkóma* diagnózisát állapították meg. A laboratóriumi vizsgálatok a fehérvérsejtek, mégpedig a sejtes immunválaszban szerepet játszó *limfociták* számának növekedését mutatták ki, ugyanakkor az úgynevezett segítő, *helper-sejtek* jelenté-

December 1., az AIDS világnapja

fiatali homoszexuális férfi – jelentkezett a *Steglitz Klinikán* hasonló tünetekkel. A sugárkezelés és az antibiotikumok sem hoztak semmi javulást. Mindkét férfit meghalt.

Önhitt az ember. Felépítette felhőkarcolót, kilőtt az úrbe néhány úrhajót, és máris legyőzhetetlennek hitte magát. Azután találkozott egy parányi élőlénnel, a nála egymilliárdszor kisebb *HIV-vírussal*, és ráébredt a tehetetlenségére:

1981. június: *Los Angelesben* regisztrálják az első megbetegedéseket.

1982. december: Az amerikai kormány figyelmezteti a lakosságot, hogy a betegség vérártómszétessel is terjed.

1983. január: A betegség áttérjed a *heteroszexuálisokra* is.

1984. április: *Robert Gallo* izolálja a betegséget okozó *HIV-vírust*.

1985. április: Az első nemzetközi AIDS-konferencia, *Atlantában*.

1986. október: Az első magyar AIDS-beteg, egy hét éves kislány, kórházba kerül.

1987. március: Engedélyezik az első AIDS-„gyógyszert”, az *AZT-t*.

1989. június: A kutatók felismerik a tüdőgyulladásnak azt a fajtáját, amely a *HIV-pozítívok* egyik leggyakoribb halálozási oka.

1990. február: *Keith Haring*, 31 éves amerikai képzőművész meghal AIDS-ben.

1991. június: A *HIV-fertőzöttek* száma Amerikában eléri az egymilliót.

1991. november: A kosárlabdaszár, *Magic Johnson* bejelenti, hogy *HIV-pozítív*.

1993. január: *Rudolf Nurejev*, orosz balett-táncos meghal AIDS-ben.

1995. december: Amerikában engedélyezik az első *proteáz inhibitor* „gyógyszert”.

1996. december: Magyarországon a *HIV-fertőzöttek* becsült száma eléri a 3500-at.

Orvosok és kutatók a világ minden részén keresték a cso-

daszert, ami útját állja a járványnak. Mindeddig úgy tűnt, hiába. De 1996 nyarán az amerikai *Vancouverben* tartott nemzetközi AIDS-konferencián egy víruskutató orvos, *David Ho*, beszámolt tartott egy minden eddiginél hatékonyabb „gyógyszerről”. Az úgynevezett *proteáz inhibitor* kórtel szedése során a *HIV-fertőzés* korai stádiumában lévő páciensek vérében annyira lecsökkent a vírusszám, hogy kimutatni is nehéz. Ezzel a felfedezéssel egycsapásra megváltozott az AIDS kezelése. A súlypont átkerült a betegség utolsó stádiumáról a fertőzés első heteire. Hiszen, ha időben megakadályozzák a vírus szaporodását, az immunrendszer sem fárad ki olyan hamar. Már csak meg kellett találni azt az anyagot, amelyre a vírus érzékeny. Az évek alatt kifejlesztett speciális enzimek alkalmasnak tűntek erre a feladatra. Így jött létre 1994-re a „gyógyszerkocka”, amely feloldhatja a *HIV-fertőzöttekre* kimondott halálos ítéletet. De ez nem afféle esemény utáni tabletta, amellyel egy rizikós éjszaka után megúszható a fertőzés.

Amit a HIV-pozítív emberek fontosnak tartanak:

Nem tőlük, *HIV-pozítívoktól* kell félni, hanem a betegségtől. Ők áldozatok, még ha esetleg tehetnek is róla. Nem segíthetnek a járvány visszaszorításában, ha kirekesztjük őket a társadalomból. Pedig sokat tehetnének, mert tudják, mi ellen harcolnak. Ha egyetlen embert sikerült megmenteniük, már megérté!

Legtöbbjük erre tette fel az életét, akármeddig is tart!!!

Színháztörténeti sorozat (4. rész)

A Miskolci Nemzeti Színház

Miskolc sokak gondolataiban még mindig csak egy szürke és unalmas iparvárosként él, pedig a város vezetősége és polgárai sokat tesznek azért, hogy megmutassák a világnak szeretett városuk rendkívül sokszínű kulturális és művészeti életét. A nyári fesztiválok, a város könnyű- és komolyzenei programjai, képzőművészeti alkotói mellett a **Miskolci Nemzeti Színháznak** kreatív társulata is meghatározó szerepet vállal ebben.

A „főutca kikönyöklő” színház fennállásának 175. jubileumi évfordulóját ünnepelte 1998-ban. Kozsvár után másodikként, a mai Magyarországon elsőként Miskolcon épült kőszínház állandó hajlék a magyar színházaknak. 1823. augusztus 23-án nyitotta meg kapuit Kisfaludy Károly A tatárok Magyarországon című darabjával. Az épület a város központjában, a Nagyboldogasszony utcában (a mai Déryné utcában) 1819 és 1823 között Losonczy József földmérnök tervei szerint épült fel, majd mintegy húsz éves működése után az 1843. évi tűzvészben porig égett.

A színtársulatok ezután néhány évig ideiglenes helyeken, vendégfogadók kerthelyiségeiben és a Csizmadiaszínházban játszottak. 1846-ban Szemere Bertalan országgyűlési képviselő, a Széchenyi István által alapított Miskolci Kaszinó elnöke a színház felépítése érdekében részvénytársaság létrehozását kezdeményezte. A Déryné utca és a Széchenyi utca sarkán épülő új színház, amelynek alapkövét 1847-ben tették le, 1857. szeptember 3-ára készült el a triezsi származású építész, Cassano József tervei alapján. Ekkor kapta meg felsőbb engedellyel a **Miskolci Nemzeti Színház** nevet.

Az épületet az elmúlt évtizedek során többször is felújították, átalakították, bővítették. 1925-ben Vágó László tervei alapján a nézőteret neobarokk stílusban átépítették. 1949-ben a Miskolci Nemzeti Színházat is államosították. 1957-59 között Bene László és Horváth Béla tervei szerint jelentős átépítésre és bővítésre került sor: ekkor szüntették meg a színház tér korszerű zsinórpadlását és hátsó színpadot kapott.

Az 1991-97 közötti időszakban állami és önkormányzati támogatással került sor a színház teljes rekonstrukciójára. Kívül-belül megújult a 670 nézőt befogadó Nagyszínház. Elkészült a modern irodaház, a műhelyek, 1995 őszén pedig átadták a régen várt húszlakásos színházhoz. Az 1996/97-es évad elején megnyílt a 270 férőhelyes Kamaraszínház. 1997 nyarán felavatták az 500 férőhelyes Szabadtéri Színházat, évadkezdésre pedig elkészült a 100 főt befogadni képes Játékszín. A rekonstrukció során a kamaraszínházi funkciót az ideális műszaki felszereltségű

Csarnok töltötte be, ahol a felújítás befejeztével továbbra is tartanak előadásokat.

Az épületegyüttes „gyöngyszeme” a 176 éve épült első színház tűzvész utáni maradványait is magában foglaló Színháztörténeti és Színész Múzeum, amely bemutatja a közel 200 éves miskolci magyarnyelvű színháztörténet emlékeit és a színházépítés dokumentumait.

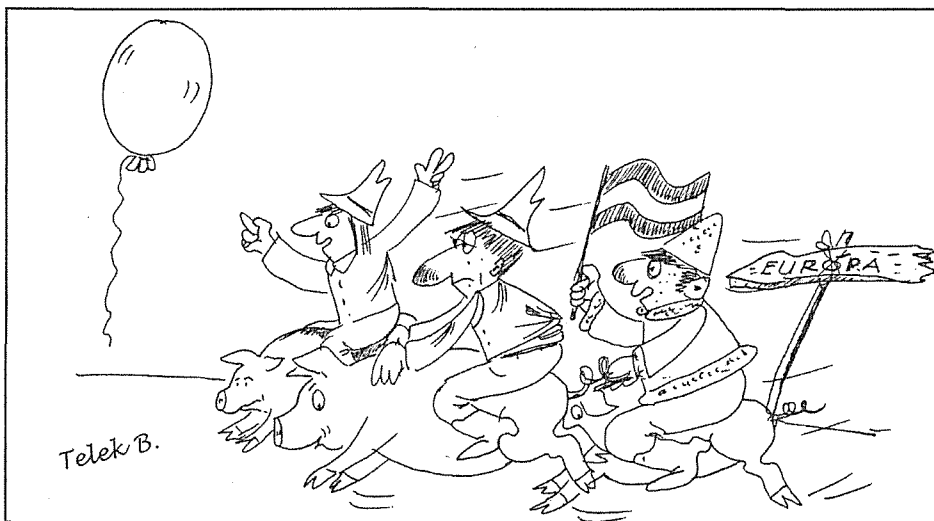
A Miskolci Nemzeti Színház öt játszóhelyével nemzetközi összehasonlításban is egyedülálló, igazi nagyvárosi színházkomplexum lett, amely a nézők széles rétegének legkülönbözőbb igényeit is képes kielégíteni. Az operától kezdve a modern baletten és a gyermekelőadásokon át alternatív darabokig szinte minden műfajban találhatnak kedvükre való az érdeklődők.

A színház vezetősége mégsem elégszik meg a műfaji változatossággal. 1999 májusában itt rendezték meg a Magyar Nemzeti Színházak találkozóját. Hegyi Árpád Jutoca igazgató-főrendező, és Müller Péter (Szidmi) a Játékszín művészeti vezetőjének legújabb ötlete a „Bartók +... Miskolci Operafesztivál” elnevezésű nemzetközi nyári zenés színházi fesztivál, amelyet először 2001 nyarán rendeznének meg. Bartók neve mellé minden évben egy

másik opera-szerző neve kerülne, amely meghatározza a fesztivál az évi jellegét.

Ezenkívül rendeznek még egy EU Színház Találkozót is, amely öt különböző régió vidéki színházait látna vendégül egy hétre Miskolcon.

Anyecska

BUÉK!

— HAJRÁ
MAGYAROK!!!

Filmajánló

Kubrik: Tágra zárt szemek

Egy háziorvos és a felesége kilenc éve harmonikusnak, sőt 'példásnak' nevezhető házasságban élnek, van egy kislányuk is. Jámbor, nagypolgári miliőt látunk, értékrendjükből még a képzőművészet szeretete sem hiányzik, legfeljebb a valódi hozzáértés – ezt jelezheti, hogy a feleség egy galériát vezetett, amíg tönkre nem ment. De ez csak ártatlan kedvtelés volt, hiszen szemmel láthatólag a háztartás nem sínylette meg a derék műkedvelés ezen formáját. Egy otthoni, esti füvészs mellett – miután egy partin egy magyar úr alaposan felszította az asszony vérért – aztán kiderül, hogy a klasszikus, szépen kialakított családmodellnek maradtak még kritikus pontjai. Ez pedig az idegenekre irányuló személyes vágyak problémás területe – a fű, miközben a szemünk láttára legalizálódik és válik a családi szórakozások egyikévé, az asszonyt a konfesszió helyzetébe hozza. Amit ő vágyként él meg és álmodik időnként, ahhoz a férj fog igen közel férkőzni a film valós síkján. Azzal, hogy a feleség képes verbalizálni párja előtt a titkait, tulajdonképpen öntudatlanul is útnak indítja férjét, hogy az egy próbatételes kalandregény hőseként merüljön az élet sűrűjébe, a nagyvárosi zúzdába – amelyben a fáradt taxik horpadt oldalai is jelzik, hogy itt nem babra megy a játék –, hogy majd kiderüljön, milyen minőségű emberré képes válni a csábításokból kikeveredvén.

Kubrik a századeleji Schnitzler alapján a jó öreg és anakronisztikussá vált keresztény családmodellt reformálja a maga módján és didaktikusan, de mindenképpen dicséretesen. Alapvetően nincs is másról szó, csak arról, hogy képesek vagyunk-e teljes emberként, vagyis a lehető legösszintébben megállni a helyünket olyan 'bázis'-normatívák mentén, mint család, munkahely stb. Mivel a film a személyiség reakcióit, esetleges változásait követi, ezért a különböző kisebb epizódok, ha visszatérnek is, nem túl szervesen teszik azt, ily módon szolgálva a 'hős'-re koncentráló rendezést. De éppen ennél az álomszerű természetüknél fogva tüköreseményei, párpai a feleség álomepizódjainak, jelezve ezzel összetartozásukat is. A többi szereplő így csak szükséges kellék, csábítás a háziorvos által bejárt úton.

A fő motívum – a nagy titok – egy kastély, illetve mindaz, ami benne található. Ez metaforikusan is értendő: amit rejt és egy szintig föltár, az a háziorvos sötét mélye. A kastély álarcos gyülekezete láttán sok minden megfordul az ember fejében. Például az, hogy valamilyen szakralitásra szüksége van az embereknek, ha az évezredek kudarcosorozatát produkáló keresztény-félelem nem is. Mivel ez és más üdvös, tájéunkon született narratíva sem kínál vonzó beavatási lehetőségeket, az ember próbálkozik, mint a *Rózsakeresztesek*. Nem tudjuk meg, hogy a kastély szabályrendszere és közössége mennyire veendő komolyan, látszatra mindenestre tekintélyes, félelmetes, ugyanakkor nevetséges is egyszerre. Tekintélyes a szakralitás igénye felől nézve, tárgyát tekintve azonban közönséges promiskuitásnak vagyunk tanúi, komikussá silányodó körítéssel, bár a félelmetesben és a mászkoltságban kétségkívül megbúvik az erotika is. A háziorvos vágyai érdekes módon nem öntörvényűleg, hanem felesége konfessziójától aktiválódnak. Ekkora ártatlanságtól már-már meg kellene hatódnia, különösen akkor, ha emlékezünk egy provokatív pillantásra a kis rendelőbeni jelenetben, melyet egy fedetlen keblű hölgy ereszt meg „hős”-ünk felé. A veszettül prüd 'ameropolgár'-lélet célzó jószándékú didaktika nevében hajlandó vagyok szemet hunyni afőlött, hogy

kilenc évi házasságban elképzelni sem tudok ilyen tömény érintetlenséget. Ez inkább a meta-helyzetből visszavonulóban lévő narratíva kései emberpárja, akiket jól bokán rúg – hogy ne menjek feljebb – egy újabb önvizsgálatot követelő igény- és értékrendszer megjelenése. Ebből a szempontból megkésett filmet látunk, mint ahogyan főszereplői is picit túlkorosak e minőségi átrendeződésre, de hát jobb későn, mint soha, ahhoz képest, hogy a megértés filmbeli szintje, illetve a vágyak ilyen fokú egymás előtti verbalizálása a mi valóságunkban nem volt gyakori tendencia a házasság biológiaiailag potens időszakában.

Kisembereket látunk, olyan akárkiket, akik mi is vagyunk, bár a vászon kisemberei elitek is valamennyire. Ugyanakkor a század elitje már Sartre korában is általában mentálhigiénias problémákkal küzd, nem tudom, hogy egy 'egyszerű' tömegszex-vágy tartozhat-e ebbe a kategóriába – attól tartok, nem. Úgyhogy a Kubrik adaptálta Schnitzler-darab korántsem a végső határokat feszegeti, csupán olyanokat, melyekhez a jámbor polgár is odamerészkedhet, hogy aztán eldöntse, merre tovább. Mert a 'tovább' nem feltétlenül helyes döntés. A házasság intézménye lehet unalmas, de sokkal fontosabb tulajdonsága lehet a biztonság szemben mindazzal a minimum kellemetlenséggel, amit a határ átlépése magával hoz. Mindez persze elég 'gyógy'-mese, de hát nem véletlenül játsszák ifjúságunk templomaiban, a plázák újszakraális, monstre emberformálóiában. Schnitzlernek egyébként a *Körtánc* című darabját most két stúdiótársulat is műsorra tűzte Budapesten. Ez is a párkapcsolatot járja körbe, de szintén a polgári ízlés és tűréshatár keretein belül mozgolódik, és igazából nem tart sehova. Úgyhogy köszönjük Kubriknak a választását.

Susan Sontag szerint századunk műzsái a *Perverzió* és a *Morbiditás*. Ezekhez a háziorvosnak semmi köze sincs – ahogy megyünk befelé a személyiség titkaiba, egy szinten mindenkinél roppant hasonló dolgokkal találkozunk: nem különbözünk egymástól. A férfiak szeretnék, ha egyidejűleg több hölgy is kényeztetné őket és fordítva, amint ez utóbbi el is hangzik a filmben. Ez még nem perverzió ahhoz képest, mi minden jöhetne még ezután. Hőssünk itt megtorpan – ebben segítenek is neki. Izgalmas tömegjeleneteket lát a kastélyban – ez neki minden bizonnyal 'thanatális' mélység, ám a magasrangú álarcos elit számára valószínűleg csupán thalasszális játszadozásokról van szó még akkor is, ha közvetve vagy közvetlenül emberéletet is követel egy ilyen parti. A házaspár nemcsak hogy egy ilyen megmártózástól, de még a saját szintjükön szervezett szalonpartin lehetőséggént fölmerülő huncutságoktól is tartózkodik, dicséretes axiómából indulván ki: 'vár a férjem'. Kubrik megkísérli új, bár terheltebb alapokra helyezni azt az intézményt, amelyet olyan sokan tarthatatlannak és kényelmetlennek éreztünk ebben a században is. A filmbeli házaspárt végül is az emeli a többiek és főleg a kastélyban játszadozó magasrangú urak fölé, hogy maszk nélkül vállalkoznak egymás előtt – és persze saját maguk előtt is – kínzó, titkosnak vélt vágyaikat. A horpadt, sárga taxi az igazi taxi!

Az alakítások során talán egy jelenet nem volt igazán meggyőző. Ez Kidman álmodós-ébredős játéka. Amikor hangos álmodást játszott, inkább hasonlított csonttal álmodó rajzfilmbeli kutyára – mintha túlgesztikulálta volna; amikor pedig felébredt férje érkeztekor, akkor meg az sikerült túl 'ébrenlevős' eszmélésre.

Lémy Benkő Attila

Filmajánló

Az alkimista és a szűz

Rendezte: Kamondi Zoltán

Szereplők: Mariusz Bonaszewsky, Ónodi Eszter, Növényi Norbert, Danuta Szaflarska

Ezredvégi alkimista, hétköznapi hivatással, és ígéző szemekkel. Az aranycsinálás vágya szinte előnti az agyát. Bár minden eszköz, és „elem” rendelkezésére áll, mégsem tudja felzabarádítani az évezredek energiát. Éjt nappallá téve keresi azon összetevőt, mely kiválthatná ezt a kiöblösítő, hatalmas erőt, amely életre kelti az aranyat.

A kicsit bohém egyetemista lány. *Eszténa* minden vágya, hogy végre odaajándékozza valakinek érintetlenségét. Szerelmes lesz a varázslatos szemű alkimistába, akit azonban elvakít az arany ragyogása. Együttlétük mégis gyümölcsöző, mert az arany elkezd „csinálódni”. A régi adeptusok tanítása szerint az aranycsináláshoz szex kell, és nem is akár-milyen. *Eszténa* hihetetlen vonzódása, és végtelen szerelme (amiről egyelőre még ő sem tud) elindítja a folyamatot. De az arany csak hat napig arany, utána átváltozik egyszerű műanyaggá. *Sziráki* (az alkimista) megpróbál minél előbb túladni az „álaranyon”, mielőtt kiderülne hamissága.

Közben feltűnik *Maci*, aki felülmúló ragaszkodással szerelmes *Eszténa*-ba, és féltékenyen nyomozni kezd *Sziráki* ügyletei iránt. Megszerzi a „csinált aranyat” és *Eszténa*-nak ajándékozza, de *Eszténa* rájön, hogy már nem csak az arany vonzza, az igazi ragyogást akarja, az igaz szerelmet, és ezt csak az alkimistában találja meg. Közben *Szirákit* már nem csak az arany teszi vakká, fizikailag is megvakul. *Maci* elveszi szeme világát, hogy többé ne varázsolhassa el *Eszténa*-t.

Sziráki a teljes sötétségben döbben rá az értelem ragyogására, a fénynek belülről kell fakadnia. A szerelem is ezáltal lesz tiszta, miután nélkülöz mindenfajta evilági elvárást, a látszatot, és a hamis ideálokat. A film végére az anyagi dolgok szellemi, spirituális dolgokká alakulnak át.

A rendező hihetetlen figyelmességgel és pontossággal adagolja lépésről lépésre a feszültséget. Abszurd megoldásokat biztosít a túlélésre, *Sziráki* öngyilkossági kísérletei hihetetlen módon hiúsulnak meg. A történet folyamatosan tevődik át egy másik, misztikusabb, lehetetlenebb helyszínre, a nagyvárosi kapzsiságot egy csendes, nyugodt, vízen épült falu

váltja fel, ahol *Szirákit* *Messiásként* tisztelik, mivel különös módon, és különös helyről, az égből érkezett. *Eszténa* itt talál rá, és már nem számít semmi, nem számít, hogy közben megvakult, csak az eggyé válás számít, a teljes szerelembe való beleolvadás, közben akár az égből is potyoghat az arany, de már senkit nem érdekel, mert már tudják, hogy valami másnak kell ragyognia. Nesze neked bölcsek köve, légy, akié akarsz.

Emma

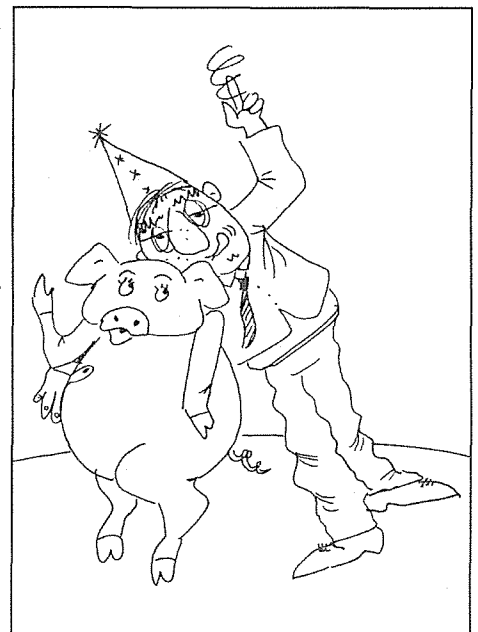
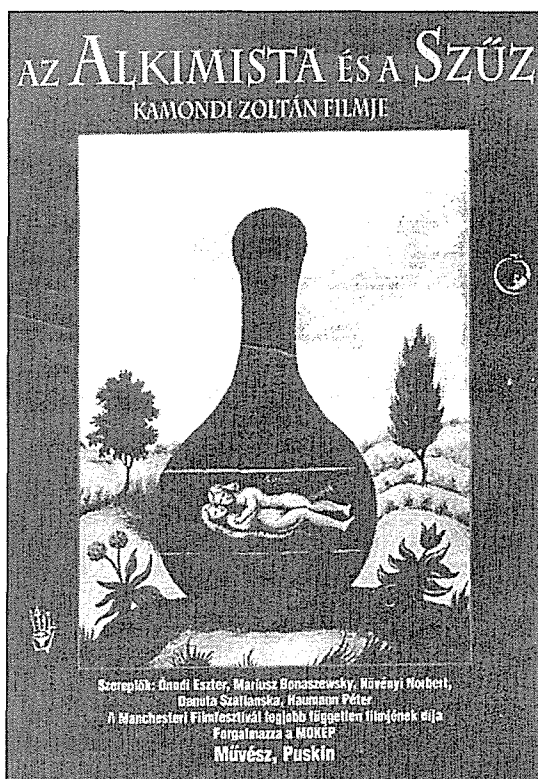
Közel a szerelemhez

Salamon András legújabb filmje a filmszemlén megkapta a legjobb forgatókönyvnek járó díjat. A története egyszerű, egy vidékről *Pestre* felkerülő fiatal rendőrrel, egy kínai lányról és egy kutyáról szól.

Karcsi, aki igazi falusi fiú, beáll rendőrnek, hogy javítson a világ sorsán. Egyenruháját sosem veszi le, s ragaszkodik az elveihez. Csatlakozik hozzá egy kutya, és találkozik egy kínai lánnyal, *May-Liával*, azaz *Máriával*, ahogy ő nevezi. Nem beszélnek egymás nyelvét, de hát kérem szépen, ez „első látásra szerelem”-film. Egy mese a szerelemről, bár ott a külvilág: a magyar és kínai kultúra különbsége, a rendőrtársadalom, a falusi szülők. De hát a szerelem mindent legyőz, és a vége – természetesen – happy end. A zenét az *Anima Sound System* szolgáltatja.

Nos, akinek a mozi nem a „halivudi” filmekben merül ki, az nézze meg nyugodtan!

Bolyhi

Happy birthday szeretet!

Néhány nap múltán beköszönt a *karácsony*. Annak minden pompájával együtt uralja három teljes napját az évnek. Rövid időre mindenki megelégedkezhet

munkáról, vizsgákról, a szürke hétköznapiokról. Ünneplőbe öltöztetheti szívét, s mintha egész életében a szeretet lett volna főfoglalkozása, odaáll a családi fa köré, s gyakorolja emberi mivoltának e lélegzetelállító bizonyítékát: szeretni a másikat, tisztán, feltételek nélkül, ha csak néhány órára is elnézni bűnt, hibát, botlásokat. Ilyenkor kedvenc csatornánk is ékesre vedlik, pogányságát levetve árasztja színvonalas feldolgozásait a legnagyobb istenfélők életének; *Mózes*, *Jézus* és a többiek sorra váltják egymást a képernyőn. Semmi túlfűtöttség, erotika, gyilkosság.

Éljenek a 18 éven aluliak!

Hiszen a *karácsony* a tisztaság, a szeretet ünnepe.

Valóban az lenne? Vajon miért magányosodik el mégis millió ember a világon, ha a naptár december 24-ét mutat?

A szomszédom anyja miért mereng a szociális otthon kincstári székén, elmeszesedett agyereit próbára téve, hogy emlékeit fellelje a régi, békeidőbeli *karácsonyokról*, miközben harminc csilingelő gyermekhang bújja fülébe a *Mennyből az angyalt*?

Miért ropog fegyver ezen a napon több tucat válsággócában e földnek?

Miért, miért, miért?

Mennyi kérdés! Hazudnék, ha azt mondanám, van válaszom rájuk.

A legenda szerint majd kétezer évvel ezelőtt, egy betlehemi jászolban, szerény körülmények között született meg a világ megváltója, bűneinek bocsánata, az *Úr Jézus Krisztus*. Ezért lett több millió hívő ember örömmünnepe, a remény, a megbocsátás szimbóluma a *karácsony*. Ugyanakkor több millió szeretetre, békére éhes halandó is ekkor gyűjt gyertyát, csillagszórók szikráit-

val kiáltva a másoknak: szeress!!!

Ettől olyan szép a *karácsony*. Annyi féle ember egyet akar: ünnepelni. Valamit, ami, ha

őszinték vagyunk önmagunkhoz, talán nem is létezik. Hiszen van e szeretet feltétel nélkül?

Egy idős barátom egyszer ezt írta nekem:

„A szeretetnek három fajtája van. Az egyik a *„ha-szeret”*. Szeretlek, ha kedves vagy hozzám. Szeretlek, ha szeretsz...

A másik típusba a *„mert-szeret”* tartozik. Szeretlek, mert szép vagy. Szeretlek, mert éppen akkor nem veszekszünk.

És van a szeretetnek egy harmadik formája, melyet ember nem produkálhat: a *„szeretlek pont”* típusú szeretet. Ez utóbbi, amíg két ember egyszerre él e földön, nem létezhet.”

Nem tudom, igaza van e, de elgondolkodtatott. Talán *karácsonykor* éppen ezt a fajta szeretetet ünnepeljük! Mert valljuk be, a szívünk legmélyén vágyunk arra, hogy valaki így szeressen bennünket, s hogy valakit mi így tudjunk szeretni.

Karácsony este, benn a meleg szobában állj meg egy pillanatra, s gondoldj azokra, akik *karácsonykor* is ugyanazt a kopott, reménytelen életet élik, mint az év többi napján.

Azokra, akiknek semmi sem kerülhet a fa alá.

Azokra, akik vér és jajkiáltások közepette emlékeznek arra a kétezer évvel ezelőtti éjszakára.

Azokra, akik gyilkos kórokat hordoznak a testükben.

S gondoldj azokra is egy kicsit, akik már nem köszönhetik velünk az ünnepet.

Állj meg és adj hálát a sorsnak, hogy Te szerencsésebb lehettél.

Békés, boldog karácsonyi ünnepeket és szeretetben bővelkedő új évezredet kívánok Neked!

-Lalce-

Karácsonyi érdekességek

- A kereszténység történetének hajnalán a hívők január 6-át tartották mesterük születésnapjának. December 25-e a pogány nap- és fényisten ünnepe volt. A tanítványok *Jézus* azon szavaira emlékezvén, miszerint ő a világ világossága, a fény ünnepére, tehát december 25-re tették át e jeles eseményt. Így lett a *karácsony* pogány szertartásból a legnagyobb keresztény ünnepé.

- *Szenteste* (december 24.) csak Kr. u. IV. sz. során lett a *karácsonyi ünnepek* része.

- A feldíszített fákat újév vagy vízkereszt (január 6.) napjáig szokás a szobában hagyni.

- Igazán gyermekünnepé *Luther* tette a *karácsonyt*. Az első ajándékokat (alma, dió) azzal a céllal kapták a gyerekek, hogy így jobban emlékezzenek a templomban látott kis *Jézus* történetére.

- Az első *karácsonyi* üdvözlőlapot 1843-ban egy angol illusztrátor, *John Calcott Harsley* készítette. Ez a lap egy *karácsonyt* ülő nagycsaládot ábrázolt. Körülbelül ezer darab kelt el belőlük. Nagy-Britanniában 1860-ra vált népszerű szokássá. Amerikában 1875-ben gyártották az első üdvözlőlapot.

- Magyarországon az első *karácsonyfát* a múlt század második felében állították. Eleinte nemesi kiváltság volt a faállítás, s csak sokkal később vált elterjedté a szegényebbek között. Annak előtte termőágit volt szokás a szobába vinni.

- Amerikában a színesbőrűek között szokás a *karácsonyt* egy *Kwanzaa* nevű ünnepel együtt tartani. Ez az *afro-amerikai* eredetű ünnep hét napig tart (december 26-tól január 1-ig). Minden nap egy szál gyertyát gyújtanak, mely a hét alapelv közül egyet-egyet szimbolizál, mint például a teremtés, hit vagy az egység.

- Az *írek karácsonykor* gyertyát helyeznek az ablakba, így üdvözlendő az áthaladó idegeneket.

- Kr. u. 1100 körül több európai országban *Szent Miklós* vált az ajándékozás szimbólumává. A legenda úgy tartja, hogy piros ruhában vitt ajándékot a gyermekeknek, nevének napján, december 6-án. December 25. csak a reformáció térnyerése után vette át ezt a szerepet. Néhol azonban még ma is a *Mikulás* lepi meg a gyerekeket.

A *Benelux* államokba *Spanyolországból*, hajón kel át *Szent Miklós*, majd fehér lovon halad végig az utcákon, s minden házba a kéményen keresztül jut be, hogy a tűzhely mellé helyezett cipőket ajándékaival töltsen meg.

- Az *Egyesült Királyságban* a gyerekek zoknikat akasztanak ki, melyet *Karácsony Apó* dolga megtölteni. A legtöbb angol család, hű alattvalóhoz méltón televízió nézi végig a királyi család *karácsonyi* üzenetét.

ÉKSZERELMÉRE!

Mit teszel akkor, ha a heted amúgy is pocsékul sikerült, a pénteked egy szakmai fórummal telik, közben a sulidban mindenki a *golyabálon* mulat, utána még egy vezetőképzőn is túlesel, a délutánt pedig egyedül töltöd szép, ámde módfelett hideg fővárosunkban, mivel jutalmazod meg magad? Hát biza', hogy elmész a *Quimby* lemezbemutató koncertjére a *Royal Music Hallba*!

A lelkesen gyülekező nép közé vegyülve várod a haverokat, akik jönnek is menetrend szerint, beálltok a sorba jegyet váltani, próbálsz nem képen törölni mindenkit a hatalmas hátizsákkal. A jegy kézhezvétele után kiderül, hogy a kezdés csúszik. Mit lehet tenni? El kell nézni egy kiskocsmába némi forralt borért. Persze, forralt bor már nem jut mindenkinek, a csapos ráadásul rád szól, hogy a táskád erősen szorongasd a térdeid között, mert ez ilyen hely. A „toilet” használata 20 kerek forint, és az ajtó csak akkor nyílik, ha a pénzt leperkáltad. Persze, a szolgáltatás színvonala nem ér meg ekkora biztonsági fokozatot, de te azért bosszúból bontani kezdod a falat, és el is teszed a csémpé egy részét emlékébe. A brancs utolsó körénél berobog *Lecsó* és baráti köre, ők is iszogatóba kezdenek. Ideje visszafordítani a szekér rúdját, lassan kezdődik a koncert. Ütközben azért beugrotok egy boltocskába némi dohányáruért. Visszatérés a tettek helyszínére, az előzenekarok már le is futot-

tak. Nincs azért semmi veszve, megkeresed a többi haverod, akik mondták, hogy jönnek, italt vásárolsz, nézelődsz, a nyakába ugrasz egy fiúnak, akiről azt vélelmezted, hogy egy haverod, kiderül nem ő az, de mégis ismered, mindketten igen meglepődtek, de a kellemes hangulat a továbbiakban sem törik meg. Beszélgetsz a lépcsőn ülve, az ajtó előtt, a tömeg közepén, az oszlopok mellett, hirtelen veszed észre, hogy a koncert már javában tart. Becsörtetesz, helyet keresel, ahol látod is a színpadot, hallod is a zenét, de a tömeg sem tapos össze. Megállsz, csillogó szemed a zenekar tevékenységére fókuszálódik, érzed a ritmust a gyomrodban, a torkodban, a basszustól elzibbad a karod és az ujjad, a tömeg néha sodor kicsit arrébb, néha ringat. Nézni is jó, mit művelnek a fiúk a színpadon, mennyire élvezik maguk is azt, amit csinálnak. Megy a zúzás ezerrel, ahogy többször is kifejezik elismerésük a közönségnek. *Líviusz* rázza szőke haját, viccet mesél, *Szilárd* csillog csodás, flitteres mellényében, a többiek ezen poénkodnak. *Tibi* enyhén támolyog a színpad szélén, néha belógatja a mikrofont a nézőtérre, valaki viccet mesél, a hangulat meleg, a zenekar és a nézők egyaránt vetkőznek, előkerül pár üveg pezsgő, hogy lehűthesse magát az, aki túlhevült, locsolkodás autóversenyzőmódra, te csak állsz ámulón, a szád is tátva marad, hiszen nem az ördög van itt, csak a magyar hangja. Az éjszakák lehetnének bársonyosak, csak le kéne lassítani, hisz leelőztem magam, és ő nem él, csak működik, de unom a dalt és magamat is.

Fazi

Ülünk a vonaton...

Jászberényi vasútállomás, 8 óra 30 perc, a vonatom három perc múlva jön. Péntek van, átlagos kollégista lévén hazafelé tartok. Több mint nyolc éve vagyok kollégista s állandó utasa a vonatoknak, de kijelenthetem, hogy egyszer sem voltam még megelégedve a MÁV szolgáltatásaival. Gondolom, nem kell bemutatni a kocsik higiéniai színvonalát (aki csak egyszer ült vonaton, megtapasztalhatta), a kalauzok „segítőkészségét”, az *Információban* ülő hölgyek arckifejezését (a világ másik végére kívánnak engem, a kiszolgáltatott utazóközönségét – de azt hiszem, ez még a finomabbik változat). Nem csoda, ha inkább megvásárolom az országos menetrendet, mert nem sok kedvem van a fent említett vasúti társadalommal csevegni. Említhetném még a *Rest* néven közismertté vált vendéglátóipari-egységet, vagy a vasútállomások mellett (a vonatokon találhatóokról nem is beszélve), amit megpillantva a kedves utazóközönségnek igencsak elmegy a kedve mindentől (még biológiai szükségleteitől is). Egyik német ismerősöm véleménye szerint: „Szép, szép Magyarország, csak ezek a vonatok!” Pedig legjobb tudomásom szerint *Európa* felé haladunk. (De – ha egy mód van rá – ne vonat-tal!)!

Példáértéku a vonatok csatlakozási rendszere is. Nem ismeretlen senki számára sem a szituáció, mikor a csatlakozás az orrunk előtt megy el, s a következő másfél óra múlva jön. Gondolom, nem kell leírnom az érzést.

Estig folytathatnám még a sort, de azt hiszem, teljesen fölösleges. Akármilyen vonatok lesznek, akármilyen állomások s akármilyen személyzet, én (kedvezőbb választási lehetőség hiányában) akkor is vonaton fogok utazni, mert a fentiek ellenére szeretem a vasutat.

De befejezem, mert közben megérkezett a vonatom, igaz, negyven perc késéssel.

Kiss Tíme

Macskaszem

Ha léteznek olyan állatok, amelyekben emberi lélek lakozik, akkor az én macskám bizonyosan ilyen. Már akkor gyanús volt a viselkedése, amikor megismertük. Kóbor cica volt. Amint bevittük a szobába, szokatlanul otthonosan mozgott közöttünk. A nap nagy részét kábult alvással töltötte, viszont, ha éjjelente kinyitottam a szeme, egy kíváncsi macskaszempár figyelt, ki tudja, mióta. Kicsit ijesztő volt, de sokkal inkább kedves és egyben megnyugtató is. Valamilyen oknál fogva az én ágyamba szeretett pisilni. Ez is befolyásolhatta a döntésemet, hogy hazaviszem a kollégiumból. A kutyánk rögtön megbarátkozott vele, sőt testőrként járt-kelt a nyomában, megvédve a kicsit az öt idegenkedve fogadó öreg macskával szemben.

Eltelt két hónap, a kiscica nagyobb lett, de igazából nem sokat változott. Reggelente befekszik az ágyamba, vagy éppen rám. Az orrát az enyémhez nyomja, mintha egy másik macska lennék, néha pedig úgy tűnik, mintha rám kacintana. Ez benne a legfurcsább. Megfigyeltem, határozottan csak az egyik szemét csukja be, és közben rám néz. Az emberek ezt nevezik kacintásnak... Lehet, hogy csak tipikus macskarajongó lettem. Biztosan más cica is szereti a pisztáciát és a földigilisztát, és mindig felmászik a gazdája vállára, amikor az telefonál. Nem tudom...

Csak azt, hogy az évezred utolsó napja is az én macskámról fog szólni, akit SZILVESZTERnek hívnak.

Simon Viktória

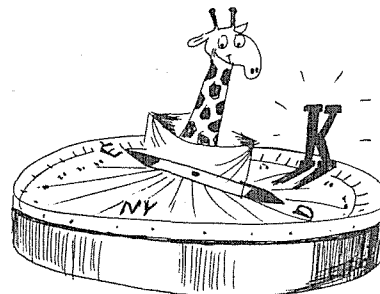
(Az írás dr. Wirth István Sajtóműfajok órájára készült)

Kapcsolatok

Kivesézett téma. Közhelyekben rejő a valóság. Miért írok mégis róla? Mert foglalkoztat. Persze mi is lehetne nagyobb mozgatóerő egy íráshoz. Igaz? De a valóság, hogy elakadtam a labirintusában. Mert ha „valaminek” kellene neveznem, akkor egy érzékeny labirintusnak keresztelném. „aki” – jól olvastad – önálló életet él. Nem érdekli semmi és senki. Úgy alakítja dolgait, ahogyan csak akarja. Tud haragot szítani, örömet osztani, érteni és megértetni. Lehet életre szóló, vagy épp csak pillanatnyi. Szélsőségekben említem, mert olyan, mint a kaméleon. Nem tudhatod, melyik arcával találkozol, s hogy valóját meddig hagyja változásmentesen. Csapodár, s mégis hűséges. Kiismerhetetlen, mégis születésszerű kezdetétől át- meg átszövi életet. Társakat és ellenségeket talál neked. S olyan könnyen átértelmezi a szavak jelentését, mintha csak türkiznek neveznéd a zöldeskéket. Érthetetlen, mégis meg kell értened. Mert kell a biztonságérzetedhez. De hogy adhat biztonságérzetet az, amiről nincsenek biztos fogalmaid? Belső megérzés alapján? Vagy mert mondják, hogy bízz? Vagy azért, mert a megismert álarc valósnak tűnik?

Miről is beszélék én itt? Hisz' csak az egyik barátom vesztettem el – remélem nem örökre.

Mazsi

A Zsebszírálnak nagy keletje van!...

Érzések nélkül

Érzések nélkül bolyongok a világban,
Keresve létem okát.
Bámulom a tovatűnő fellegekben
Az alkonyi napnyugtát.
Hányódom a Sors kezén, inogva,
Vágyva, szállva és álmodozva.
Keresem a helyemet a Földön
Révedőn és tétován.
Mi vezetí sodródó lényemet?
Nem tudom, de jobb ez így.
Elszakítva Istentől lelkemet
Tovább hajt a hűvös szó: higgy.
S én hiszek a boldogságban,
A fölkelő nap sugarában,
Az igaz útra vezetőben,
Az egyetemes nagy erőben.

Majom ember

Ha tükörbe nézel mit látsz?
Egy idegent, aki mosolyog rád.
Mosolyog, ha jó a kedved,
Szomorú, ha éppen szenvedsz.

Ki vajon a majom ember?
Testet öltött gondolat.
Tükörképe annak csupán,
Ami legbelül te vagy.

Érzelmek hada ural,
Nem téged, csak húsodat,
Való ened nem is észlel
E világi dolgokat.

A kín, a bú, a szenvedés
Öröm, vágy vagy szenvedély,
Kicsiny egód mozgatója:
Ez a földi létezés.

Kiszárad a szám

Próbálom elmondani, hogy mit érzek,
akkor, mikor a szemedbe nézek.
Az óra, a perc mozdulatlanul áll,
Szóra nyitnám, de kiszárad a szám.

Csak a kezem mozdul lassan feled,
szemem biztatásra vár.
Az óra, a perc mozdulatlanul áll,
szóra nyitnám, de kiszárad a szám.

Fázom nélküled

Bezártad a kapuidat,
És én kinn rekedtem.
Hiába rázom láncait,
Hideg vasa nem enged.

Nyiss egy rést szíved felé,
Tárd ki ódon kapuid,
Szeretetem hagy suhanjon
Áldón karjaid közé.

Fázom, süvít kinn sárga ősök szele,
Már védtelenül állok szemben veled,
Testem átjárja a sötét félelem.

Szánj meg végre engem,
Kérlek újra halk szavam,
Lassan jön a téli fagy,
Mi végleg magával ragad.

Hőfehéren, elhagyott görög házak
között,
Kies tájon futó széllel én is együtt
jövök.

Átsuhanok az utcán, port kavarva.
S visszagondolok a legelső hajnalra.
Újra látom a tenger habján megcsil-
lanó,

Arcunk lágyan simogató arany nap-
sugarat.

S tűnődve figyelem apró mosolyo-
dat,

Ahogy egymást átöleltük borzongva
a szélről.

Nem tudtam, hogy egyszer én is
Rész leszek a szélből.

Lénárth Veronika

Vers mindenkinek...

Tanulmány a megértésről

„We had experience
but missed the meaning.”
T. S. Eliot

A közelség tapasztalat
hol az összekapaszkodásban
két lélek egymást hatja át.
A távolsághoz tapad
a jelentés mely magányában
hagyja hogy emlékek falánk
csapata és friss élmények siserehada
dúlja szét mit a másiktól magának
élt.

Jelen vagyok, míg téfolya tollam alatt
asszonánhoz párt keres a szó.
Majd nem leszek, ha a csillogó
tintafény halálán a mozgás fennakad.
A forma mértani idom má fagy,
belőle a lélek mint tapasztalat száll.
„Az elhagyott lak”-ba tévő olvasó áll
a kopár sorfalak szabta tágra
nőtt tereken. És (mint a joyce-i
epifániában) a minta kiprovokál
egy élményt, mitől a merev tereket

mozgás
járja be újra. Új ütem bomlik,
am a vers él, mert mozog. De
megkövült ismét,
ha szavain derengeni megszűn a szem.
Az átélthől a nyugtalan értelem
halált-szülő új rendet teremt: a
Jelentést.

De ha természete szerint nézzük, a vers
ezenközben végig (és végképp) halott
(mint az is, ki, mikor élt, benne lakott),
mert csak egy életében lényege a vers:

Ha egyszerre alakuló forma és
teremtődő tartalom.

Dóla Mónika

Az érintés boldogsággal tölt el,
kezem alatt érzem az izmok játékát.
Az óra, a perc mozdulatlanul áll,
szóra nyitnám, de kiszárad a szám.

Lehunyt pilláid alatt álom repked már,
szólni félek, mert zavarlak talán.
Az óra, a perc mozdulatlanul áll
és csak arra az érzésre várok,
hogy kiszárad a szám.

Orbán Nelli

Ebben a rovatban ezúttal négy olyan egykori írást teszünk közzé eleink szellemi termékei közül, amelyeknek témája a *tanítási gyakorlat*.

Tesszük ezt mintegy „emléket állítva” a *Jászberényi Tanítóképző* hajdani fő profiljának, a *rettegett-szeretett „tanyáknak”...*

Első tanításom

1981. október elseje! A nagy nap!

Életem első igazi tanításának napja! Mert ez nem olyan, mint amikor az ember (gyermekkorában) az összes babáját egymás mellé rakja, és kifejti nekik a világról vallott nézeteit.

Még csak arra sem hasonlít, amikor az összes utcabéli, nála kisebb gyerek tanító nénijeként tetszeleg. Ez igazi iskola, igazi gyerekekkel! És te vagy a tanító!

Régóta készülődtem erre az órára. Már hónapokkal ezelőtt tudtam, hogy lesz, de hogy mikor, és hol, és mit kell tanítanom, azt nem. Az egész már akkor elkezdődött, amikor a nyár végén először billegtem a tükör előtt fehér köpenyemben. Néhány héten belül aztán kiderült az időpont: október 1., helye: 1. b osztály, tananyag: az „m” betű tanítása. Az előkészületi foglalkozásról leginkább ez a mondat maradt meg bennem: *Vigyázní kell, mert az új betű tanításakor az első benyomások nagyon fontosak a gyerekeknek.*

Tehát harminc kis emberke tőlem fogja megtanulni, hogyan kell helyesen ejteni, írni, olvasni a „m” betűt!

Ezután a tervezetírás következett. Amikor megszületett a változásokból, variációkból valami, öcsémrel, mint az 1. b osztállyal, eljártunk az egészséget. Majd „október elsején tanítok!” felkiáltással búcsút intettem fehérköpenyes tükörképemnek.

Ekkor még hátra volt négy nap. Utolsó napjaiban senki sem botráncozott meg, ha látott halkan motyogni, és közben a levegőben hadonászni, vagy a körülöttem lévő székek, asztalok, illetve a rajtuk lévő ruhadarabok felé eme kérdéssel fordulni: *Mondjatok nekem „a” hanggal kezdődő szavakat!* Előfordult, hogy a hozzám intézett kérdésre ez volt az egyértelmű válaszom:

„Mogyoró, mogyoró, makk, makk,
Ez kell a makogó mokusnak.”

Utolsó este csoporttársaim már betéve tudták a választokat, mondókákat és az „m” betű elemeit.

De eltelt az utolsó éjszaka is. Felébredtem, végiggondoltam az óra menetét, s úgy éreztem, ez két órára is sok, nem egyre. Még egyszer végiggondoltam, s az jutott eszembe, mi lesz, ha minden simán megy, mindent tudnak, és huszonöt perc alatt kifogyok a témából. De akkor már nem volt visszaút. Hogy mi is történt ezután, nem emlékszem pontosan, de egyszer elkezdődött az óra. Harminckét igazi gyerekfej fordult felém, harminckét gyerekszempár nézett rám. Úgy éreztem, hogy valamennyiüket ismerem, és minden szorongásom elmúlt. Nem volt szükségem két órára, de huszonöt perc alatt sem lettünk kész. A negyvenöt perc szinte pontosan elég volt, s amikor az óra vége felé már harminchárman hadonásztunk, és mondtuk együtt: „*ferdén föl, egyenesen le, aranykapu, horogvonal!*”, már tudtam: első tanításom legkedvesebb emlékeim egyike lesz!

Herczeg Katalin

(Megjelent a Tótfajta VI. évfolyamának 2. számában, 1986 márciusában)

Differenciák

Az elmúlt pénteken fáradtan, de megkönnyebbülve hagytam el a gyakorló általános iskolát.

– *Letelt* – gondoltam.

– Egy fárasztó, tervezetekkel és differenciálásokkal teli két hét állt, nem is állt, inkább feküdt mögöttem. Felballagtam a 309-esbe, ledőltem az ágyra, és az órára néztem.

Még van egy órá (8-Melody Chrono) a vonat indulásáig. Nemsokára arra ébredtem, hogy valaki rázza a vállamat. Kábultan nyitottam ki szemeimet. A szobában az iskola vezetése és a tanulmányi hivatal képviselői álltak. (Nem is értem, hogyan értek rá annyian.)

– *Hé, ember, maga itt alszik, amikor holnap rendkívüli tanítási nap lesz?*

Zsolnai tanár úr Jászberénybe látogat, és a maga óráját fogja megtekinteni.

– *De hát az én tanyáknak már vége* – hebegtem. – *És egyáltalán, miért pont az én órámat kívánja megnézni?*

– *Ne kérdezősködjön, minden perc drága! Itt az óra vázlata, kezdje meg a felkészülést!*

A dühös és türelmetlen arcokat látva jobbnak láttam, ha nem kérdezősködöm tovább. Felálltam, magamhoz vettem az olvasójegyet, majd a szobabéliek biztatása közben rohanni kezdtem a könyvtárba. Az ütemes – „*Mindent bele*” – kiáltásokat még az utcán is hallottam. A könyvtárhoz érve döbbsenem rá, milyen kutyaszorítóba kerültem: péntek délután van, a könyvtár bezárt, nincs miből felkészülni. Maradt még egy lehetőségem. Talán bent van még valaki a zsolnais gyerekek közül, s tőle megkapom az anyanyelv felszerelést.

Újabb rohanás, most a gyakorlóba. Már majdnem az ajtónál voltam, amikor valamilyen megbotlottam. Az ajtó mögül Gyuszika, a zsolnais osztály leg-elevenebb tanulója ugrott elő nevetve, kezében az ajtó előtt kifeszített madzag vége.

Köszöntöttük egymást, majd azonnal a tárgyra tértem. Pár perc alatt meg is egyeztünk. Egy cross-motor és egy kamion rajz fejében megkapom Gyuszika anyanyelv felszerelését. Azt mondta, ha rajzolok még egy Mercedes-t is, akkor vissza se kell adnom a cuccot.

– *Ez megvan* – gondoltam elégedetten, de nem pihentem sokáig. Még azt sem tudom, milyen idő lesz holnap, az időjárás pedig döntően befolyásolja a gyerekek hangulatát, a háromnegyed kettes előrejelzést már lekéstem. Nem baj, irány a posta.

A szolnoki obszervatóriumtól megtudtam, hogy erős nyugati áramlással melegfront betörés várható.

– *Ó, Zsolnai, még ez is!*

Ziláltan értem haza. Szerencse, hogy legalább az osztályt ismertem – gondoltam, amikor az óravázlaton rémülten fedeztem fel a 4-es számot: 4. a.

Hiszen én eddig a 3. a-ban tanítottam. Kik ezek a gyerekek, mennyi közülük a melegfront-érzékeny, hol található az osztályuk, és milyen az az osztályterem? Az utolsó kérdéses csoportra még sikerült választ találnom. Magamhoz vettem a bicskám, 20 cm-es vonalzóm és egy doboz gyufát.

Este nyolc óra volt. A gyakorlóban teljes sötétség fogadott. Könnyen bejutottam a keresett osztályba, és vonalzóm segítségével röpké két óra alatt mindent felmértem.

Fáradtan tértem vissza a kollégiumba.

Végre hozzákezdhettem a tervezet kidolgozásához. Az igazi problémák azonban csak ekkor kezdődtek:

– *Hogyan differenciáljak? Milyen feladatot adjak a szőkéknek, melyet a barnáknak?*

– Nem dolgoztathatom együtt a fiúkat a lányokkal, az alacsonyakat a magasakkal, a kövéreket a soványokkal. Más feladatot kell adnom a kék szeműeknek, megint mást a barna szeműeknek. Egy átlagos osztály a gyakorlóban 25-30 gyerek, és egy osztályban jó, ha egy ikerpár található. És még az ikrek között is mennyi a különbség – *Az egyik szereti a mákost, a másik nem, az egyiknek a kék a kedvenc színe, a másiknak a piros. Hát lehet így differenciálni?!*

Kiss László

(Megjelent a Zsebszír 1988./2-es számában)

Beszélgetés dr. Farkas Ferenc tanár úrral

Azok a régi szép idők! Közhelynek tűnhet ez a már-már elcséplott mondat, de itt és most nem az.

Dr. Farkas Ferenc – vagy ahogy mi, hallgatók ismerjük: *Feri bácsi* – kétszer is volt a kollégium igazgatója. Ezekről az időről beszélgettünk, s a jelenről. A riport után még sokáig bennem lüktettek a nem is olyan távoli múlt képei.

A MÚLT – A JELEN

Mitől más az akkori légkör, mint a mai? Egyszerű: változott a világ, s benne változott az ember is, hiszen mi vagyunk azok, akik változtattak rajta. Mondhatnánk azt is, egy évtized porszemnyi idő a földtörténet évmillióihoz képest! Ám magunkhoz viszonyítva mégsem az.

Tegyünk egy röpke időbeli utazást. A helyszín a *Zirzen Janka Kollégium*. Míg ma a keddenkénti *tivornya*, a mindennapos kocsmázás, a dél-amerikai bonyolult forgatókönyvű sorozatok szemmel tartása a heti FŐ program, addig egy évtizede itt pezsgett a közösségi élet, amiről kollégium egy kollégium. Majd minden második héten

vendégeket hívtak, a fiúk folyamatosan rúgták a labdát, a kézilabda-meccseken nem pusztán a kötelező minimum létszám (játékosok, játévezetők...) vett részt. A hétvégeken sem pusztán a visszhang, a csend uralkodott. A *tanár úr* – előfordult – be-benézett hétköznapi, hétvégén a kollégiumba, a kritikusként vélt helyekre, mint például a konyhába. Hogy enni is lehessen, ne csak elborzadni. Az emeletenkénti közös használatú mellékhelyiségekről talán említést se tegyünk. Ha kiskorú lenne (ami végül is az, hiszen csak tizenhárom éves), veszélyeztetett gyermekké nyilváníthatnánk.

Miért van az, hogy a lehető legkésőbb jön vissza a társaság javarésze? S ugyanez a réteg a lehető leghamarabb menekül el? Ennyire rossz itt? Ha igen, erről ki tehet? Az egyén, aki nem tud/akar szervezni magának tartalmas programot?

Ismerjük mi egymást, kollégista társainkat egyáltalán? *Feri bácsi* így emlékszik vissza: „Annak idején egy jól szervezett kollégiumi önkormányzat működött, aminek tagjai nem pályázat útján kerültek be a vezetőségbe. A közösség tagjai (a kollégisták) választották ki azt az embert, akit ismertek, akiben megbíztak. Ki kellett ezt a rangot érdemelni.”

„...a fiúk folyamatosan rúgták a labdát...”

Mivel magyarázzuk (aligha csak a szűkös anyagiakkal) a közös, SZÍNES programok erős hiányát?

Klikkesedünk? Túlzottan individuumok vagyunk? Ennyire élesek lennének az ellentétek a közel egykorú *tanító*-, *szociálpedagógus*- és *művelődésszervező*-jelöltek között?

NEM azt mondom, hogy kéz a kézben szórakozzunk együtt, közel háromezren! Nem a paradicsomi állapotokért fohászkodom. Mindenesetre úgy fest a dolog, jó ez így nekünk. Aki, amire vágyik, megkapja (kocsmá, mozi, tivornya, baráti beszélgetések, egyéb egyéni programok). Félreértés ne essék, nem kívánok palcát törni senki feje felett, de egy dolgot még hadd mondjak: ha februárban végleg elmegyek innen, nekem eszembe fog jutni a sok főzés (*Gyula bácsi* gulyásai), a *Dzsörzébál* (ami idén csütörtökön volt, kommentálni tovább nem kívánom), a *kaposvári ÖST* (tanítóképzők, óvónképzők '98-as országos találkozója), a *Tipp-Hopp* nevű tévés vetélkedő felvétele, s a győzelem ('96 október). Egyszer gondolkoztatok el Ti is, milyen élménybeszámolót tudtok majd adni gyerekeiteknek, unokáitoknak!

Gergely Anna

Egy kis közvélemény-kutatás:

- 1., *Mi a véleményed a kollégium közösségi életéről?*
- 2., *Ha szerinted jelen van a „széthúzás”, akkor vajon mi az oka?*

Azt hiszem, a kettőt együtt próbálnám összegezni, a saját szemszögeimből. *Közösségi élet...* egyáltalán van ilyen a mi kollégiumunkban?

Szerintem vannak külön kis csoportosulások, emberek, akik az önállóan létrehozott baráti körükkel járnak el szórakozni, s próbálnak kikerülni a hétköznapi szűkebb forgatagból. A közösségi élet megvalósítására irányuló próbálkozások ezek alapján hiábavalóak. *Mi az, ami számításba jöhet?* Tessék, itt vannak a főiskolai/kollégiumi rendezvények, ahol jelen pillanatban csoportunk talán csak egy becses tagja jelent meg (*Te, kedves problémafelvető*)...; nincs rá igény? Vagy egyszerűen csak nincs rá idő? Sajnos már eltűntek a kódokban az előző évfolyamokkal azok az idők, amikor még a csoportok együtt jártak szórakozni. Ha jól emlékszem, az a TOTO-s időszak lehetett az utolsó... Vannak még különböző előadások, lásd az AIDS-világnap révén... Hát, talán ez is az egyik formája lenne. Mondom, lenne... mert szégyenletes, hogy ennyire érdektelenek az emberek. A kollégiumi létszám apró hányada, mindössze tizenhárom ember vette a fáradságot... És végül, de nem utolsó sorban még annyi, hogy ha jók az informátoraim, talán csak a mi becses IV. E csoportunk részéről vált már hagyománnyá egy-egy összeröffenés a klubszobában, hát ennyi.

Röviden!

1., Én – mint ex-KOB-tag – is csak azt tudom mondani (sajnos); VICCELSZ? Ezeknek bármit csinálhatnál, semmi sem jó! Valaki a programokat szidja (például KAOSZ-Napok), de nem lehet mindenkinek a kedvében járni, illetve próbált már esetleg a fanyalgó illető egyetlenegy programjánálattal, ötlettel előállni?!

2., Ez nem széthúzás. Senki nem várhatja el 277 embertől, hogy együtt mozogjon, gondolkodjon stb. Mondjuk szerintem 277 emberből álló „baráti közösség” nem is lenne egészséges.

– Teljesen egyetérték az előttem szólókkal, ez mind így igaz. Egyébként a kollégium közösségi életéről: valahol talán mindennek a KOB az alapja, nem? Azt hiszem, inkább nem írom le a véleményemet a KOB-ról... Csak annyit előljáróban (lásd: *Dzsörzébál*), hát, ilyen szuper jól már rég szervezték meg valamit. Például: csütörtöki napra tenni (és akkor még csodálkoznak, hogy alig vannak), illetve a klubszobában bált csinálni. Ez aztán a nagy ötlet!

1., Előfordul, mi? Egészen más, mint például három évvel ezelőtt... Bár akkor is voltak úgymond széthúzó erők, de a jelenlegihez képest elenyésző számban.

2., Hogy miért van széthúzás? Talán a különböző stílus, a különböző életvitel? De ennyire nem lehetünk különbözőek!? Mi megpróbáltuk leküzdeni a széthúzást (IV. F), vannak sikereink...

Hozzászólás...

A magam részéről – mint *KOB-tag* – a következőket tenném hozzá a fentebbi összeállításhoz, amely annak rétegszerűsége és alacsony mintasokasága okán csak erős túlzással nevezhető a köz véleményének:

– Való igaz, a *Kollégiumi Bizottság* munkájában – mint ahogy a többi hallgatói szervezet működésében is – előfordulnak hibák. Ám arról, hogy – és ez sajnos valós probléma – a különféle rendezvényeken a kollégisták/főiskolások csak kis számban képviseltetik magukat, nem a KOB tehet. Az érdektelenség minden szinten tapasztalható (*HÖK*-, *KOB*-, *DJB*-közgyűlések, *szakestek*, *kulturális rendezvények*, *KAOSZ-Napok*, *óralátogatások* stb.): ezt tudomásul kell venni, ilyen világot élünk. (Anno, első éves koromban még én is hittem abban, hogy meg lehet mozdítani a diákságot. Lehet, csak nekünk nem sikerül/...) Ami pedig – és ez egyben válasz is a jogosan értetlenkedőknek – a *Dzsörzébál klubszobában* való csütörtöki megrendezését illeti: a *KAOSZ-Napok* rendezvénysorozat első napján kézzelfogható kisszámú hallgatói jelenlét kívánta meg, hogy ne a kollégium tornatermében, hanem a klubban rendezzük meg a bulit. Úgy véltük, ha *szerdán* elfértünk, *csütörtökön*, amikor korra bizony már sokan hazamennek, bőven elegendő lesz az is a szórakozásra. És hogy miért éppen *csütörtökön*? Abból indultunk ki, hogy aki lejönne a meleget adó klubszobájából mondjuk *kedden* a bátra, az itt marad *csütörtökre* is. (Amikor nyugodtabban lehet mulatni, mert pénteken kevesebb órája van a diákoknak.) Aki meg amúgy sem jönne le, annak meg nem mindegy?

(bt.)

Micsoda állatság!

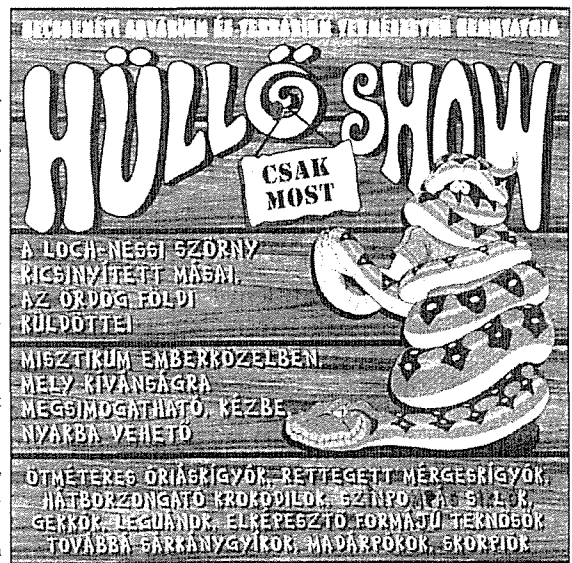
Élénk, figyelemfűző csillogó szempárokkal körülveve az üveg mögött zajlik az igazi élet. Fényektől körülvevett sikamlós, hűvös, sima testek tekergőznek a kinyújtott karok felé csúszva, hogy újabb kalandot keressenek. De mielőtt megérintheznék őket, megtorpannak a rideg üveggel előtt, majd lassan, méltóságteljesen visszavonulnak rejtekükbe.

Hogy hol történik meg mindez újra meg újra? Természetesen a már többszöri alkalommal megrendezett hullókiállításán, ahol alkalmam nyílt egy beszélgetésre a rendezvény egyik fő-szervezőjével, Molnár Péterrel.

- + Milyen gyakran rendeztek kiállításokat?
- Az iskolaszünet ideje alatt minden héten különböző helyeken mutatjuk be a látványosságokat.
- + Hogyan oldjátok meg az állatok szállítását?
- Külön teherautóval szállítjuk őket, egy bekerített, fűtött részben. A mérgezőkigyókhöz megvan a megfelelő eszközeink. A teherautóból az akváriumokba való áthelyezéskor általában csakokba tesszük őket.
- + Hány ember foglalkozik az állatokkal?
- A cégünk összesen nyolc főből áll. Egy-egy kiállításra pedig két fő vesz részt.
- + A kecskeméti „kiinduláshelyről” az összes állatot elhozzátok?
- Általában csak a nyugtösebb, vagy beteg állatokat hagyjuk Kecskeméten. Azoknak a nagy része, amelyeket elhozunk, a másik kiállításunkon

láthatóak. Azt csak nagyobb városokban mutatjuk be.

- + A veszélyes állatok okoztak már balesetet?
- Ilyesmi még nem fordult elő, de készen állunk egy ilyen helyzet megoldására is.
- + Mióta foglalkoztok hullókiállítás-sal?
- Az első bemutatónk Kecskeméten volt, hét évvel ezelőtt. Mivel úgy tűnt, hogy van igény ilyesmire, így bővítettük a kört.
- + A reklámjaitok szinte mindenhol láthatóak voltak. Van valaki, aki az ilyesmi előkészíti?
- Igen, van egy reklámmenedzserünk, aki már egy-két héttelelőttünk a helyszínre érkezik és megoldja a propaganda kérdését.
- + Te hogyan kerültél kapcsolatba a hullókkal? Mióta foglalkozol velük?
- Csak a munka felajánlása után ismerkedtem meg ezekkel az egzotikus állatokkal, de ma már otthon is tartok belőlük. Mindez körülbelül öt évvel ezelőtt történt.
- + Hogyan oldjátok meg ezeknek a különleges hullóknak az ellátását?
- Mivel a kigyók például csak havonta esznek, így elég kénytelenem felmenni Budapestre eleségért. De sok közülük bármilyen húst megeszik.

- + A látogatók milyen érzelmekkel fogadják a látványt?
- Eleinte talán borzongással, de hamar megszeretik őket, amiben igyekszünk mi is segíteni.
- + Lehetőség van arra, hogy a látogatók bővebb információt kaphassanak egy-egy állatról?
- Persze, szívesen válaszolunk az igazán érdeklődőknak, de jellemzőbb az, hogy még a táblákra kiírt néhány alapinformációt sem olvassák el.

Lénáth Veronika (Rony)

Tallózó rovatunk negyedik részében az **MERT** (a Miskolci Egyetem közéleti és kulturális lapja) 1999. november 24-ei számában megjelent alábbi írást olvashatjátok.

A bunkóság

Magyarország egyik nagyvárosának egyik egyetemi klubja, hétköznapi este. Fiatal bölcsészhalgató, egy farszto nap után, enne valamit. Választ az étlapról, meg is rendeli a melegszendvicset. Kihozzák tányéron, bele is harap, és már az elején érzi: valami nem stimmel. De mindegy, folytatja, mintha mi sem történt volna, mintha a szendvics nem lenne gesztenyeizű. Beféjezi, aztán lepillant a tányérra, és minden világossá válik. A tányéron tejszínhab, kis gesztenyemassza-maradék. Habár ez a hely van a legközelebb munkahelyéhez, ő biztos, hogy már nem fog idejönni többet.

Ennek az oka: **A BUNKÓSÁG**

Miskolcon nincs egy hely. Ezt számtalanszor elmondták már, itt e lap hasábjain is, úgyhogy szinte közhely. A bunkóságról már könyvet is írtak, ez sem lehet kihívás egy valamirevaló cikkírónak. Meg különben is, minek hőzöngeni. Inkább fogjuk fel pusztá tudományos munkaként az alább következőket.

Nos tehát az a hipotézisem, hölgyeim és uraim, hogy Miskolcon többek között azért nem fejlődhet ki európai szintű kulturális élet, mert a vendéglátóiparban tevékenykedő felszolgálók között eléggé elterjedt a bunkóság. Ezt az állításomat szeretném a

továbbiakban három példán keresztül bizonyítani.

Egy. Belvárosi sörözőben, 30 éves diplomás ismerőssémmel szeretnék meginni egy sört. A hely éjfélig van nyitva, még csak negyed tizenkettő, odaállunk a pulthoz. Megvárjuk, amíg kiszolgálják az előttünk álló lányokat, aztán sorra kerülünk, barátom mondja: „Két sört szeretnénk”, Pincérfiú órájára néz, elgondolkodik, és így szól: – Csávókáim, negyed tizenkettő, lassan bezárunk, gyertek vissza máskor. Távozzunk.

Kettő. Szintén söröző, csak egy másik, bárati biliárdparti. Haverom céloz, figyelj a gölyöt, pincérnő kezében tálca, rajta pohárban átlátszó folyadék, haverom háttal áll, pincérnő meg neki. Nekimegy. A folyadék kiomlik, haverom bocsánatot kér, pincérnő távozik. Tíz perc múlva látjuk viszont. Mondja, hogy ki kéne fizetni. Mármint az italt. Mi volt benne? Valami drága. Háromszáz forint. Hiába mondjuk neki, hogy mi szabályosan játszottunk, és hogy ő lökte meg. Pincérnő hajhatatlan, barátom fizet, majd pedig távozzunk.

Három. Cigány fiatalember, vacsorázni szeretné, noisza, kiválasztjuk az egyik előke-lő helyet, legyen mondjuk a belvárosban. Bemegy, étlapot kér – étlapot kérne, ha a pincér nem szólna rá egyhamar: menjen innen,

maga részeg, és mi részegeket nem szolgálunk ki. A fiatalember távozik, jöllehet mostszkál benne az érzés, ez nem igazság, hiszen nem is fogyasztott alkoholt. A cigány származású fiatalember történetesen a Miskolci Egyetem hallgatója. Csinálhatna belőle jogi ügyet, szafos botrányfelirat a címlapon, újabb romaügy Borsodban. De nem, a cigány fiatalember toleráns azokkal szemben, akik szívesen járnak erre a helyre. Távozik.

Konklúzió: fel lehet hozni számtalan ellenpéldát, lehet utalni a külvárosi késdobálókra, hogy ehhez képest, és így tovább. Azért választottam ezt a három helyzetet, mert mindhárom történet Miskolc belvárosában, nagy köztisztseletnek örvendő helyen történt, külföldi turisták és magyar politikusok kedvenc mulatóiban. És a baj az, hogy ezek a helyek bizonyos szinten monopóliumot élveznek. Ha nem is azonos fajsúlyú a három eset, de úgy vélem, mindhárom hátterében dolgozatot témája, a tahóság áll.

Vagy tudják mit, kedves olvasók? Ne is tudományos dolgozatnak fogjuk fel ezt az írást! Inkább legyen ez egy találós kérdés: aki kitalálja, melyik helyeken történt mindezek, az mindenképpen maradjon távol tőlük. A jutalom biztosan nem marad el.

furmann

MELL-ÉK

A Zsebzsiráf szórakoztató melléklete

*Sanyi bácsi
verhetetlen!*

***Népszerűségi
listák***

(23-24. oldal)

***A hallgatók döntő többsége
nem ért egyet a változtatással***

***Vélemények a kollégiumi büfé
új nyitva tartásáról***

(37. oldal)

Flitteres húsdaráló helyett: Gólyabál

(31. oldal)

Káosz-torna:

***A Ziccer Janka
első
tornagyőzelme!***

***Az újoncokkal teletűzdelt
ZJFC sikere***

(35. oldal)

A Ziccer Janka FC csapata. Hátsó sor: Balogh Imre, Egri Zoltán, Szabó Lajos, Holló Gábor, Kérészi Tamás.
Első sor: Gede Norbert, Hajdu Szilárd, Fazekas Norbert, Nagy Róbert, Polgár Dániel.
A képről hiányzik: Pöll József és Tarjányi Szabolcs.

Itt van. Eljött. Megértük, hogy véget ér ez az évezred. Van, aki várta, van, aki félt tőle, egy biztos: napokon belül kettést kell írni az évszám elejére, utána pedig három nullát. Kíváncsi vagyok, hogy elterjed-e az eddig megszokott rövidítés, ami így néz ki: '00. Vagy például, ha majd a kétezerben születettek találkoznak és mondják egymásnak, hogy „Én nullás vagyok, és te?”. Elavulttá válik az a kifejezés is, hogy „múlt század”, hiszen azt eddig a tizenkilencedik századra értettük. Most már bátran mondhatjuk a *Beatles*-re, hogy múlt századi zenekar...

Mindenesetre furcsa lesz megszokni ezt az új állapotot. Az évszámon kívül január elsejétől más is megváltozik itt, a *Jászberényi Tanítóképző Főiskolán*. Az intézmény „beleintegrálódik” a *Szent István Egyetembe*. Hiába, új évezred, új szokások. Aztán itt van ez a dohányzási törvény. Ez csak a kezdete egy másik integrációnak. Az ország *Európához* való csatlakozása még egy sor olyan változtatást kíván, ami nem fog mindenkinek tetszeni.

A következő oldalakon azonban egészen másról olvashattok, hiszen a *Mell-Ék* a *Ti* szórakoztatásokat kívánja szolgálni. Felejtsetek el egy időre az ezredfordulót és a vízgaidőszakot, és oldódjatok fel a *Mell-Ék* kínálta élvezetekben!

Viszkok
Attila

Webkarácsony, nagy karácsony

Amíg az Egyesült Államokban már évek óta dollármilliókat költenek el az interneten a karácsony előtti vásárlási szezonban – és persze azon kívül is –, Magyarországon csupán az elmúlt néhány hónapban kezdtek el gombamód szaporodni a különféle online boltok. A www.origo.hu oldalon található összeállításban az internet magyar szegletének online boltjairól, kínálatukról és szolgáltatásaikról olvashattok, amelyek egymással versengve igyekeznek elnyerni az interneten vásárlók kegyeit.

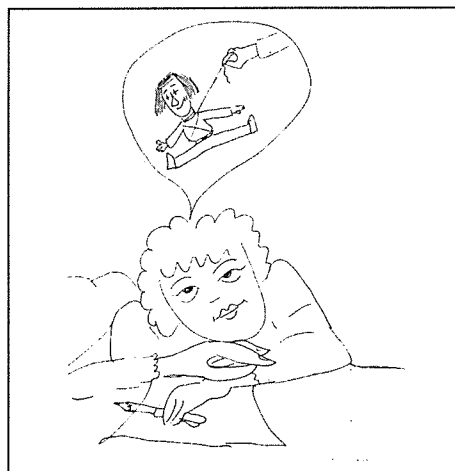
Tény, hogy a magyar online boltok és áruházak még messze nem kínálnak olyan széles választékot, mint a való világban gombamódra szaporodó bevásárlóközpontok, viszont már-már hozzájuk hasonló sebességgel terjednek el a világháló hazai szegletében. Az [origo] huszonhat virtuális áruháznak küldte ki a karácsonyi szezonhoz kapcsolódó körkérdesét, és a boltok között jónéhány vadonatúj is akadt.

A válaszokból kiderül, hogy a legtöbb tulajdonos bizakodó internetes boltjának jövőjét illetően, többen nyereségesek, és szolgáltatásaik, kínálatuk bővítésén gondolkodnak.

A legjellemzőbb fejlesztés, hogy azok az online áruházak, amelyekben eddig csak utánvétellel lehetett fizetni, szinte egytől egyig tervezik a kártyás fizetés bevezetését – még az idén, vagy 2000 első félévében. A másik központi kérdés a vásárlók adatainak kezeléséről szóló írott állásfoglalás, amelyen szintén sokan dolgoznak, hogy közzétehessék a Weben.

Az összeállítás folyamatosan bővül, tehát érdemes később is visszalátogatni, mert újabb boltok ismertetőit lehet majd olvasni ezen az oldalon.

[origo]

Vajon mit hoz a Jézuska?

Bemutatkoznak a kategóriák idei győztesei

Immár harmadik éve kérdezzük meg benneteket így az esztendő vége felé, hogy vajon kiket tartotok legnépszerűbbeknek itt a főiskolán. Ez mindenképpen az utolsó ilyen alkalom, hiszen jövőre már a Szent István Egyetem karaként fogunk működni, így legfeljebb a kar legnépszerűbb személyiségeit választhatjátok meg. De ne szaladjunk ennyire előre, foglalkozzunk inkább az idej listákkal!

A *legszebb tanárnő* és az *év portása* kategóriában egyaránt megismételte győzelmét a két tavalyi élvő: *Erdészné Molnár Marietta* és *Sanyi bácsi*. Róluk tavaly közöltünk *névjegyet*, idén néhány vilámkérdéssel leptük meg őket. A további három kategória nyerteseinek az eddig megszokott módon közöljük a *névjegyet* és a *kedvenceiket*.

„Legszebb tanárnő”

Erdészné Molnár
Marietta

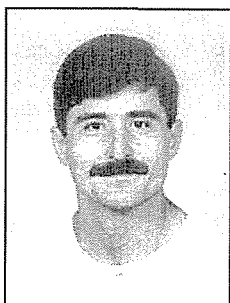
Zsinórban harmadszor lett a legszebb tanárnő a hallgatók szavazatai alapján. Arról kérdeztük őt, hogy mi a véleménye erről.

– Nagyon nagy megtiszteltetésnek veszem és köszönöm a hallgatóknak ezt a kitüntetést. Szívem szerint átfogalmaznám ezt a kategóriát a legszimpatikusabb, vagy legnépszerűbb tanárnőre, ugyanis önkritikából fakadóan sem ez a legmegfelelőbb titulus.

+ Milyen volt a kollégák visszajelzése az eddigi két elsőseg után?

– Gratuláltak. Először úgy hívták fel a figyelmemet, hogy van egy ilyen lista, amelyen első lettem. Tavaly és idén a szerkesztőtől értesültem róla. Én ezt a szeretet és az elfogadás jelének tekintem a hallgatók részéről. Ezúton köszönöm a kitartásukat, hogy harmadszor is rám szavaztak.

„Legvonzóbb tanár”

Név: Szőke Péter
Születési idő: 1957.
augusztus 13.

Születési hely: Jászberény
Csillagjegy: Oroszlán

Kedvenc...

...étel: rántott csirke

...ital: Unicum

...zenekar: Beatles

...színész: Latinovits Zoltán

...színésznő: Udvaros Dorottya

...ruhadarab: farmer

...szín: piros

...időtöltés: sport, mozgás (turisztika, sí, evezés, úszás, foci stb.)

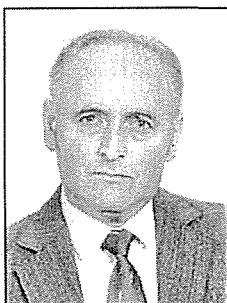
...szórakozóhely: A családi fészek után: Pannónia

Nőideálja: sportos, ápolat, szőke és barna szemű, vagy fekete és kék szemű

Lábmérete: 42

Ars poetica, életfelfogás: Kiegyensúlyozott változatos életvitel, egészséges harmónia testi-lelki. Család, barátok, érzelmek.

„Az év portása”

+ Sanyi bácsi, hogyan fogadta a hírt, hogy harmadik alkalommal is Önt választották a hallgatók az év portásának?

– Örömmel vettem, jól esett, mi tagadás kicsit legyezgette a hiúságomat. Hozzá kell tennem azonban, hogy sosem hajhászom a népszerűséget.

+ A kollégák nem féltékenyek emiatt?

– Én nagyon remélem, hogy nem, szemtől szemben nem értek még kritikus felhangok. A szabályzatot én is ugyanúgy betartom és betartatom, emellett igyekszem rugalmas és elnéző lenni a józan ész határain belül.

+ Milyen a viszonya a jelenlegi elsővesekkel?

– Az az igazság, hogy sokuknak még mostanság sem jegyeztem meg a nevét. Válaszolva a kérdésre azt kell, mondjam, hogy évről évre másabbak. Nem szeretném megbántani őket, de ha választanom kellene, akkor inkább a régebbi társaságot (körülbelül négy-öt évvel ezelőttiüket) részesíteném előnyben. Akkor valahogy „jobban élt” a kollégium.

„Legszebb lány”

Név (becenév): Endrész Judit (Jutka, Juci, Juce stb.)
Születési idő: 1976.
október 30.

Születési hely: Ózd
Csillagjegy: Skorpió
Évfolyam, csoport: IV. D

Kedvenc...

...étel: rántott sajt hasáburgonyával

...ital: narancs juice, Martini

...zenekar: Ganxsta Zolee

...színész: Sean Connery

...színésznő: Demi Moore

...tantárgy: filozófia

...szín: szürke

...ruhadarab: Egy szűk fehér felső (top), amely három éve le nem szakad rólam.

...szórakozóhely, kocsmá: Jászberényben a Rap Café, otthon a Kelly kocsmá.

Férfi ideálja: Ilyen nincs. Mindenki „van valami”.

Lábmérete: 38

Ars Poetica, életfelfogás: Ha mosolyogsz, általában pozitívan viszonyulnak hozzád az emberek. (Persze mindig vannak kivételek.) Mosolyogj, s könnyebb, szebb lesz az életed.

Szerezz sok jó barátot. Ha baj van otthon, a barátoddal, barátoddal, ők még mindig ott vannak neked. Én szerencsés vagyok...

„Leghelyesebb fiú”

Név (bevenév): Katona Zoltán (Katika)
Születési idő: 1979.
január 03.

Születési hely: Miskolc

Csillagjegy: Bak
Évfolyam, csoport: II. D

Kedvenc...

...étel: leveseken és főzelékeken kívül minden

...ital: Borsodi Világos

...zenekar: Tankcsapda

...színész: Nicholas Cage, John Travolta

...színésznő: Sharon Stone

...tantárgy: történelem

...tanár: Antal György

...szín: kék

...ruhadarab: kapucnis felső

...óvszer: Lifestyles

...szórakozóhely: Vasutas, Tere-Fere

Nőideálja: nincs

Lábmérete: 42

Ars poetica, életfelfogás: „Nem minden olyan, amilyennek látszik.”

Az 1999. évi népszerűségi listák részletes végeredményei

Minden kategóriához három nevet lehetett beírni, bár ezzel nem mindenki élt. Sőt a lányok közül tizennyolcan teljesen üresen hagyták a *Leghelyesebb fiú* kategóriát. Aki viszont mindhárom szavazati jogával élt, annak el kellett döntenie azt is, hogy milyen sorrendben írja be az illetőket, hiszen az eddigi gyakorlatnak megfelelően most is pontszámokat kaptak a jelöltek. Az első három, a másodikok kettő, míg a harmadik helyezettek egy ponttal lettek gazdagabbak. 130 lány és 25 fiú szavazott. Idén kevesebb poénnal találkozottam, mint az előző két évben, talán egyetlen kivételt jelent *N. Nagy Zolika* szereplése, akit ne keressetek egyik listán sem, mert érvénytelenek a rá érkezett szavazatok. *Zolika* ugyanis azelőtt lány volt, így sem a lány sem pedig a fiú kategóriában nem indulhatott. Lássuk a részleteket!

A tanárnőknél harmadik éve ugyanaz a sorrend a dobogón, ehhez nincs mit hozzáfűzni, talán csak annyit, hogy tavaly 35 pont választotta el az első a másodikától, míg idén háromszor annyi szavazatot kapott *Erdészné Molnár Marietta*, mint az ezüstérmes *Szabóné Szakali Ágnes*. A negyedik helyezett *Makay Emese* két éve a 12. helyen nyitott, tavaly már az 5. volt, talán ő a későbbiekben megtörheti a „nagy három” évek óta tartó hegemoniáját.

A tanároknál tavaly a nyolcadikról a harmadikra, idén pedig az első helyre „futott be” *Szöke Péter* tanár úr. A tavalyi éllóvas *Antal György* a második, míg a tavalyelőtti első *Máté György* a hatodik helyen végzett. Felkerült a listára *Besenyi György*, főiskolánk számítógépes rendszergazdája, mégpedig az előkelő kilencedik helyre.

A portáseknál a helyzet lényegében változatlan: *Sanyi bácsi* kirobbanthatatlan az első helyről, idén is – akár az előző két évben – óriási fölényrel nyert. Az egyetlen változás, hogy *Zsuzsika néni* feljött a harmadik helyre.

A legszebb lány ezúttal már nem lehetett *Kovács Réka*, ahogy az előző két alkalommal, hiszen végzett. Így biztos volt, hogy új hölgy veszi át képzeletbeli trónját. *Endrész Judit* a korábbi listákon már szerepelt, sőt dobogós is volt, de idén felért a csúcsra, hiszen emellett a *Gólyabál* bálkirálynőjévé is választották. Sajnos a fiúknak annyira szerteágazó az ízlése, hogy szinte mindenki mást írt, így csak azok kerültek fel a listára, akik legalább négy pontot értek.

A lányok által leginkább kedvelt kategória, „A Leghelyesebb fiú” idén sem szűkölködött izgalmakban. A két *Zoltán* (*Ilyés és Katona*) helyet cseréltek az élen, míg a harmadik helyre egy újabb *Zoli*, *Gyarmati* érkezett. Aki tartja magát az

élbolyban nem más, mint *Benkő Tamás*. Eredményei önmagukért beszélnek: egy második és két negyedik hely. Az első hatban rajta kívül egyébként mindenki másodéves (kivéve *Zsüros Peti*, de ő tavaly is itt volt). A legjobb újonc *Józsa Ádám* a kilencedik helyen végzett, bár *Soma* nyolcadik helye is szép eredmény ebben az igen erős mezőnyben. A legnagyobbat előre lépő idén *Kovács Krisztián* volt, aki a 38.-ról a 10.-re ugrott. Ez mindenképpen rekord, hiszen az eddigi legnagyobb „ugró” *Fábián Tamás* „csak” huszonhárom egységgel végzett jobb helyen tavaly. A negatív meglepetést ezúttal a Galériás „dr.” *Valló Ede* jelentette, aki talán a legismertebb (és legrégebben ide járó) fiú hallgatója főiskolánknak. *Ede* a 14. helyről „zuhan ki” a ranglistáról, de nem ő volt az egyetlen: *Kriston István* és az újdonsült kobos *Gede Norbi* szintén listán kívül maradtak.

(A nevek után a pontszámok, valamint a tavalyi és a tavalyelőtti helyezések találhatók zárójelben.)

I., „A Legszebb tanárnő”

1., Erdészné Molnár Marietta	201 (1.) (1.)
2., Szabóné Szakali Ágnes	63 (2.) (2.)
3., Kadosa Lászlóné	54 (3.) (3.)
4., Makay Emese	42 (5.) (12.)
5., Oroszné Perger Mónika	36 (6.) (-)
6., Huszárné Medve Mária	28 (-)
7., Szécsi Tünde	21 (11.) (7.)
8., Koczkané Szécsi Zsuzsanna	21 (7.) (5.)
9., Kiss Judit	20 (8.) (-)
10., Szilágyiné dr. Hodosi Zsuzsanna	18 (12.) (6.)
11., CecileDutrech	14 (-)
12., Virágné Juhász Nyitó Klára	13 (4.) (4.)
13., Fábiánné dr. Kocsis Lenke	12 (15.) (12.)
14., Jamamoto Izumi	11 (-)
15., Nyíri Mihályné	9 (-)

II., „A legvonzóbb tanár”

1., Szöke Péter	106 (3.) (8.)
2., Antal György	84 (1.) (2.)
3., András György	65 (6.) (6.)
Ugrin György	65 (4.) (3.)
5., dr. Doboss Gyula	62 (2.) (5.)
6., Máté György	43 (5.) (1.)
7., dr. Wirth István	25 (12.) (12.)
8., Palkó Tibor	24 (10.) (13.)
9., Besenyi György	13 (-)
10., dr. Szabados Lajos	12 (-)
Várszegi Tibor	12 (15.) (11.)
12., dr. Kalmár Pál	11 (11.) (8.)
13., dr. Tóth János	10 (-)

dr. Farkas Ferenc	10 (18.) (19.)
Raymond Switzer	10 (-)
16., Kis Lajos	8 (-)
17., Galsi György	7 (-)
dr. Gledura Lajos	7 (-)
19., dr. T. Kiss Tamás	6 (8.) (16.)
Wirth Lajos	6 (7.) (6.)

III., „Az év portása”

1., Sanyi bácsi	284 (1.) (1.)
2., Mancika néni	134 (2.) (3.)
3., Zsuzsika néni	103 (4.) (4.)
4., Laci bácsi	71 (3.) (2.)
5., Anikó néni	46 (5.) (5.)

IV., „A Legszebb lány”

1., Endrész Judit	11 (6.) (3.)
2., Kovács Nóra	10 (-)
3., Nagy Zsuzsanna	8 (-)
4., Bánhidi Lilla	6 (-)
5., Kapuvári Emese	5 (-)
Szepesi Eszter	5 (10.)
6., Kovács Mónika	4 (-)

V., „A Leghelyesebb fiú”

1., Katona Zoltán	70 (2.) (-)
2., Ilyés Zoltán	44 (1.) (-)
3., Gyarmati Zoltán	35 (6.) (-)
4., Benkő Tamás	28 (4.) (2.)
5., Pinto Renáto	26 (3.) (-)
6., Zsüros Péter	24 (30.) (-)
7., Szigeti Krisztián	16 (7.) (13.)
8., Somodi Gábor	15 (-)
9., Józsa Ádám	14 (-)
10., Kovács Krisztián	12 (38.) (20.)
11., Viszok Attila	10 (21.) (10.)
12., Orbán József	9 (5.) (1.)
13., Besenyi Benedek	7 (-)
Csató Péter	7 (22.)
Szabó Károly	7 (-)
16., Csikos Péter	6 (-)
Deme Zolt	6 (-)
Nagy Róbert	6 (-)
19., Holló Gábor	5 (-)
Kövr Tamás	5 (27.) (23.)
Nagy Tamás	5 (37.) (28.)
Pavlenka Róbert	5 (-)
Pöll József	5 (28.) (31.)
24., Anderkó Kornél	4 (-)
Barna Jenő	4 (18.)
Hegedűs Tamás	4 (-)
Kovács Attila	4 (-)

Jó szórakozást kívánok a listák böngészéséhez, mazsoláztatásához és ne feledjétek, hogy ez csak egy játék!

Viszok Attila

A XXI. század küszöbén

Lassan átlépjük a XXI. század küszöbét. (Igaz, csak 2000. XII. 31-én, de ezt nem mindenki hiszi el!) Vannak, akik izgatottan készülődnek a nagy eseményre (sokan súlyos összegeket áldoznak ennek ünneplésére), vannak, akik nem tulajdonítanak nagy jelentőséget az érkező szilveszternek. Az ünneplésre számtalan lehetőséget kínáltak: az egyik legígéretesebb buli Párizsban várható, de egyéb luxusszállodák is nívós programot kínáltak. (A francba, erről is lecsúsztam! Na, mindegy!) Szilveszter a nagy fogadalmak, az ígéretek éjszakája. Most, 2000 előtt ez az éjszaka különösen alkalmas arra, hogy megtegyük fogadalmainkat a következő évre (évezredre) vonatkozóan. Ki, hogyan készül 1999 szilveszter éjszakájára? Kérdéseim erre vonatkoztak.

- 1., Mi volt az évezred legnagyobb eseménye?
- 2., Mi volt az évszázad legfontosabb eseménye?
- 3., Hol, hogyan, kivel tölti/töltöd a szilvesztert?
- 4., Mit fogad(sz) meg az újévre?

Erdész Imréné:

- 1., Rengeteg minden teszi emlékezetessé, de amire most legszívesebben visszaemlékszem, az az ikerunokáim születése, két kislány egyszerre 1978. január 15-én, és egy fiúunoka 1985. december 29-én.
- 2., Hát igen! 1954. május 8., házasságkötésünk dátuma.
- 3., Családi körben, valószínűleg, valami finom vacsorával, pezsgővel, sok-sok jókívánsággal – szeretteinknek, szeretteinktől.
- 4., Azt hiszem, koromnál fogva a fogadalom helyett inkább kívánságaim lennének: maradjon meg családomon belül az egymás iránt érzett nagy-nagy szeretet. Egészséget mindnyájunknak, és amit még nagyon szeretnék; megünnepleni 50 éves házassági évfordulónkat.

Illusztráció: Telek Béla

Gerebecz Judit:

- 1., Megismerkedtem a barátommal.
- 2., Megismerkedtem a barátommal.
- 3., A hegyekben, Tornanádaskán, a barátaimmal.
- 4., Szokás szerint semmit.

E. Judit:

- 1., 1976. október 30.: megszülettem.
- 2., Főiskolás lettem.
- 3., A IV. évfolyamos bandával, remélhetőleg Tornanádaskán.
- 4., Nem szoktam fogadalmat tenni.

Illés Roberta:

- 1., Az 1848-as szabadságharc.
- 2., Hogy a szüleim megismerkedtek.
- 3., Barátokkal, nem tudom, hogy hol.
- 4., Azt, hogy most nem fogadok meg semmit.

Kapuvári Emese:

- 1., Az első kutyám most látott először havat.
- 2., A két világháború.
- 3., A barátommal valahol, valamilyen buliban.
- 4., Nem mondom meg, mert akkor nem fog teljesülni.

Gergely Anna:

- 1., Hogy egyszer három tenger is mosta Magyarországot partjait.
- 2., Hogy még mindig élek.
- 3., Nagyon-nagyon remélem, hogy Tornanádaskán egy pár negyedéssel és tartozékaikkal (szerelem, vőlegény, férj stb.), meg még ki tudja, kikkel.
- 4., Soha nem szoktam megfogadni semmit, pláne szilveszterkor.

Orbán Andrea:

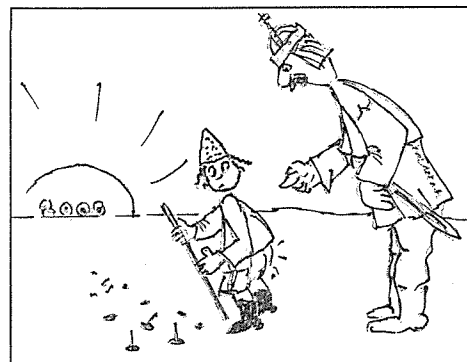
- 1., Megszülettem, mint Dr. Orbán Andrea.
- 2., Megismerkedtem a barátommal.
- 3., Barátommal, barátokkal, háziul.
- 4., Minden szilvesztert a barátommal szeretnék tölteni.

Kriston Rezi Léda:

- 1., 1978. május 5-én megszülettem; Diana hercegnő meghalt; a II. világháború.
- 2., Megszületett a keresztfiam, Patrik.
- 3., Tornanádaskán, jó barátok társágában egy fantasztikus buli

keretében.

- 4., Sok mindent kellene, de úgysem tartom meg.

Szekszárdi Anette:

- 1., Megismerkedtem a kedvesemmel.
- 2., 1976. november 16-án napvilágot láttam.
- 3., Nem tudom, hogy hol, de azt tudom, hogy a barátaimmal. Lehet, hogy ez lesz a következő évezred legnagyobb eseménye?
- 4., Addig még gondolkozom ezen.

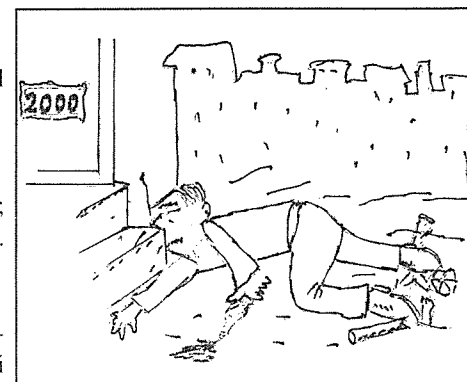
Orbán Kornélia:

- 1., A négy számjegy.
- 2., A nők végre a férfiak fölé kerekedtek minden téren.
- 3., Remélem, a barátommal. A helyszín? Titok.
- 4., Jó leszek és boldog (végre).

Kiss Karolina:

- 1., Világháború.
- 2., Barcelonai olimpia, '92-es foci-világ-bajnokság (Abban az évben nem rendeztek futball-világ-bajnokságot. – A szerk.), férjhez mentem.
- 3., Még nem tudom, sok lehetőség van.
- 4., Mindig mást, de sohasem tartom be.

Vacska Mati

Beszélgetés Nagy Feróval

Nagy Feróról jogosan állíthatjuk, hogy a magyar rockzene legendás alakja. Több zenekarnak is tagja volt, melyek közül a legismertebb a régi *Bikini* és a 21 éves *Beatrice*. 1999. november 26-án, a *Beatrice* gólyabáli fellépése előtt sok mindent tudtunk meg Feróról, a jászberényi Ifiház öltözőjében.

1. RÉSZ: Azok a boldog szép napok...

+ A mi generációnk már nem igazán ismerte a régi *Beatricét*. Össze tudnád foglalni, hogy milyen jelentősebb korszakai voltak a zenekarnak, illetve a mostani felállást hová sorolod?

– Három korszaka van a *Beatricének*. Az óskorszak '78-81-ig, utána különböző okok miatt megszűnik. '87-88-ban újjáalakul, teljesen véletlenül, aztán az lesz a legsikeresebb *Beatrice*, de zeneileg a legrosszabb. (*Hirtelen kökemény gitárhang szólal meg kint, az erősítőből. A Dobshow fellépői készülődnek.*)

Na, ezt nem bírom, csak ezt ne!... Az a *Beatrice*, ami most van, számomra a legjobb.

+ Mi lehetett a titka a „legsikeresebb” *Ricsének*?

– Nem tudom, bevette a közönség. Mindenki azt mondta, hogy kurva jók voltak a bulik. Én meg erre: „– Ez jó volt?” Azt se tudtuk, hogy mi van a színpadon. Néhány zenészbarátom azért megmondta, hogy „Te, ez nem annyira jó”, én meg egyetértettem. A régi zenésztársaim nem is nagyon szeretnek azért, hogy én elmondtam ezt a titkot.

+ A tavalyi, 20 éves jubileumi koncert után milyen következtetéseket vontatok le?

– Az új *Beatrice* nagy lendületet kapott. Megmutatta, hogy hogyan kell ma korszerűen zenélni.

+ Tudjuk, hogy folyamatosan koncerteztek mostanában, de mégsem lehet sokat hallani rólatok...

– Már nem olyan divatos a rockzene. Most menő lenne szidni a médiát, hogy nem foglalkoztat eléggé, de minket eléggé foglalkoztat. Rólunk írnak az újságok is, évente háromszor fellépünk a nagy televízióban, ami soknak számít. A rockzene abszolút visszament a rétegzene. Tehát nem szabad azt gondolni, hogy ez egy nagyon fontos dolog. Mi nem panaszkodunk. Hamarosan a *Friderikusz Show*-ban is

„Állattenyésztő vagyok, nylonparaszt”

láthatóak-hallhatóak leszünk. Szóval, én azért nem panaszkodom, mert az újságok újabban „nem annyira nem szeretnek” bennünket. Az már egy kicsit jobban zavar engem, hogy a többiekkel is foglalkozhatnának. Azzal a zenével, amit kézzel csinálnak – analóg zenével –, többet kéne törődni. Ezzel nem akarom bántani a digitális és computer-zenét, biztos annak is megvan a varázsa, de jobban kéne figyelni erre a műfajra. (*A Dobshow elkezdődik, nem halljuk egymás szavát. Folyt. köv. körülbelül másfél órával később.*)

2. RÉSZ: Feró, a sokoldalú

+ Ott tartottunk, hogy a rockzene közismerten nehéz helyzetben van. Ennek ellenére – vagy éppen ezért – te mindig támogattad a műfaj fiatal előadóit. Jelenleg hogyan tudsz nekik segíteni?

– Hát, ez így, hogy támogatom őket, túlzás. Van egy-két olyan apró lehetőségem, hogy a *Magyar Rádióban* minden második pénteken bemutassam a fiatalokat, a *Garázs* című műsoromban. Úgy érzem, hogy ha van ez a lehetőségem, akkor Istentől rendelt kötelességem, hogy bemutassam őket, függetlenül attól, hogy jók vagy rosszak. Egy kis zenekar esetében ez óriási dolog, de én tudom, hogy milyen kevés ez. Én nem szerénykedem, de nem kell ezt túlmisztifikálni. Ez a dolgom, ezt csinálom.

+ Társelnöke vagy a Magyar Rocksövetségnek. Mit tudtok tenni a magyar rockzenéért?

– Jelen pillanatban semmit. Tulajdonképpen csak név szerint működik a *Szövetség*. A realitás az, hogy egy ilyen rocksövetséget olyan energiával kéne csinálni, ami nem éri meg. A befektetett munka és a belőle kivethető teljesítmény nem áll arányban. Ennek különböző jogi, világpolitikai meg egyéb akadályai vannak. A másik dolog, hogy egy rocksövetség önmagában semmit nem ér, ha hazánk vezető nagy rockzenészei – akik nem tudom, hogy mitől azok – saját pecsenyéjüket sütögetik, és egyáltalán nem akarnak arról beszélni, hogy van itt egy fiatal korosztály, amelyiknek létjogosultságot kéne adni. Vagy például társadalmilag rendkívül fontos, hogy egy 4-5 tagú csapat ne autófeltörésekből éljen, vagy kocsmázzon, hanem zenéljen, mert a zene kulturális tevékenység. Jelen pillanatban ez a társadalom nem jutott el arra a fejlődési pontra, hogy ezt belássa, és amíg ez így van, addig nincs értelme a *Rocksövetség* céljainak. Ehhez anyagi háttér kéne.

+ Kik a tagjai a Szövetségnek?

– *Schuster Lóránt* az elnöke, és még nagyon sok rockzenész benne van.

+ Te több TV-műsort is vezetsz, nem mind csak a zenével foglalkozik. Hogyan szeretted meg a műsorvezetést?

– Én mindenfélével foglalkozom az életemben, tehát, ha mint zenészt engem megkérdeznél, hogy mi volt a legutóbbi zenei élményem, akkor biztos, hogy nem a rockzene. A legutóbbi ilyen élményem – két nappal ezelőtt a rádióban hallottam – *Kodály Esti dala* volt. Kurva jó volt. Azért is, mert énekeltem énekkarban, és azért, mert egy állati jó darab. Tehát sok mindennel foglalkozom. *Állattenyésztő vagyok, nylonparaszt*, meg mindenféle.

+ Vidékre költöztél egy pár éve...

– Igen, mert valahogy úgy érzem, hogy eredendően vidéki vagyok. *Budapest* a világ legszebb városa, imádom. Ilyen szép város még egy a Földön nincs, csak lakni nem lehet benne. Ezek a lakótelepek valami embertelen körülményeket teremtenek. De hát meg kell érteni azt, hogy vannak emberek, akik nem tudnak a sorsukon változtatni, és kénytelenek egy skatulyába bújni. És abban a skatulyában kell, hát... megpróbálni jól érezni magukat.

+ Igaz, hogy a *Szent László Gimnáziumba* jártál? Azért kérdezem, mert én is ott érettségiztem.

– Nem, én az *I. László Gimnáziumba* jártam. Akkor még az nem volt *Szent*! Akkor még ezt nem szabadott kimondani. Oda jártam, és nagyon jó szívvel emlékezem vissza rá.

(Folytatás a 28. oldalon.)

Beszélgetés Nagy Feróval (folytatás)

LL: – Politikai térre keveredtünk ezzel a kérdéssel...

– Nem, ennek semmi köze a politikához. Én az I. László Gimnáziumba jártam. Tudtuk róla, hogy az a *Szent László*, illetve bocsánat, én abszolút tudtam róla, neveltetésemnél fogva, de a tényekhez tartozik – és én nagyon szeretek szigorúan ragaszkodni a tényekhez –, hogy én az *I. Lászlóba* jártam, ami ugyanaz, mint a *Szent László*, de van egy árnyalatnyi különbség.

+ Egy időben nyíltan szimpatizáltál Csúrka Istvánnal, és szerepet vállaltál a politikai közéletben. Ma hogy állsz ezzel?

– Mint zenész, vagy mint közéleti ember, nekem semmi közöm a gyakorlati politikához. Az egy fontos másik kérdés, hogy én a mai napig azt gondolom, hogy amit a Csúrka mond, az igaz. Tehát csak az igaz... Nekem. De ettől a te véleményed abszolút más lehet. Mindig arról beszélnek, hogyha valaki ezen az úgynevezett népnemzeti oldalon áll, akkor az nem érti meg a másik embert. Dehogynem! Én teljesen megértem, ha ma valaki 18 évesen kommunista lesz. Az már viszont gyanús, ha 60 éves, és még mindig kommunista. Hát akkor nem néz végig az országon, hogy mit csinált? De ha te most frissen kommunista leszel, azzal nekem semmi bajom, ha te azt mondd, hogy „én magyar vagyok, ezen belül pedig kommunista”. De ha azt mondd, hogy csak kommunista vagy, és az internacionalizmus érdekel, akkor gyanús vagy. Akkor nem kommunista vagy, hanem egy világpolgár. Jogodban áll annak lenni, nem azt mondom, hogy ne legyél. Csak engedd meg, hogy én meg hadd legyek már magyar! Hadd lobogtassam a zászlómat, hadd ragaszkodjam ahhoz az ősi rongydarabhoz! Semmi baj ezzel. Az a baj, ha te, mint világpolgár azt mondd, hogy „van itt egy európai lobogó, lobogtasd azt!” Lobogtassa, akinek tetszik! Én nem akartam menni *Európába*, én ott vagyok. Ez itt aztán teljesen *Európa*. Azt, hogy egy kicsit *balkáni* beütése van, le kell nyelni...

+ Térjünk vissza a zenekarhoz! Milyen jövőt szeretnél a csapatnak?

– Nagyon szeretném, ha sokkal többet léphetnének fel. Szeretném, ha ez a zenekar anyagilag megerősödne, mert különben a mai világban nem tud működni. Szeretném, ha abból élnénk, hogy zenélünk, nem pedig mindenféle másból. Az egyik tagunk sofőr, a másik csapos, a harmadik „nylonparaszt”. Egyikünk például ki szeretné cserélni a 17 éves *Skodáját*.

+ Kikből áll a mostani Riese?

– Csak zseniális emberek dolgoznak a zenekarban. Én vagyok a leggyengébb

közöttük. *Laczik Fecó* basszusgitáron játszik, szerintem világhírűen, ahhoz képest, hogy csapos. *Székely Károly* és *Péter Zsolt* gitárosok, a dobosunk *Fülöp István*.

3. RÉSZ: A Sziget

LL: – Az idei Sziget-fellépéssel meg voltatok elégedve? (Nagy Feró és a Bikini)

– A fellépés, a közönség zseniális volt. A *Beatricét* szeretném viszont ott látni. A közönség visszajelzése abszolút pozitív volt. Azt hiszem, mi a *Szigeten* bebizonyítottuk azt, hogy Magyarországon igenis van több világhírű zenekar. A világ ugyan nem tud róla, de ez az ő baja. A *Szigeten* tendenciózan vannak összeállítva a fellépők, és nagyon ritkán szerepelnek olyan zenekarok, akiknek önálló véleményük van a világról. Én úgy érzem, hogy nekem önálló véleményem van, és nem lehet azt mondani, hogy ez jobb-, vagy baloldali. Én elmondom a véleményemet. Ezt aztán oda lehet rakni jobbra vagy balra, ahova akarod. Az a baj, hogy a *Sziget* szervezése jelen pillanatban inkább a liberális oldalnak kedvező előadók, illetve a külföldieket juttatja szerepléshez. A közönségre én csak hálával tudok gondolni, mert bebizonyította, hogy igenis nagyon nagy érdeklődés van egy olyan zenekarra, mint az *Ős-Bikini*. Legalább akkora, mint a *Prodigy* együttesre. Na most, ha a gázsijukat nézed, megalázó a különbség. A saját hazámban..., hogy a fenében van ez?

+ Gerendai Károllyal, a Sziget főszervezőjével valamikor nagyon régen munkakapcsolatban álltál.

– Úgynevezett mindenés, „lótífuti” volt nálunk. Ninesen semmi bajom vele. Én tiszteletben tartom, hogy ők a *Szigetet* ilyenek csinálják. Én nem egy sértődött embert akarok itt eljátszani. Ebben nincs benne az, hogy a *Gerendai* ilyen vagy olyan. Ő éli a maga életét, nem arról van szó, hogy rosszat tenne nekem. Egyszerűen a saját érdekeit követi. Ebbe az érdeklődésségbe én nem férek bele, de attól még marha jól elvagyok itt veletek, *Jászberényben*, nem?

LL: – A Szigetről kezdenek eltűnni olyan előadók, akiket annak idején te segítettél, viszont van helyettük Pa-Dö-Dő a nagyszínpadon.

– Egyet ne felejtünk el! Ez egy *Pepsi Sziget*, nem egy önálló, független valami, szemben az én műsorommal. Én döntöttem el, hogy mi lesz benne, de nálam bárki lehet. Én nem cenzor vagyok. Ha valaki megkeres, biztos lejátsszom az anyagát, ha csak nem sérti a közfélést. A jelenlegi és az elmúlt kormányt azonban ne szidja senki! Szidjad *Mátyás*

királyt, az már úgy elfér. Valószínűleg a *Pepsi* rengeteg pénzt áldoz arra, hogy a *Sziget* működjön. Ha sok pénzt áldoz, normális dolog, hogy beleszól, ki lehet ott, illetve, hogy nem lehet *Coca-colát* inni. Csak egy ideális világban létezik olyan, hogy valaki odaadja a pénzt, és azt mondja, hogy azt csináltok, amit akartok. Ma már ilyen nincs, de azt tudatosítani kéne az emberekben, hogy „gyerekek, mi a *Pepsi Sziget* vagyunk, nálunk mást nem ihat, csak *Pepsit*”.

LL: – Azzal, hogy ti feltűntetek a hetedik Szigeten, valamit ellensúlyozni akartak a szervezők?

– Valamit észrevettek abból, hogy valahol egyoldalú a műsor. Igazából nagyon sok mindenki kimarad ebből. Találkoztam a szervezőkkel utólag, és tetszett nekik a bulink. Elképzelhető, hogy a jövőben is felléphetünk, természetesen „aprópénzért”. Egyébként felajánlottam, hogy csináljuk meg a *Feketebárány Fesztivált*, hiszen az a *Szigeten* történt még 1980-ban.

4. RÉSZ: Filozófia és ami annál több

LL: – Régen Miskolc mellett laktam. Állítólag annak idején ki voltatok tiltva a Bikinivel Miskolcra, és az egyik koncertet emiatt a várostól 3 km-re lévő Felsőzsolcán tartottátok meg.

– Volt olyan, hogy *Felsőzsolcán* játszottunk, de nem voltunk betiltva. Jogilag az más eset, hogy azt mondták a művelődési háznak, hogy a *Beatrice* vagy a *Bikini* fellépése nem ajánlott. Ez tulajdonképpen egy betiltás, mert abban a rendszerben egyértelműen az volt, de erről konkrét papír nem létezett. Sokan azok közül, akik a '80-as években is kiadtak évente két lemezt – lásd *Koncz Zsuzsa* – arra hivatkoznak ma is, hogy ők mekkora reformerek és forradalmárok voltak. Akkor hogy adhattak ki annyi lemezt?

(Közben megfordítom a kazettát, *Feró* pedig aggódik, hogy nehegy lemaradjon valami a szalagról.)

LP: – Amikor meghalt a Garázs válógatáslemezén is szereplő AMD éneke, Sotár, akkor mit gondoltál?

– Lehet, hogy ti túl nagy jelentőséget tulajdonítottok *Sotár* halálának. Ő egy figyelemreméltó ember volt, a halálával megszűnt valami, amiről csak hosszú idő múlva fog kiderülni, hogy mennyire volt értékes. Lett egy mártírja a műfajnak, ez nagyon fontos. *Petőfi* például minden rendszer a zászlajára tűzte, anélkül, hogy *Petőfi* tehetne erről.

Beszélgetés Nagy Feróval (befejezés)

Annak a kultúrának, amit az AMD képviselt, tulajdonképpen vége van. Mi se értékelhetjük túl a Beatrice szerepét. Bejön a koncertekre 500 ember, és kész. A rockzene eleve rétegzene, azon belül pedig még kisebb réteg a heavy metal, a hardcore, a punk. A Beatrice még normális helyzetben van, mert a lakodalmas rocktól a heavy metalig mindent játszik. Mindent lehet szeretni. Én például az „Ősbikinit” nagyon szeretem, mert tudom, hogy ez milyen érték, de ettől még a népet nem lehet lehülyézni, amiért nem szereti, vagy nem tudja, hogy mi az.

+ Hiszel abban, hogy egyszer újra jobb idők jönnek a műfajra?

– Nem tudom. Én zenész vagyok, nem ideológus. Nem értek egyet azokkal, akik azt mondják, hogy a rock örök és halhatatlan. A mai világban, amikor nem érdemes szépirodalmat írni, ki a fene kíváncsi rá? (A tömeg kint kezd türelmetlenkedni: „Ricse-ricse, Beatrice!”)

+ A 10 éves kisfiad milyen zenét hallgat?

– Nagyon sokfélét. Én zeneileg egyáltalán nem irányítom őt. Most az Attila, Isten kardját nézi egyfolytában, beöltözik, és „felépése” van. Tegnapelőtt A költő visszatér című rockoperát nézte, és ő volt benne a Varga Miklós. A nagyobbik fiam egy időben abszolút Beatles-szakértő volt, most ilyen techno-s irányzatokat szeret, de az ő dolga. Néha ugyan szólok, hogy annak a zenének kicsit hőemelkedése van, de nem veszi komolyan. Én az apjuk, a haverjuk vagyok.

Szokták mondani, hogy nekem minden hülye, és semmi sem jó.

LP: – Milyen filmeket néztél meg mostanában?

– Nem nézek filmeket. Láttam annak idején a Csillagok háborúját meg a Ford Fairlane-t, mert azt szinkronizáltam. Amúgy a legjobb film a Volt egyszer egy Vadnyugat. Mit néztek? Körülbelül tíz éve voltam utoljára moziban. Láttam a TV-ben a Supermant, a Szupercsapatot. Esmeraldát nem láttam, például. Van, amikor öt percig is belenézek valamibe, és utána elmondom neked, hogy mi fog történni. Nem hoznak nekem információt a filmek. Én most nem nagyképpuskodom. Ahhoz, hogy Istenhez eljussak, ezek nem segítenek előre. A legtöbb film arról szól, hogy van egy jó és van egy rossz. A nép nem szereti a Bádorgdobot, mert nincs mit nézni rajta. A Schindler listáján sincs mit nézni. Mind tudjuk, amit elmond, sőt valamit még akar velem tudatni, amit nem is hiszek el.

+ Úgy tűnik, túl bölcs vagy.

– Igen...

LP: – Honnan szerzed az információt?

– Az univerzumból. A tanyán nagyon jó helyen vagy. Menj el, nézd meg az utolsó bogarat is – ne taposd el! –, ott megtalálod az igazságot. Menj el az egyszerű parasztemberhez, aki sokkal többet tud a világról, mint amit az egyetemen megtanulsz filozófiából. Csináltál már kecskesajtot? Beszélgettél már a kecskével vagy a

OPTIMISTA
BEKE A RETTEGÉSEK
Vagyis

kakas-
sal? A világ, az
univerzum nem egy fan-
tasztikus dolog. Itt van mindenhol, ben-
nünk. Isten iszonyú végtelen, bárhol meg
tudod tapasztalni. Nekem mindent jelent egy
kecském, a részem. Ha megdöglene, beteg
lennék. Összesen nyolc darab tyúkom és egy
kakasom van, de én egyenként mindegyiket
ismerem. Azt mondják rólam a faluban is,
hogy hülye vagyok. Ha ülök benn a tyúkol
közepén, és megjelenik egy haverom, nem
veszem észre, mert dumálunk az állatokkal.
Nincs nevük, azzal címkéket aggatnék rájuk,
és különböző skatulyákba tenném őket. Az
emberekkel sok esetben az a baj, hogy te azt
szeretnéd, hogy olyan legyek, mint te, de én
nem szeretném, hogy olyan legyél, mint én.
Azt akarod, hogy el tudjunk beszélgetni
filmekről, de én nem tudok neked most fil-
met mondani. Optimistán bele a reményte-
lenségbe! – Ez a lényeg.

(Simon Viktória, Libor László, Libor Péter)

További „erősítés”: Viszok Attila és Anyecska)

Sok hűhó semmiért

(avagy hogyan utazunk sokat feleslege-
sen, és hogyan fázunk meg egy elmaradt
koncert miatt)

Mindenkinek megvan a maga keresztje, amit annyira fontosnak tart, hogy képes bizonyos dolgokról lemondani és igen nagy áldozatokat megtenni a célért.

Nálam az egyik ilyen kiemelten fontos dolog Cseh Tamás és a zenéje. Minden érzésem kihegyezve arra, hogy mikor, hol, merre játszik, hol lehet őt látni, és ami még fontosabb, hallani! Már hetekkel ezelőtt felfigyeltem, hogy otthon lesz egy előadói estje, megszervezttem a jegyvásárlást, a hazautazást és érzelmektől párás szemmel, izgatottságtól remegő hangon újságoztam minden embernek a közelemben, mekkora élményben lesz majd részem. A közeli ismerőseim megértően nézték

lelkeseidősem, mások a megszállottaknak kijáró fureszálló tekintetüket vetették rám csupán. Nekem mindegy volt, mit gondol a külvilág, éreztem a találkozás súlyát. Szülővárosomban láthatom a mestert előben másodszor. Újra áll majd a színpadon szépen és szerényen, fogja a gitárját, és csak énekel.

A hétvége viszontagságai után rohantam haza, illetve csak képzeletem szárnyalhatott szabadon, mivel a vonatok remek szokásukhoz híven késnek. Ácsorogtam a hidegben, arra gondolván, hogy ennyi meg se kottyánhat nekem, ülttem a fűtetlen vonaton, biztatván magam, kibírod, hiszen látni fogod a mestert! Sikertől lekésnem a csatlakozást persze, de nem vártam újabb vonatra, inkább buszon tettem meg a hiányzó kilométereket hazáig, nem bántva azt, hogy ez az út duplán lett kifizetve. A fontos az volt, hogy hazaérjek kezdésre, az út minősége és ára nem számított.

Időben megérkeztem, volt időm a helyi járatot igénybe véve hazabuszozni. Utána a következővel újra fel a városba, rohanás a várt csodák megtestesülésének helyszínére.

A végzet azonban mindig lesújt a sokat akaró halandóra. A Várszínház Kamaratermének aijtáján egy darab gépelt papír fityegett, az adta a tisztelt közérdemű tudtára, hogy a meghirdetett előadói est betegség miatt elmarad...

Bábel tornyának porba hullása nem okozhatott akkora eselődást, mint amit én éreztem akkor. Minden emiatt eltűrt kényelmetlenség és vállalt szenvedés rámvicsorgott, és kikacagott éles fejhangan. Álltam magamban az üres utcán és a könnyem majd kicsordult hatalmas önsajnálatomban.

Most újra a műsorújságokat bújom, hátha felbukkan valahol a mester neve, hátha valahol újra megcsillan a remény halovány sugara az elmaradt csoda pótlására.

Fazi

Kollégiumi Káosz Napok

Az idei **Káosz Napokat**, ami egy kétnapos program-sorozatról állt, november 12-13-án rendezték meg. A „bulinkon” csak főiskolások vehettek részt (bár néha-néha, félrekacsintva „külsősöket” is észrevettem). A rendért mindkét nap biztonsági őrök feleltek.

A programokból bőven lehetett válogatni. Volt ping-pong-verseny, divatbemutató, *Máté Péter-est Mosonyi Ferenc* előadásában, *Jazzberény Band* és *Logaritmus* zenekar, és persze tánc kifulladásig. Az ínycsepek pedig megkóstolhatták *Vácsi*

Gyula bácsi paprikás krumpliját is. A technikai dolgok felelőse *Viszok Attila* volt, aki fergeteges „partyt” teremtett nekünk az első napon. A *KOB-os* fiúk büféjében csillapíthattuk a lázas tánc közben ránk törő szomjunkt és éhségünket. A különleges hangulatot csak fokozta a *dzsörzébál* fan-

tasztikus légköre. Pár órára mindenki „visszautazhatott” a 60-as évekbe. Tréfából is kijutott mindenkinek. Erről a divatbemutatón szereplő, kecsesen mozgó, szemrevaló női viseletben illegő-billegő fiúk gondoskodtak. A hangulat olyan jó volt, hogy még kedves, dolgos portásunkkal, *Sanyi bácsival* is roptuk a táncot. A diákok körében is sok minden történt. Elcsattant néhány pofon és néhány csók is. Felhőtlenül ismerkedtünk, beszélgettünk, és ha ügyes voltál, párra is lelhettél. *Megkérdeztünk néhány diákot, hogy ők hogyan látták a kétnapos programot, mi az, amire szívesen emlékeznek vissza. Íme, a válaszok:*

B. L.: – Kérdezte tőlem a K.Z., hogy mikor lesz vége a *Máté Péter estnek*? Azt válaszoltam, hogy biztosan elmegy már. Erre S. G. megkérdezte, miért? Mondtam neki, hogy azért, mert már az *Elmegyek* című számot énekli.

S. M.: – Engem a *Jazzberény* és a *Logaritmus* zenekar játéka fogott meg. A *Husznay Ibanéz-e* és a K. Tomi *Fendere*, meg a *Szajkó* basszusgitárja is tetszett.

H. Zs.: – A 60-as évek hangulata, öltözete nagyon tetszett. Ilyen remek légkörben még nem volt részem.

F. M.: – Hirtelen magára rántott a H. Zs., én pedig iszkoltam, mint a nyúl.

K. Z.: – Megéltem akkor azt is, hogy megittam életem legsavanyúbb borát, elhagytam a gitárt, és azóta szeszmoly vagyok.

F. N.: – Kicsit homályos...

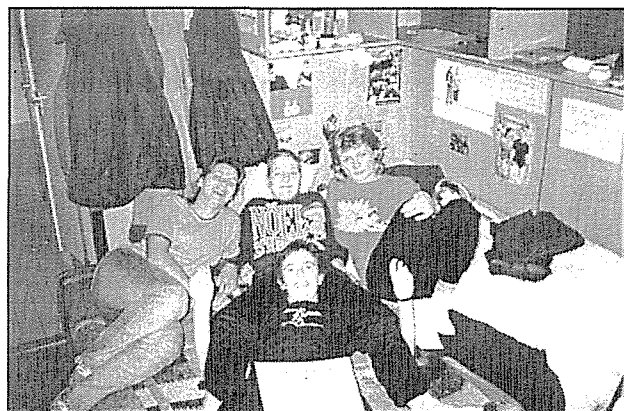
K. G.: – A *Máté Péter-est* jó volt, változatos volt a számok összeállítása. Vidám, ugyanakkor mégis megadta a kellő tiszteletet az elhunytaknak. A műsor kicsit rövid volt.

J. A.: – Jó volt, jó volt táncolni, jók voltak a zenekarok, jók voltak a nők, jók voltak a ruhák, jól éreztem magam.

Úgy gondolom, mások szerint is érdemes volt itt maradni, még a pénteki napon is. Remélem, jövőre is sok érdekes programmal várnak majd minket a *Kollégiumi Napok*.

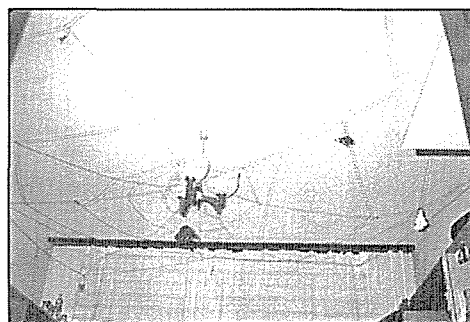

A „lányok” a bemutató fáradalmait pihenik

A 227-es szoba: Sajó Judit, Kónya Tímea, Kárpáti Anikó, Szabó Judit

A Káosz-Napokon először meghirdetett „Legharmonikusabb szoba” címet több, mint tíz pályázó közül a 227-es szoba „leánysága” nyerte el. A KOB tagjai alkották a zsűrit és járták végig a jelentkező lakosztályokat. Az eredményhirdetésre és a nyeremény átadására a *Dzsörzébálon* került sor.

A Pók-ól

Gólyabál 1999

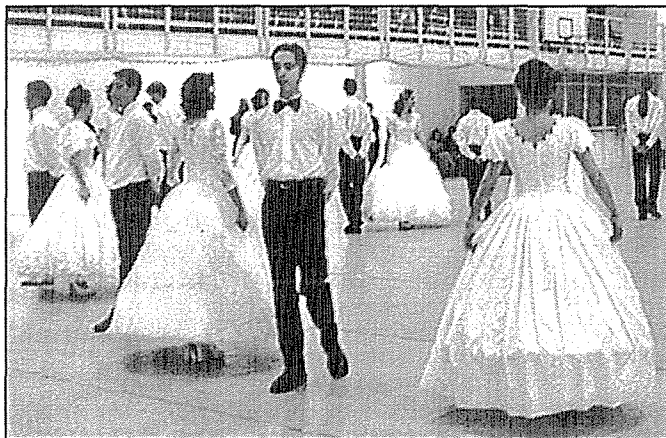
Gólyáknak állt az a híres-neves bál, amelynek a napja november 26-ára esett. Az, hogy miért ők képviseltették magukat a legkevesebben, maradjon az otthon maradottak titka. (Bár az idei gólyabál fokozatos elnéptelenedése már sejtetni engedte, milyen nehéz felkelteni az utánpótlás figyelmét.) Azoknak, akik eljöttek a saját avatásukra, remélhetőleg sikerült maradandó élményeket szerezniük szárnypróbálgatásaik közben.

Az idősebb madarakat – lásd felsőbb évesek – kezdetben aggasztotta a megszokottól eltérő, kevesebb program szervezésére alkalmas helyszín, de ennek is megvolt a maga előnye: nem azzal kellett tölteni az estét, hogy a bőség zavarában, egyik teremből a másikba rohangálnak, anélkül, hogy bármit is végig tudnának nézni...

Meglehetősen döcögösen indult az este, de az elsők nyitótáncra kárpótolta a várakozással végignyúlódott időt.

A DMK Ifjúsági Háza kissé szűkös méretűnek bizonyult. Már a meghívott humorista is rengeteg embert vonzott a kisterembe, de az utána következő koncertre csak a műsorért harcolni hajlandók értek be. A „nagyszínpad” küzdőtere is próbára tette a nagyerőműt, volt, aki felúton feladta a csapolást a *Beatricének*, és visszavonult az ugrálás alatt szerzett sebeit ápolgatni.

A *Bercsényi úti iskola* tornatermében viszont a legsúlyosabb klausztrofóbiában szenvedők sem panaszkodhattak arra, hogy nem kaptak levegőt. Jó választás volt, hogy ide hívták azokat a zenekarokat, amelyek a táncos lábúaknak szolgáltattak ropni valót, a

másik épületben ebből hamarosan flitteres húsdaráló kerekedett volna. Így azonban békésen megfértek egymás mellett a parkett – gólya – ördögei éppúgy, mint azok, akik a maguk megpróbáltatásai után regenerálódni, esetleg detoxikálódni vágytak. (Akinek nem inge, ne vegye fel azok helyett, akik úgyis hiába próbálják erőltetni a memóriájukat a kiesett percek, órák, nap miatt...)

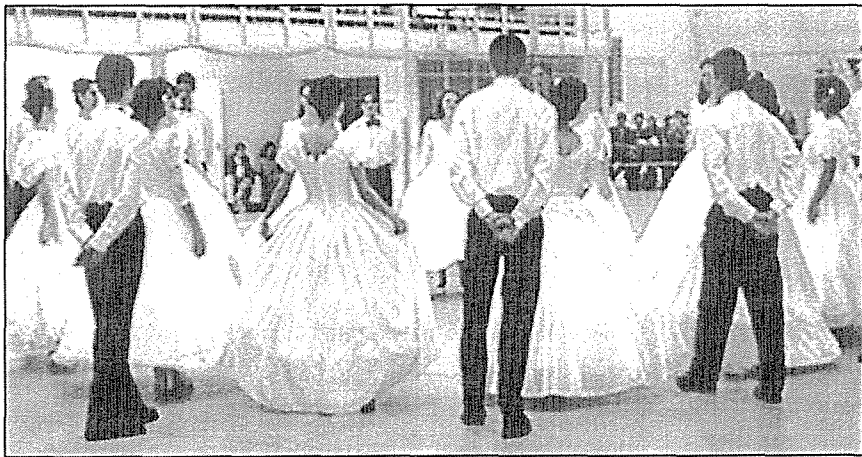
A bál királynője és királya a felsőbb évesek közül került ki, ami nem azt jelenti, hogy a gólyatollazat hátránynak számít egy ilyen jellegű választáson. (A „király” kékvérűnek nem mondható, keresetlen „köszönő” szavainak visszaidézésétől most inkább tekintsünk el.)

Viszont érdemes megemlíteni azokat az embereket, akik a rendre felügyeltek. A fesztiválok „izomagy-kiállításain” edződtek tudják igazán értékelni az olyan biztonsági szolgálatot, ahol természetes a mosoly és az értelem. A bál „őrei” e kettő alkalmazásával intézkedtek, ha a szükség úgy kívánta.

Nagyon sok *Gólyabált* megért már ez a főiskola. Hogy a jövőben lesz-e még legalább ugyanennyi, az elsősorban azon múlik, hogy általánossá válik-e a jelenlegi főszereplők érdek telensége, vagy csak átmeneti korszaknak bizonyul...

Béem

(Dígtfotó: Soós Imre)

Gólyabáli visszhang

A gólyabál mindig nagy eseménynek számított a főiskola életében. Alkalmi viselet, kellemes hangulat, eseménydús program – ez mind-mind fontos alapja egy bál sikeres kivitelének.

Idén is megrendezték a gólyabált. Kis gólyáink izgatottan készülődtek a nagy eseményre, szoros családi kötelékek fonódtak, beindult a gépezet a nyitótánc felé...

S lassacskán kibontakozott a program is.

Végre elérkezett a nagy esemény, s a gólyák szép keringője után hajnalig tartott a nagy mulatság. Aztán jött a következő hét, jöttek a visszhangok ilyen-olyan véleményekkel. Engem módfelett érdekelt, hogy ki hogyan vélekedett az idei gólyabálról.

A megkérdezettek körülbelül 40%-a nem volt ott a gólyabálon, s hogy miért, nos ennek okai a következők voltak:

– túl messze volt a rendezvény a kollégiumtól;

– nem nyerte el tetszését az előzetesen kiplakált program;

– túl drága mulatság lett volna az útiköltséggel együtt;

– mostanában ez az egy hétvégeje volt szabad;

– nem volt kedve;

– otthoni elfoglaltsága volt.

A fenti indokok közül az első hangzott el a legtöbbször.

A további 60% tehát ott volt a bálon, ám kétharmaduk nem érezte jól magát. Arra a kérdésemre, hogy miért nem, az alábbi válaszok érkeztek:

– több helyszínről kellett ingázn;

– nem volt meg az a családias hangulat, ami a régebbi gólyabálokra jellemző volt;

– végig fel voltak kapcsolva a villanyok;

– sokan említették a programok egyhangúságát, főleg a diszkót hiányolták;

– voltak, akik a meghívott együttesrel nem voltak megelégedve;

– volt, aki a kevertet hiányolta a fenti büféből.

Ezek mellett legtöbbször a vendégeket, főiskolásokat, főleg a gólyákat (!) hiányolták (ja, és a csárdát).

Most nézzük az érem másik oldalát, azon véleményeket, amelyek alkotói jól érezték magukat. Ők ezt a jó társasággal, a (nekik) jó zenével magyarázták. (Akinek a zene és az együttes nem volt megfelelő, annak nem volt az...! Erre pár sorral feljebb nincsen zárójeles utalás, ellenben itt van. – A szerk.) Előnyként került szóba a helyszín, hiszen itt – a tavalival ellentétben – nem volt zsúfoltság. Nagy szerepe volt a „csak azért is jól fogom magam érezni” kategóriának is.

Megállapítható, hogy az idei gólyabál egyaránt pozitív és negatív véleményeket állított szembe. Itt fontosnak tartom megemlíteni, hogy a gólyákat sok esetben érdektelenségük tartotta vissza. Vagy a szervezés hiányossága?

Ki-ki döntse el maga...

Vacska Mati

Irónia...

Technika, számítás

Szorgalmi- és vizsgaidőszak a XXI. században

(virtuális jövőkép, bejátszások)

2003. például. A *jászberényi* főiskolai/egyetemi hallgató szemináriumon való részvétele esetleges (dejá vu 1990-es évek második fele). Idejének jelentős részét a számítógéptermekekben tölti. Legjobb barátja, megértő társa és játszópajtása egy Intel 88-as, 1000 gigaherzre tuningolva. Jobb keze gyengéden fogja tenyérre az egeret.

Iskola. Számítógépek, videokamerák felszerelve mindenütt. Bejáratnál, kijáratnál, tantermekben. Az oktatók előadását kamerák rögzítik. (Óra előtt sminkelés.) A padokban csak elvétele, alszanak. Vizsgára való jelentkezésre lehetőség van az oktató honlapján, különleges esetben mobiltelefonon, SMS-ben. Kár a szóért...

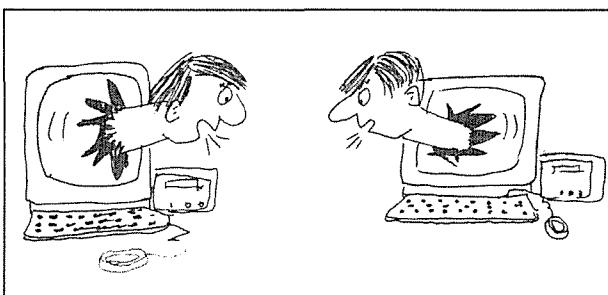
Kollégium. Felvételi pályázat beadása kizárólag az interneten. Elutasító válasz ímélnél. A múlt századi/ezredti társalgó helyiség ma hálótársalgó; kommunikációs tér a net. *Chattintók* minden monitor előtt (dejá vu 1999, 125-126-os terem). Sehöl egy emberi szó, csak a billentyűzet kopogása és az egér klikkelése hallik. Néhány eminens *T. Kiss*

doktor előző napi előadását nézi. Páran, akik ellustult állapotuk miatt nem veszik a fáradságot arra, hogy átsétáljanak a főiskola 227-es termébe, ám a tanulás után még mutatnak érdeklődést, a hajdani tévék helyén álló nagy kivetítőn megnézik *Soós*

adjunktus úr „Kapcsoljuk a főiskola nagyelőadóját” című műsorát, ahol a pulpitusról éppen *Kalmár Pál* hirdeti tanait.

Káróczy csokma (Imre tanszék). *Bőzsi* néniék PC-kre

cserélték a zenegépet. A pultnál már nem szorul ki a gangra a fogyasztani áhítók tömött sora: rendelés c s a k számítógépen, kiszolgálás

„csökkentett üzemmódban”, vagyis lassan (dejá vu 1997-99), de biztosan, az előjegyzések sorrendjében. Cigifüst a régi, desktop (asztali) viták nemtetszés-nyilvánítása a kor (n)etiktájának megfelelő: :-(((

Vizsgaidőszak. A könyvtár weblapján túlsordulnak a megrendelések. Már nehéz videokazettán hozzájutni az első félév „*Simig összes előadása*” című kötethez, a hangszalag anyaga pedig kevés a jelesre ácsingózónak, mert azon ugyebár nem látszanak a táblára vetett koordináta-rendszerek. Viszont bőven van még *Wirth István* CD-jéből, amelyen egy-egy adott témakörből linkek szerteágazó hálózatán keresztül művelődhet a lelkesebbje.

A vizsgára való felkészülést csak a rendszer gyakori lefagyása hátráltatja (dejá vu, ugyebár). Sebjaj. Az újraindítás ideje alatt válthatunk végre két SZÓT a mellettünk ülővel, ő vajon éppen melyik távoli „barátjával” echateli a vizsgaidőszak nehézségeit?...

A kor *nagy sikere*, hogy végre *saját weblapja* van mind az intézetnek, mind a kollégiumnak (csak semmi

dejá vu)...

(Illusztráció: *Telek Béla*)

(bt.)

Pentések! Pentés nők! Tisztelt szelényeink matláfok!

Engedjék meg, hogy a hanarveknységi pörge möрге részéről így elpotálhassam önöknek a hanarveknysiesik szívből jövő sunyáit. Meggyőződése, hogy e mostani bélgamáción, nyilvánosan is elpotálhatjuk, hogy noha a gronyás idén szilanyásként jött, a gárczaki mégis elegendően telmekős és már herfel a dumóef. Idén már zselenyákkal pötéltük a poslát, a posla bényét és a posla bényén belüli rugányt. Nem hiába zödéltük a dernyét, rogodásaink, zögördéseink most már végre kumálnak. A magam részéről kifetyélhetem, hogy nem dolásztuk el a herfelést, eleget tettünk a harmadik szusongó meléinek így aztán bízvást számíthatunk pilmanóra és egy kevés poslára is. A posla bénye idén talán kevesebb lesz mint tavaly, de felgyomáltunk helyette elegendő bélges menát.

Ezen a téren nincs és nem is lehet palizsánkos bélganyáz vagy bármi féle selga-velga. A dölmenés, a következetes dölmenés folyik tovább és ebben a kis szervezet is vetlás. Vetlás, mert a hanarveknysiesik értik a totyolákban rejlő fonyolát. Innen ígérjük, hogy Geremen lesz a durmák, ha bolonyként vezérjük a csumót és nem engedünk a fodoles lenyán. Erről a helyről is felnyihorlunk és furákkal élünk a legmagasabb szedál felé, vezérje keresztül a pörge-mörgciek dödéjét. Mert mi büszkék vagyunk a dödénkre, ez a dőde a mi dödénk, ahogy azt pöcsek, a nagy pöde mondta: inkább ma több dőde mint humo. Végül köszönöm, hogy fölszögyélhettem a dézermant és kívánom az egész bélgamációnak, hogy még nagyon sokáig desle donyáljon a ribán. Éljen a bedő, éljen a torentálbödle, éljen a nyefke. Köszönöm.

(Az elsőéves művelődésszervező-könyvtár szakosok bemutatkozó estjén elmondta: **P. Sz. K.**)

Eleged van a '90-es évekből?!

Jelek, amelyek erre utalnak:

- 1.. Megpróbálsz beírni a jelszavadat a mikrohullámú sütőbe;
- 2.. Évek óta nem játszottál igazi kártyával;
- 3.. 15 telefonszámod van, amelyeken elérheted háromtagú családot;
- 4.. E-mail-en kérdezed meg a melletted ülő kollégádat: „Van kedved este beugrani egy söre?”, és ő azt írja vissza: „Igen, csak adj még öt percet!”;
- 5.. Interneten többször beszélgettél egy ismeretlen dél-amerikaival, de idén még nem beszéltél a szomszédoddal;
- 6.. Vásárolsz egy számítógépet, és egy héttel később már elavulttá válik;
- 7.. Azért nem tartod a kapcsolatot a barátaiddal, mert nincs e-mail címük;
- 8.. A Magyar Postát rendkívül lassúnak találod. Hajlamos vagy a nemzetközileg elterjedt „snail-mail”, csiga-posta néven emlegetni;
- 9.. A rendszerezettség szerinted a színes post-it jegyzetek használatával érhető el;
- 10.. A legtöbb viccet e-mail-en kapod;
- 11.. Egy hosszú munkanap után otthon is üzleti stílusban válaszolsz a telefonokra;
- 12.. Amikor otthonról telefonálsz, „0”-át tárcsázol, hogy városi vonalat kapj.

Tudod, hogy a '90-es években dolgozol, ha:

- 1.. Négy éve ugyanannál az asztalnál ülsz, de már a harmadik különböző cégnek dolgozol;
- 2.. Az önéletrajzod a zsebedben van egy floppy lemezen;
- 3.. Mámorban úszol, ha 1.7%-os béremelést kapsz;
- 4.. A kilencórás hírekből értesülsz arról, hogy felesleges munkát végzel;
- 5.. A főnököd nem tudná ellátni a te munkád;

Monica Lewinsky
sajtótájékoztatót tart

- 6.. A szerződéses emberek száma több, mint az állandó dolgozóké, és nagyobb eséllyel kapnak hűségprémiumot;
- 7.. A felső vezetők fizetése magasabb, mint az összes harmadik-világbeli ország éves költségvetésének összege;
- 8.. Nyáron is sötét van, mikor munká-

ba, illetve amikor munkából mész;

- 9.. Pontosan tudod, hány napot kell még dolgoznod a nyugdíjig;
- 10.. A pályázók annak ellenére, hogy nem eléggé kvalifikáltak és tapasztaltak, visszalépnek az interjún, amikor megtudják, mennyi lenne a kezdő fizetésük;
- 11.. Látsz egy jól öltözött, okos embert és tudod, hogy csak látogató;
- 12.. A tapasztalt régi dolgozó vadiúj modern laptop-ot kap, ami mindent megcsinál helyette, míg te nyugodtan elmelepsz ebédelni, amíg a tiéd elindul a rendszer;
- 13.. Beteg akkor vagy, ha már nem tudsz menni, vagy ha kórházba kerülteél;
- 14.. Már késésben vagy a feladattal, amit még csak most kap-
tál meg;

Aranyköpések

K. Krisztián: – Szeretek moziba járni, de szeretem a filmszakadást is...

F. Ildikó: – Tavasz szél tüzet áraszt...

K. Andrea: – Neked fiú, vagy lány a húgod?...
– Minden embernek van kalabája...

T. Tamás: – A fodrász után veszt részt...

P. Miklós: – Mondtam Zsírósna, hogy a negyedikén sütnék zsíros kenyeret...
(bundáskenyeret helyett)

Egészségügy vizsgán az egyik vizsgázó: – 38 Celsius-foknál a test még meg tudja ölni a károkozókat.

Soma Bródy János zenéjét szidva: – Én is kiállhatnék egy szál gitárral énekelni, de nem tudok se gitározni, se magyarul!

K. Timi: – Reggel vettem fél liter kenyeret...

H. Anyica: – Megszórom borssal...

R. Erzsébet: – Minden nap van Kenő-sorsolás.

V. Melinda: – Szemspilla pirál.

K. Teréz: – A jegyesbolt mellett (vegyesbolt helyett)...

S. Vikki: – Anyecska ideges, mert egy hetet késett a vonata (egy órát helyett)...

I. Maresi: – Sosem akartam templomot esküvővel!

15.. Nincs pénz az osztályodon szükséges két ember felvételére, de négy teljes-munkaidős tanácsadót felvesznek a vezérigazgató mellé;

16.. A főnököd kedvenc mondatkezdései:

Ha lesz néhány perced..., Be tudod sűríteni ezt...?, ...A szabad idődben, ...Ha felszabadulsz egy kicsit, ...Tudom, hogy elfoglalt vagy, de..., Van egy lehetőség számodra, hogy...

17.. A szabadságot átviszed a következő évre, vagy kifizetik jövő januárban;

18.. Minden héten van egy hirdetemény, hogy valaki elmegy, akiről nem is tudtad, hogy itt dolgozik;

19.. A rokonaid és a családod úgy jellemzik munkádat, hogy számítógéppel dolgozik;

20.. Onnan ismered gyermekeidet, hogy az asztalodon van a fényképük;

21.. Végigolvastad ezt a listát, közben bólogtattál és megértetted;

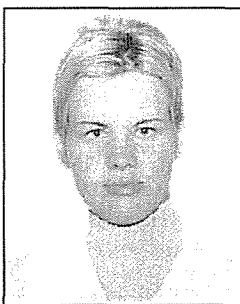
22.. Gondolkodsz, hogy továbbküldjed a barátaidnak, akik vicceket szoktak neked küldeni...

Bemutatkoznak kézilabdásaink (IV. rész)

A kapus szemszögéből Beszélgetés Hubai Judittal

Az 1999/2000-es kézilabda-bajnokság nyitánya előtt több fiatal játékos is bekerült a JTKF DSE NB I/B –ben szereplő felnőtt csapatába. Közéjük tartozik Hubai Judit, főiskolánk elsőéves könyvtár-művelődésszervező szakos hallgatója, aki Nagykatáról „csábult át” Jászberénybe, azzal a nem titkolt céllal, hogy a magasabb osztályban is kipróbálhassa képességeit. Jelenleg két rutinos hálór (Zsibók Györgyi és Hang Györgyi – A szerző.) mögött a harmadik számú kapus. Fiatal még, bőven van tehát ideje bizonyítani...

+ Miért pont a kézilabdával kezdted el komolyabban foglalkozni?

– Sportos családból származom (édesapám futballista volt), így adott volt, hogy én is komolyabban veszem a mozgást. A kézilabda igazából véletlenül jött, egy általános iskolai test-

Névjegy

Név: Hubai Judit

Születési hely: Cegléd

Születési idő: 1981. 04. 21.

Testsúly: 70 kg

Magasság: 172 cm

Szak: könyvtár-művelődésszervező

Első edző: Mészáros Ágnes

Korábbi egyesületek:

Tápiószentmárton SE (1994–1995);

Nagykátá (1995–1998)

Poszt: kapus

n e v e l é s ó r á n
figyelték fel rám;
talán mozog ebben
a gyerekben valami.
Igazából hetedik
osztályos korom óta
f o g l a l k o z o m
intenzíven a kézi-
labdával.

+ A sporttal
kapcsolatban
milyen tervekkel
é r k e z t é l

Jászberénybe?

– Elsődleges szempontom az volt, hogy kézilabdázzak, persze a diploma is fontos, de egyelőre a játék még előrébb szerepel a terveimben. Pesti Edit (A JTKF DSE balszélsője – A szerző.) inspirálására jöttem ide, ő volt a tornatanárom. Döntésem azóta sem bántam meg.

Kedvencek:

- ország: Ausztrália (itt élnek rokonaim)
- város: Sydney
- zene: diszkózene
- szín: kék
- tantárgy: pedagógia
- sportág (kézilabda mellett): labdarúgás
- kézilabdázó: Farkas Andrea (Dunaferri) és Pásztor István (Fotex KC Veszprém)

+ A csapatépítés sok helyen úgy kezdődik: végy egy jó kapust...

– Szerintem is így van. Nekem még sok mindenben fejlőd-
nöm kell, sajnos az indítások nem úgy mennek, ahogy szeretném, emellett a felső sarkos lövések hátrítása is nagyon gyengén megy (sokszor „lóg” a kezem, ami egy kapusnál nem biztos, hogy hasznos). Hang Györgyi, aki kapusedzőm és csapattársam egyben, nagyon sokat segít abban, hogy fejlőd-
jek, szóval neki csak köszönettel tartozom.

+ Általában melyik típusú mérkőzést kedveled: egy erős ellenfél ellenit, akik lőnek kapura, ezáltal foglalkoztatva vagy, esetleg egy „tutibb” meccset, ahol lehet lazítani is?

– Egyértelmű, hogy az előbbit, hiszen az iramosabb meccseken az ember nem tud leülni, ilyenkor jobban fejlődhet.

+ Távlati terveidben milyen szerepet szánasz a kézilabdának?

– Mivel továbbtanulásomat is a sportolás határozta meg, így egyértelmű, hogy ez marad továbbra is előtérben. A megyei első osztályú játék után nekem az, hogy itt vagyok, min-
denképpen előrelépés.

+ Köszönöm a beszélgetést.

Kovács Krisztián

Pingpong-verseny

A Kollégiumi Napok alkalmával egy nívós pingpong-versenynek adott otthont a Zirzen Janka Kollégium. Elég szép számban jelentkeztek versenyzők. Az eddigiektől eltérően mindkét nemből sikerült győztest hirdetni. A tizenhat fiúinduló közül az egyenes kieséses rendszer szerint lebonyolított viadalon Kovács Attila bizonyult a legjobbnak.

A lányoknál Molnár Ildikó négy társát megelőzve lett első.

Üde színfoltja volt a tornának az elviekben megtartott párosok küzdelme, amelyet a Tárca Vivien – N. Nagy (Félféjű, Lakatos, Punk, Bögrés, Rumkólás, Monogám, A nagy szovjet testvér barát mamusz) Nikolettá nyert meg.

Az eredmények:

Negyeddöntők

1. Kovács A. – Holczmann 2-0 (21-14, 21-9)
2. Csató P. – Kovács K. 0-2 (15-21, 10-21)
3. Nagy A. – Pavlenka 0-2 (12-21, 15-21)
4. Erdélyi G. – Bíró L. 1-2 (21-16, 19-21, 10-21)

Elődöntők

1. Pavlenka – Kovács K. 2-0 (21-14, 21-14)
2. Kovács A. – Bíró L. 2-0 (21-17, 21-16)

A harmadik helyért

Kovács K. – Bíró L. 0-2 (17-21, 19-21)

Döntő

Pavlenka – Kovács A. 0-2 (14-21, 19-21)

II. KÁOSZ-Torna

Új név a tornagyőztesek sorában: Ziccer Janka FC

Emlékeztetőül a torna mérkőzéseinek eredményei (A játékvezetők: Csányi Miklós, Pernyecz Ferenc):

JTIF-válogatott – Ziccer Janka FC
0-1 (0-0)

JTIF: Valló Ede – Piroška Miklós, Bíró Lajos, Eszes Kornél, Csató Péter, Pinto Renátó, Gyarmati Zoltán, Kovács Attila, Kovács Krisztián, Benkő Tamás, Erdélyi Gábor.

ZICZER: Fazekas Norbert – Szabó Lajos, Polgár Dániel, Kérészi Tamás, Balogh Imre, Hajdu Szilárd, Nagy Róbert, Egri Zoltán, Holló Gábor, Gede Norbert, Pöll József, Tarjáni Szabolcs.

Gólszerző: Nagy Róbert.

Küzdelmes mérkőzésen, egy jól eltalált távoli lövéssel szerezte meg a győzelmet a *Ziccer*. A döntetlen jobban megfelelt volna a játék képének.

Jásztel – JTIF Old Boys 1-2 (1-1)

Jásztel: Hegyi László – Bakos Róbert, Gergely Zoltán, Füle László, Muhari Ferenc, Császár Tamás, Remili Ali, Busa Imre, Csányi Szilveszter.

JTIF Old Boys

Fábián Zoltán.

JTIF Old Boys: Dézsi Zoltán – Kertész Vilmos, Mihalov Nándor, Pozsgai György, Robu Albert, Dobos István, Csillag Pál, Katona Zoltán (!!!).

Gólszerző: Remili Ali, illetve Kertész, Robu.

Az *Old Boys* csapata *Kertész* és *Robu* látványos góljaival nyert a mezőnyben egyenrangú *Jásztellel* szemben.

Szopornya – Ziccer Janka FC
3-3 (2-2)

Szopornya: Szentesi Lóránt – Valóczki László, Nervetti Péter, Susán Zoltán, Tóth Vilmos, Zombory Pál.

Gólszerző: Tóth, Susán (2), illetve Nagy (3).

Egy-egy kitűnő teljesítmény mindkét oldalon (*Susán*, *Nagy*), színvonalas játék, igazságos döntetlen egy olyan mérkőzésen, amely döntőnek is beillt volna.

Jásztel – JTIF-válogatott 0-3 (0-2)

Gólszerző: Bíró, Gyarmati, Kovács A.

A *JTIF-válogatott* hozta a várt győzelmet, mindezt egy félidő alatt. A második tíz percben a csapat a következő meccsel volt elfoglalva.

JTIF Old Boys – Szopornya 2-2 (0-0)

Gólszerző: Csillag, Robu, illetve Nervetti, Susán.

Második mérkőzésén is folytatta eredményes szereplését az *Old Boys* csapata, a torna legnagyobb meglepetéseként sikerült pontot szerezniük a bajai-budapesti *Szopornya* ellen.

Ziccer Janka FC – Jásztel 3-0 (0-0)

Gólszerző: Kérészi (2), Nagy.

A *Jásztel* egy félidőn át jól tartotta magát a későbbi tornagyőztes ellen. *Nagy Róbert* mellett két góllal *Kérészi Tamás* is kivette részét a gólgártásból.

JTIF Old Boys – JTIF-válogatott
0-6 (0-3)

Gólszerző: Benkő, Csató (2), Pinto, Gyarmati, Kovács A.

A torna legnagyobb érdeklődéssel várt mérkőzésén elmaradt a nagy küzdelem, a főiskolások igazságosan elosztották a két félidőre a gólokat az ellenfél „edzőjének”, *Országh „Oszty” Barnabásnak* legnagyobb bánatára.

Szopornya – Jásztel 5-2 (4-1)

Gólszerző: Susán, Tóth (2-2), Valóczki, illetve Busa (2).

Az első félidőben eldőlt a három pont sorsa, 4-1 után már jobbára az eredmény megtartására törekedett a *Szopornya* – sikerrel.

Ziccer Janka FC – JTIF Old Boys
4-0 (2-0)

Gólszerző: Nagy (2), Kérészi, Pöll.

A mérkőzés végén kettős győzelmet ünnepelhetek „*Ziccerék*”: egyrészt a tornagyőzelmet, másrészt *Nagy Róbertét*, aki hét góljával a torna gólkirálya lett.

JTIF-válogatott – Szopornya 1-5 (1-2)

Szopornya

Gólszerző: Pinto, illetve Nervetti (3), Susán, Valóczki.

A záró mérkőzésen a *JTIF* már annak tudatában játszhatott, hogy a tornagyőzelem kérdése már korábban eldőlt a *Ziccer* javára. Ez

JTIF-válogatott

sajnos meglátszott a játékon, és pechünkre *Nervetti* is ki másnak löjön három gólt, mint nekünk. Pedig nem ez volt megbeszélve. *Peti!*...

A torna góllövőlistájának végeredménye:

7 gólos: Nagy Róbert (Ziccer);

5 gólos: Susán Zoltán (Szopornya);

4 gólos: Nervetti Péter, Tóth Vilmos (mindkető Szopornya);

3 gólos: Kérészi Tamás (Ziccer);

2 gólos: Valóczki László (Szopornya), Gyarmati Zoltán, Pinto Renátó, Kovács Attila, Csató Péter (valamennyien JTIF-válogatott), Busa Imre (Jásztel), Robu Albert (Old Boys);

1 gólos: Remili Ali (Jásztel), Bíró Lajos, Benkő Tamás (mindketten JTIF-válogatott).

Kertész Vilmos, Csillag Pál (mindketten Old Boys), Pöll József (Ziccer).

A torna végeredménye:

1., Ziccer JFC 4 3 1 – 11-3 10

2., Szopornya 4 2 2 – 15-8 8

3., JTIF-válogatott 4 2 – 2 10-6 6

4., JTIF Old Boys 4 1 1 2 4-13 4

5., Jásztel 4 – 4 3-13 0

(A győzelemért 3, a döntetlenért 1 pont járt.)

A torna különdíjait nyerték:

Gólkirály – Nagy Róbert (Ziccer);

Legjobb mezőnyjátékos – Nagy Róbert (Ziccer);

Legjobb kapus – Valló Ede (JTIF-válogatott).

(K.K.)

A képeket *Sárközi János* készítette

Labdarúgás

Háromcsapatos teremlabdarúgó-torna (1999. október 11., Bercsényi úti sportcsarnok)

A tornára a KÁOSZ-torna '99-et egy héttel megelőzően került sor, mintegy főpróbaként, három csapat részvételével. A mérkőzések kétszer húszpercesek voltak.

Eredmények:

Ziccer Janka FC – JTIF-válogatott 3–2 (2–1)

Ziccer: Fazekas – Polgár, Kérészi, Szabó, Holló, Nagy. **Csere:** Gede, Egri, Balogh, Hajdu. **JTIF-válogatott:** Valló – Bíró, Piroksa, Gyarmati, Benkő, Csató. **Csere:** Kovács A., Pinto, Kovács K.

Gólszerző: Polgár (2), Nagy, illetve Csató, Gyarmati.

A JTIF-válogatott első vereségét szenvedte el a Ziccer ellenében.

Jászberényi Rádió – Ziccer Janka FC 9–7 (5–3)

Ziccer: Fazekas – Szabó, Bíró, Polgár, Kérészi, Nagy. **Csere:** Holló, Balogh, Gede, Hajdu, Egri.

Gólszerző: Horti S. (3), Radnai (4), Dézsi, Nagy (öngól), illetve Nagy (3), Polgár (2), Bíró, Egri.

A rádiósok csapata már öt góllal is vezetett (9–4), innen zárkozott fel a Ziccer együttese, s ha a mérkőzés öt perccel tovább tart, talán még fordítanak is a főiskolások. A Rádió csapatában Horti S., Radnai és Dézsi, míg a ZJFC-nél Nagy és Polgár teljesítménye emelkedik ki.

JTIF-válogatott – Jászberényi Rádió 9–8 (5–3)

JTIF-válogatott: Valló Pinto, Kovács K., Csató, Gyarmati, Kovács A. **Csere:** Piroksa, Benkő, Bíró.

Gólszerző: Csató (3), Benkő (2), Kovács A. (2), Kovács K., Pinto, illetve Horti S. (3), Sándor (3), Radnai, Dézsi.

Szerencsés győzelmet aratott a JTIF csapata, amely hamar megnyugtató előnyt szerzett (3–0). Talán túlságosan is megnyugtató volt a három gól, mert ezt követően gyorsan feljött a rádiós csapat, amelynek erejéből kétszer is csak egyenlítésre futotta, a hajrát viszont jobban bírta a főiskolás csapat, így győzelmük megérdemelt.

A torna végeredménye:

1., Jászberényi Rádió	2 1 - 1	17-16	3
2., JTIF-válogatott	2 1 - 1	11-11	3
3., Ziccer Janka FC	2 1 - 1	10-11	3

(K.K.)

Fővárosi diadal, avagy fejet hajtott a Zemplén FC

Nagy izgalommal várta a JTIF FC (korábban JTIF-válogatott) futball-csapata, hogy eljőjön végre az idő, amikor a csapat újra idegenben játszhat.

Határozottan jól tett a csapatnak a környezetváltás, a „Bercsényietlenség”.

A Zemplén FC-nek köszönhetően – ők az idén márciusban, a Főiskolás Napokon rendezett tornánkon szerezték meg előttiünk az első helyet, és tettek akkor ígéretet arra, hogy adandó alkalommal visszahívnak bennünket – tizenkét fős társaságunk a sofőrrel kiegészülve a főiskola kisbuszával (!) elindult a kollégium elől, megérkezett Budapestre, majd tarolt... (Ezúton is megköszönjük a csapat nevében a főigazgató úrnak, dr. Benedek Sándornak, hogy rendelkezésünkre bocsátotta a buszt!)

A csapatnak három együttesel kellett összemérnie tudását. Első ellenfelünkön Pinto Renáto kirobbanó formájának köszönhetően egész egyszerűen átléptünk (5–1), majd következett a Zemplén FC elleni rangadó; a revans lehetősége... A márciusi, 2–3-as vereség után ezúttal Csató P. és Benkő T. góljaival egygólos hátrány

után 2–1 arányban győzedelmeskedtünk, s ezzel méltóképpen vettünk elégtételt a tavaszi kudarcért. A villámtorna harmadik akadálya már kicsit magasnak bizonyult, ezen a mérkőzésen ellenfelünk már több gondot okozva állt ellen támadásainknak, így csak Bíró L. talált a hálóra, és így csak talán az ő számukra megnyugtató 1–1-es eredményt könyvelhettük el. Bár nem a részvétel a győzelem, hanem a fontos, a történeti hűség kedvéért leírhatjuk: eggyel több kapott gólunk miatt a torna második helyén végzett együttesünk.

Itt jegyezném meg, hogy bár karitatív bírói tevékenység folyt a pályán, érzésem szerint az ilyen szinten végzett munka nemhogy felesleges volt és dühítő, de károsan is hat a futballra.

Összességében elmondhatom, hogy büszkék lehetünk a csapat veretlenségére (ehhez jelentősen hozzájárult kapusunk, Fazekas N. számos bravúrja).

A rossz időjárás ellenére sikerült szerencsésen hazahoznunk, amiért köszönetet szeretnénk mondani sofőrünknek, Kozsani Jánosnak! Remélem, még sok hasonló élményben lesz része a csapatnak itthon és idegenben egyaránt.

Büfé: nyitva-csukva, csukva-nyitva?!

Az alábbi közvélemény-kutatás megszületéséhez az alapötletet a kollégiumi büfé néhány héttel ezelőtt megváltoztatott nyitva tartási ideje adta. A korábbi (délelőtt: 7.00-12.00; délután: 14.00-19.00) nyitva tartáshoz képest mostantól délelőttönként 8.00-tól 10.00-ig tart nyitva, míg délutánonként 12.00-tól 18.00-ig áll a büfé a kollégisták rendelkezésére. Azaz, a büfés munkaideje az eddigi 10 órától 8,5 órára redukálódott. Sőt, ha még jobban visszamegyünk az időben, volt egy olyan időszak is, amikor este nyolc óráig is nyitva volt a büfé. Lehet, hogy hamarosan már 17 órakor zárásra kerül sor. Reméljük, nem így fog történni... Kutatásomban negyven darab kérdőívet töltöttem ki, melyekben négy kérdést tettem fel. Az első kettő úgynevezett sablonkérdés volt (nemed, illetve kollégista, vagy albérletes), míg a másik két kérdésben választási lehetőségek rejlettek, főként az utolsó kérdést tekintve szárnyalhatott a hallgatók fantáziája. A hallgatók – egy-két kivételtől eltekintve – készségesen válaszoltak a feltett kérdésekre, amelyek összegzése az alábbiakban következik:

(A főiskolán működő büfé nyitva tartása közben nem változott.)

I. A kérdőíveket összesen 40 fő töltötte ki.

Nők száma: 30 fő (75%)

Férfiak száma: 10 fő (25%)

(Megjegyzés: Vizsgálatomban figyelembe vettem, hogy intézményünkben nagyobb létszámban vannak a hölgyek, ezért a nagymértékű eltérés a javukra.)

II. A kollégium büféje nem csak a kollégistáké, hanem az ide belátogató albérletes, illetve bejárós (esetleg helyi) hallgatóké is. A kérdőívek kitöltésekor ezt a tényt is figyelembe vettem.

(Megjegyzés: a bejárós és a helyi hallgatók száma a büfé látogatásakor nem olyan nagymértékű, ezért őket legfeljebb egy nagyobb lélegzetű felmérés elkészítésekor lett volna érdemes figyelembe venni.)

– kollégisták: 28 fő (70%);

– albérletesek: 12 fő (30%).

III. A harmadik kérdés (Mi a véleményed arról, hogy a kollégium büféje 18 óráig tart nyitva, a korábbi 19 óra helyett?) háromféle alternatívát kínált a válaszadóknak:

Lehetett „tartózkodni” az új nyitva tartás véleményezésétől, illetve egyetérteni az új rendszerrel (!!!), vagy éppen visszasírni a régebbi (vagy még régebbi), 19 óráig tartó nyitva tartást.

A kérdésre adott válaszok jól tükrözték a főiskolások nemtetszését az új nyitva tartással kapcsolatban:

– Négy hallgató számára (10%) volt közömbös a véleményezés (megjegyzés: a főiskolások egyéb dolgokhoz való hozzáállásának ismeretében ez nagyon jó arány!);

– Az új nyitva tartást senki nem favorizálta (részemről ez felülmúlt minden előzetes várakozást, ezek szerint igenis nem mindegy a kollégistáknak, hogy mikor jutnak kiflihez, zsemlehez, vagy éppen üdítőhöz.);

– Egy dolog a takarékoskodás a büfé üzemeltetőjének részéről, illetve (például rezszi, munkaidő stb.) az üzletpolitikai szempontok, egy más kérdés a hallgatók igénye, elvárásai a büfé szolgáltatásával szemben (melynek lényeges eleme a nyitva tartás).

A válaszadók elsőprő hányada (36 fő = 90%) visszaillesztette a korábbi nyitva tartás(oka)t.

(Megjegyzés: A négy „renitens” válaszadóból, akiknek közömbös (?) a nyitvatartási idő, egy-egy kollégista hölgyet és urat, illetve egy-egy albérletes hölgyet és urat találtunk.)

IV. Ez a kérdés (Szerinted mi lenne az ideális nyitva tartási idő?) kínálta a legtöbb lehetőséget, voltak szép számmal olyanok, akiknek szárnyalt is a fantáziájuk.

Az egyértelműen értékelhető válaszok három csoportba oszthatók:

– Mindössze hárman nem válaszoltak a feltett kérdésre (7,5%);

– Hat hallgató (15%) egy kissé idealisztikus (komolytalan?!) igényt támasztott a büfé és annak alkalmazottjával szemben, miszerint egyes kocsmákhoz hasonlóan legyen ez is non-stop.

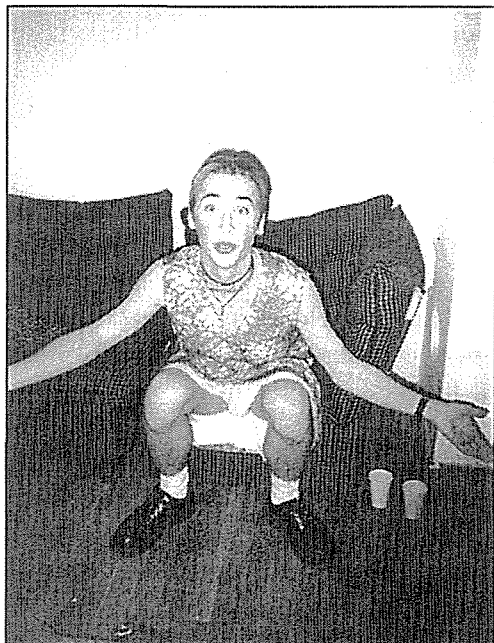
– A tavalyi nyitva tartást (19 óráig) öt hallgató (12,5%) szorgalmazta.

– Az egyéb válaszok között több komolytalan is akadt (például: szombat-vasárnapi nyitva tartás), ezek azonban több szempontból is kivitelezhetetlenek.

Összességként megállapítható, hogy a hallgatók döntő többsége nem ért egyet a változtatással, sokkal inkább szeretné tovább nyitva látni a kollégium büféjét. Az illetékeseknek érdemes lenne ezen elgondolkodniuk...

*Óh, az a guggolós
barackpálinka!...*

Az élet nehéz, de nem könnyű!...

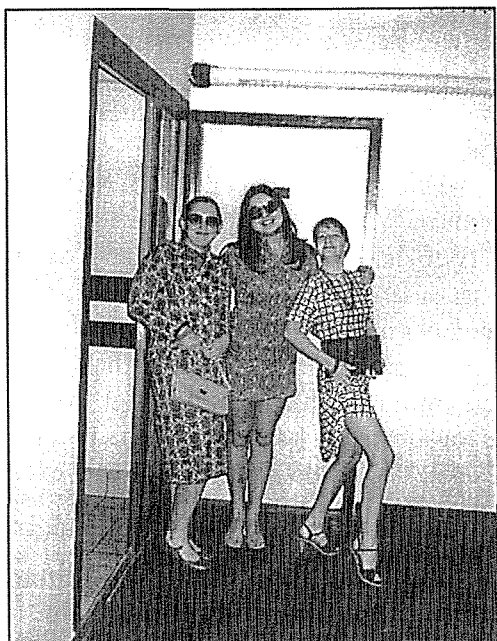

Szabad (?) a csók!...

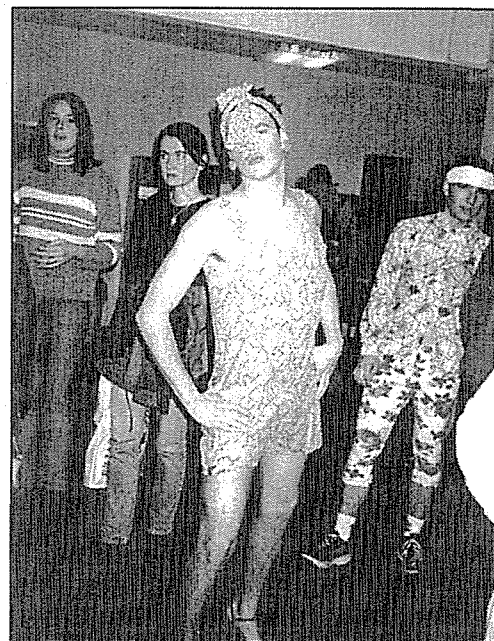
*A Dzsörzébál
madamjai...*

*„A leghelyesebb fiú”
metamorfózisa*

Jó Kiss buli volt!...

*Rovatunk továbbra
is várja a főiskolá-
sok élményeit
megörökítő fotókat,
amelyeket közösen
nénk ezen oldalon!*

Üzenőlap * Rejtvény

39.

99. december

Üzen-hecc!!

Most induló új rovatunkban bárki bárkinek üzenhet a lap hasábjain keresztül. Üzeneteiteket a kollégium 224-es szobájában lakók bármelyikének, vagy a KOB-iroda ajtaján lévő levelesládába is leadhatjátok.

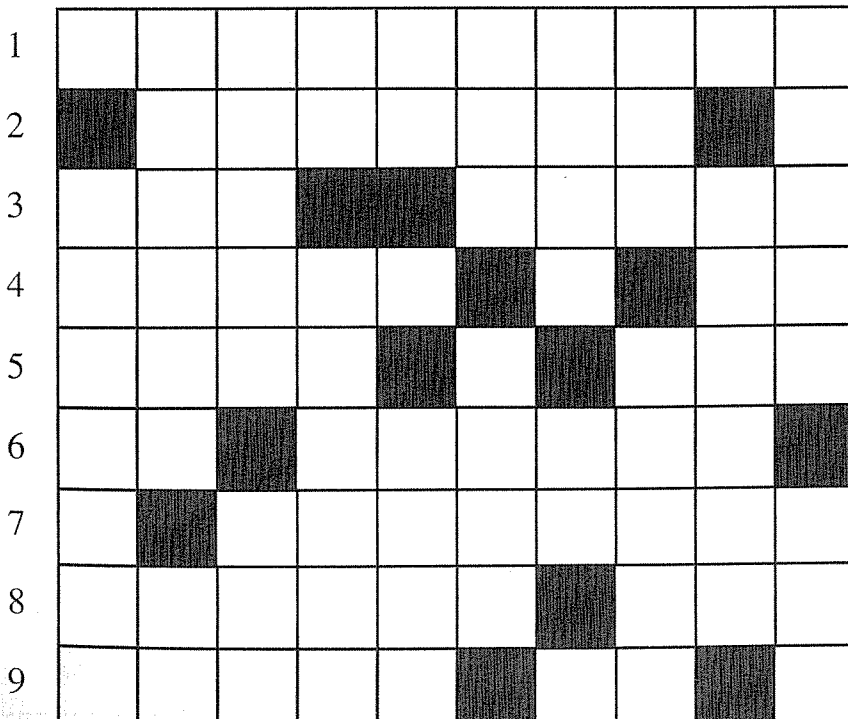
Meg az első piros azt ismeri
Cuccinel, hogy:
Kell reméljék, erre
Köszönök a nagy meglepetést
Előremondott, de lehet
Kell-e, lehet-e?
Te e! Elment a vedd gond?

TÜZGÉNY

Hassi @ . hu!
Ha van szabad időm perced,
Légyem masszáz meg?!
Köszön.

Kellene ünnepelni, boldog új évet
üdvözlök a -nak és szerető-
ségeim! Üdvözléssel:
Veggyél meg!

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

Rejtvény

Megy a sivatagban három kukac. Az első azt mondja: – *Előttem a sivatag, mögöttem meg két kukac.* A második: – *Előttem egy kukac, mögöttem is egy kukac.* Mire a harmadik: – *Előttem megy két kukac, mögöttem is két kukac.*

Hogyan lehetséges ez?

Vízszintes:

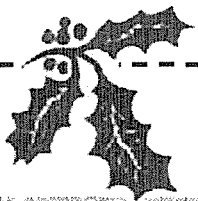
Függőleges:

- 1., Megfejtés 1. része;
- 2., Kedves – Urán;
- 3., Horváth Szilárd – Jóravaló;
- 4., Az okból – Kén – -ve párja;
- 5., Terület – Hosszúság jele – Makacsság;
- 6., Elege van belőle – D-i határfolyón;
- 7., Németország – Indákat;
- 8., Hivatalos irat – Optimális rövidítve;
- 9., Megfejtés 2. vége – Angolul road – Múlt idő jele.

- 1., Megfejtés 2. része;
- 2., Nyereség – Kávél;
- 3., AS (vegyjel) – Kevert lom!;
- 4., Re párja – Autógumi fajtája;
- 5., Mangán – Tanulmányozó – Megtép, arrébb húz;
- 6., Kevert Ady! – Nőnemű;
- 7., Angol segédige 3. alakja – Vonat eleje! – Urán;
- 8., Kevert sír! – Biliárdozás eszköze;
- 9., Kálium – Dec. 24-én ünnepeljük, tartjuk;
- 10., Megfejtés 1. vége – Tizen Túliak Társasága.

Beküldési határidő: 2000. február 15.

(J. O. Y.)

*A Zsebzsiráf
szerkesztősége kellemes
karácsonyi ünnepeket*

*és
boldog új esztendőt
kíván valamennyi
olvasójának!*

*Legközelebbi számunk 2000
márciusában jelenik meg!*

